

อรรถกถาธรรมบท แปลโดยอรรถ ภาค ๗

๑๘. มลวรรค วรรณนา

๑. เรื่องบุตรของนายโคฆาตก์ ๘
๒. เรื่องพราหมณ์คนใดคนหนึ่ง ๑๒
๓. เรื่องพระติสสเถระ ๑๔
๔. เรื่องพระโศภุทายีเถระ ๑๗
๕. เรื่องกฤษบุตรคนใดคนหนึ่ง ๒๐
๖. เรื่องภิกษุชื่อจุกุฬาริ ๒๒
๗. เรื่องอุบาสกห้าคน ๒๕
๘. เรื่องภิกษุหนุ่มชื่อติสสะ ๒๗
๙. เรื่องอุบาสกห้าคน ๒๙
๑๐. เรื่องเมณฑกเศรษฐี ๓๒
๑๑. เรื่องพระอุชฌมานสังขญีเถระ ๔๐
๑๒. เรื่องสุภทัตตปริพาชก ๔๑

๑๙. ธัมมัญญวรรค วรรณนา

๑. เรื่องมหาอมาตย์ผู้วินิจฉัย ๔๔
๒. เรื่องภิกษุฉัพพัคคีย์ ๔๖
๓. เรื่องพระเอภุทานเถระ ๔๗
๔. เรื่องพระลกุณฏกภัททิยเถระ ๔๙
๕. เรื่องภิกษุมากรูป ๕๑
๖. เรื่องภิกษุชื่อหัตถกะ ๕๓
๗. เรื่องพราหมณ์คนใดคนหนึ่ง ๕๔
๘. เรื่องเตียรถีย์ ๕๕
๙. เรื่องพรานเบ็ดชื่ออริยะ ๕๗
๑๐. เรื่องภิกษุมากรูป ๕๘

๒๐. มัคควรรค วรรณนา

๑. เรื่องภิกษุ ๕๐๐ รูป ๖๑
๒. เรื่องภิกษุ ๕๐๐ รูปอื่นอีก ๖๔
๓. เรื่องพระปธานกัมมิกติสสเถระ ๖๖
๔. เรื่องสุกรเปรต ๖๘
๕. เรื่องพระปัฐิลเถระ ๗๓
๖. เรื่องพระเถระแก่ ๗๖

๗. เรื่องสัทธวิหาริกของพระสารีบุตรเถระ ๗๙
๘. เรื่องพ่อค้ามีทรัพย์มาก ๘๒
๙. เรื่องนางกิสาโคตมี ๘๔
๑๐. เรื่องนางปฎาจารย์ ๘๖

๒๑. ปกิณณวรรค วรรณนา

๑. เรื่องบุรพกรรมของพระองค์ ๘๙
๒. เรื่องกุมาริกากินไขไก่ ๙๗
๓. เรื่องภิกษุชาวนครภัททิยะ ๙๙
๔. เรื่องพระลกุณฏกภัททิยเถระ ๑๐๑
๕. เรื่องนายทวารุสากฎิกะ ๑๐๓
๖. เรื่องภิกษุวัชชีบุตร ๑๐๗
๗. เรื่องจิตตคฤหบดี ๑๑๐
๘. เรื่องนางจุกุฬาททา ๑๑๑
๙. เรื่องพระเถระชื่อเอกวิหาริ ๑๑๕

๒๒. นิริยวรรค วรรณนา

๑. เรื่องนางปริพาชกาชื่อสุนทรี ๑๑๘
๒. เรื่องสัตว์ผู้ถูกทุกข์เบียดเบียน ๑๒๑
๓. เรื่องภิกษุผู้อยู่ที่ฝั่งแม่น้ำชื่อวัคคุมุทา ๑๒๒
๔. เรื่องบุตรเศรษฐีชื่อเขมกะ ๑๒๓
๕. เรื่องภิกษุว่ายาก ๑๒๕
๖. เรื่องหญิงชู้หึง ๑๒๗
๗. เรื่องอาคันตุกภิกษุ ๑๒๘
๘. เรื่องนิครนถ์ ๑๓๐
๙. เรื่องสาวกเตียรถีย์ ๑๓๒

๒๓. นาควรรค วรรณนา

๑. เรื่องของพระองค์ ๑๓๕
๒. เรื่องภิกษุผู้เคยเป็นควาญช้าง ๑๓๘
๓. เรื่องบุตรของพราหมณ์เฒ่า ๑๓๙
๔. เรื่องพระเจ้าปเสนทิโกศล ๑๔๔
๕. เรื่องसानุสามเณร ๑๔๖
๖. เรื่องช้างชื่อปาเวระกะ ๑๕๐

๗. เรื่องสัมพหุลภิกษุ ๑๕๑

๘. เรื่องมาร ๑๕๔

คลิกที่หัวข้อเพื่อไปยังหน้าที่ต้องการ – กด Home เพื่อกลับมายังหน้าแรก

PaliDict ๒ มี.ค.๖๑ จัดหน้าด้วยโปรแกรม LibreOffice 6

แผนผังประกอบ: แผนที่ชมพูทวีป • สถานที่จำพรรษา • ลำดับเหตุการณ์พระพุทธศาสนา • ราชวงศ์และตระกูลต่างๆ •

๑๘. มลวรรควรรณา

๑. เรื่องบุตรของนายโคฆาตก์.....๘

[นายโคฆาตก์สั่งให้ภรรยาปิ้งเนื้อ].....๘
 [นายโคฆาตก์ตัดลิ้นโคมาปิ้งบริโภค].....๘
 [บุตรนายโคฆาตก์หนี].....๙
 [ลูกทำบุญให้พ่อ].....๙
 [พระศาสดาทรงแสดงธรรม].....๑๐
 [แก้อรรถ].....๑๐
 [พวกบุตรถวายนานอีก].....๑๑
 [แก้อรรถ].....๑๑

๒. เรื่องพราหมณ์คนใดคนหนึ่ง.....๑๒

[พราหมณ์ทำความเก้อกุลแก่ภิกษุ].....๑๒
 [พราหมณ์สร้างมณฑปและศาลา].....๑๒
 [พระศาสดาทรงแสดงธรรม].....๑๒
 [แก้อรรถ].....๑๓

๓. เรื่องพระตีสเถระ.....๑๔

[พระตีสสมอบผ้าสาฎกเนื้อหยาบให้พี่สาว].....๑๔
 [พระเถระเตรียมจะตัดจีวร].....๑๔
 [พระเถระห่วงใยในจีวร ตายแล้วเกิดเป็นเส้น].....๑๔
 [พระศาสดารับสั่งไม่ให้แจกจีวร].....๑๔
 [พระศาสดารับสั่งให้แจกจีวรของพระตีสเถระ].....๑๕
 [ค้นหาทำให้สัตว์ถึงความพิณาศ].....๑๕
 [แก้อรรถ].....๑๕

๔. เรื่องพระโลหุทายีเถระ.....๑๗

[พระโลหุทายีอวดดีอยากแสดงธรรม].....๑๗
 [พระเถระไม่สามารถแสดงธรรมได้].....๑๗
 [พระเถระถูกมหาชนไล่ไปตกหลุมคู].....๑๘
 [บุรพกรรมของพระโลหุทายี].....๑๘
 [แก้อรรถ].....๑๘

๕. เรื่องกุลบุตรคนใดคนหนึ่ง.....๒๐

[สามีละอายเพราะภริยาประพฤติผิดใจ].....๒๐
 [สตรีเปรียบเหมือนของ ๕ อย่าง].....๒๐

[แก้อรรถ].....๒๐

๖. เรื่องภิกษุชื่อจูกุฬาริ.....๒๒

[พระจูกุฬาริได้โภชนะเพราะทำเวชกรรม].....๒๒
 [ผู้ตั้งอยู่ในอนนสนกรรม เป็นอยู่ง่าย].....๒๒
 [แก้อรรถ].....๒๒

๗. เรื่องอุบาสกห้าคน.....๒๕

[อุบาสกเถียงกันในเรื่องศีล].....๒๕
 [พระศาสดาทรงตัดสิน].....๒๕
 [แก้อรรถ].....๒๕

๘. เรื่องภิกษุหนุ่มชื่อตีสสะ.....๒๗

[พระตีสสะนินทาคนอื่น แต่ชมเชยญาติของตน].....๒๗
 [พวกภิกษุสอบสวนฐานะของตีสสะ].....๒๗
 [จับโกหกได้].....๒๗
 [บุรพกรรมของพระตีสสะ].....๒๘
 [แก้อรรถ].....๒๘

๙. เรื่องอุบาสกห้าคน.....๒๙

[ประวัติเดิมของอุบาสก ๕ คน].....๒๙
 [แก้อรรถ].....๓๐

๑๐. เรื่องเมณฑกเศรษฐี.....๓๒

[พระศาสดาเสด็จไปภัททียนคร].....๓๒
 [เหตุที่ได้ชื่อว่าเมณฑกเศรษฐี].....๓๒
 [บุรพกรรมของท่านเศรษฐี].....๓๒
 [เศรษฐีประสบวาทภัย].....๓๓
 [เศรษฐีถวายภัตแก่พระปัจเจกพุทธเจ้า].....๓๔
 [ทั้ง ๕ คนปรารถนาให้ได้อยู่ร่วมกัน].....๓๕
 [อานิสงส์ของการถวายทาน].....๓๖
 [เศรษฐีและคณะไปเกิดที่ภัททียนคร].....๓๗
 [โทษของคนอื่นเห็นได้ง่าย].....๓๘
 [แก้อรรถ].....๓๙

๑๑. เรื่องพระอุชฌมานสังญญีเถระ.....๔๐

[คุณวิเศษไม่เกิดแก่ผู้ฟังโทษผู้อื่น].....๔๐
 [แก้อรรถ].....๔๐

๑๒. เรื่องสุภัททปริพาชก.....๔๑

[บุรพกรรมของสุภัททะ].....	๔๑
[พระศาสดาทรงแก้ปัญหาของสุภัททะ].....	๔๑
[แก้อรรถ].....	๔๑

๑๙. ัมมัญจวรรค วรรณนา

๑. เรื่องมหาอมาตย์ผู้วินิจฉัย	๔๔
[พวกภิกษุเห็นมหาอมาตย์รับสินบน].....	๔๔
[ลักษณะบุคคลผู้ตั้งอยู่และไม่ตั้งอยู่ในธรรม].....	๔๔
[แก้อรรถ].....	๔๔

๒. เรื่องภิกษุฉัพพัคคีย์	๔๖
[ภิกษุฉัพพัคคีย์ทำโรงภัตต์ให้อากุล].....	๔๖
[ลักษณะบัณฑิตและไม่ใช้บัณฑิต].....	๔๖
[แก้อรรถ].....	๔๖

๓. เรื่องพระเอกุทานเถระ	๔๗
[พวกเทวดาให้สาธุการแก่เทศนาของพระเถระ].....	๔๗
[พวกเทวดาไม่ให้สาธุการแก่เทศนาของภิกษุ ๒ รูป].....	๔๗
[พวกภิกษุติเตียนเทวดา].....	๔๘
[ลักษณะผู้ทรงธรรมและไม่ทรงธรรม].....	๔๘
[แก้อรรถ].....	๔๘

๔. เรื่องพระลูกนฏกภัททิยเถระ	๔๙
[พวกภิกษุเห็นพระเถระเข้าใจว่าเป็นสามเณร].....	๔๙
[ลักษณะเถระและมีใจเถระ].....	๔๙
[แก้อรรถ].....	๔๙

๕. เรื่องภิกษุมากรูป	๕๑
[พระเถระบางพวกอยากได้ลาภสักการะ].....	๕๑
[แก้อรรถ].....	๕๑

๖. เรื่องภิกษุชื่อหัตถกะ	๕๓
[พระหัตถกะพูดอวดดี].....	๕๓
[ลักษณะสมณะและผู้มิใช่สมณะ].....	๕๓
[แก้อรรถ].....	๕๓

๗. เรื่องพราหมณ์คนใดคนหนึ่ง	๕๔
[พราหมณ์อยากให้พระศาสดาเรียกตนว่าภิกษุ].....	๕๔
[ลักษณะภิกษุและผู้มิใช่ภิกษุ].....	๕๔
[แก้อรรถ].....	๕๔

๘. เรื่องเตียรถีย์	๕๕
[เหตุที่ทรงอนุญาตอนุโมทนาภา]	๕๕
[พวกเตียรถีย์ติเตียนพุทธสาวก]	๕๕

[ลักษณะมุนีและผู้ไม่ใช่มุนี].....	๕๕
[แก้อรรถ].....	๕๖

๙. เรื่องพราณเบ็ดชื่ออริยะ	๕๗
[พราณเบ็ดต้องการให้พระศาสดาตรัสเรียกตนว่าอริยะ].....	๕๗
[ลักษณะผู้เป็นอริยะและไม่ใช่อริยะ].....	๕๗
[แก้อรรถ].....	๕๗

๑๐. เรื่องภิกษุมากรูป	๕๘
[แก้อรรถ].....	๕๘

๒๐. มัคควรรค วรรณนา

๑. เรื่องภิกษุ ๕๐๐ รูป	๖๑
[พวกภิกษุพูดถึงทางที่ตนเที่ยวไป].....	๖๑
[อริยมรรคเป็นทางให้พ้นทุกข์].....	๖๑
[แก้อรรถ].....	๖๑

๒. เรื่องภิกษุ ๕๐๐ รูปอื่นอีก	๖๔
[ภิกษุเรียนกัมมัญฐาน].....	๖๔
[ทางแห่งความหมดจด].....	๖๔
[แก้อรรถ].....	๖๔

[แก้อรรถ].....	๖๕
[แก้อรรถ].....	๖๕
๓. เรื่องพระปธานกัมมิกิตถสเถระ	๖๖
[พวกภิกษุประสงค์จะกราบทุกคุณที่ตนได้].....	๖๖
[ความไม่รู้จักกาลให้เกิดความเดือดร้อน].....	๖๖
[ทรงแสดงชาดกในเรื่องไม่รู้จักกาล].....	๖๖
[แก้อรรถ].....	๖๗

๔. เรื่องสุกรเปรต	๖๘
[พระมหาโมคคัลลานเถระเห็นเปรต].....	๖๘
[พระศาสดาตรัสรับรอง].....	๖๘
[บุรพกรรมของสุกรเปรต].....	๖๘
[พระศาสดาตรัสพระธรรมเทศนา].....	๗๑
[แก้อรรถ].....	๗๒

๕. เรื่องพระไปฐิตเถระ	๗๓
[รู้มากแต่เอาตัวไม่รอด].....	๗๓
[วิธีขจัดมานะของพระไปฐิตเถระ].....	๗๓
[พระไปฐิตะหมดมานะ].....	๗๔
[พระไปฐิตะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของสามเณร].....	๗๔
[ทางเจริญและทางเสื่อมแห่งปัญญา].....	๗๔

[แก้อรรถ].....	๗๕
๖. เรื่องพระเถระแก่.....	๗๖
[พวกภิกษุมพีละฆราวาสออกบวช].....	๗๖
[พวกภิกษุแก่ร้องไห้รำพันถึงอุบาสิกา].....	๗๖
[พระศาสดาตรัสถามชาคกแก่ภิกษุทั้งหลาย].....	๗๖
[แก้อรรถ].....	๗๗
๗. เรื่องสถัทธิวิหาริกของพระสารีบุตรเถระ.....	๗๙
[บุตรช่างทองบวชแล้วได้กัมมัญฐานไม่ถูกอภัยาคัย].....	๗๙
[พระศาสดาประทานกัมมัญฐานที่เหมาะสมแก่ภิกษุนั้น].....	๗๙
[ภิกษุนั้นสำเร็จคุณวิเศษ].....	๘๐
[จงตัดความเยื่อใย เจริญทางสงบ].....	๘๐
[แก้อรรถ].....	๘๑
๘. เรื่องพ่อค้ามีทรัพย์มาก.....	๘๒
[พ่อค้าไม่ทราบความตายที่จะมาถึงตน].....	๘๒
[คนเขลาอย่าอย่าไม่รู้อันตรายแห่งชีวิต].....	๘๓
[แก้อรรถ].....	๘๓
๙. เรื่องนางกิสาโคตมี.....	๘๔
[ความตายเป็นของเที่ยง].....	๘๔
[มัจจุยอมพานระไป เหมือนหัวงน้ำใหญ่].....	๘๔
[แก้อรรถ].....	๘๔
๑๐. เรื่องนางปฎาจารา.....	๘๖
[ไม่มีใครต้านทานมัจจุได้].....	๘๖
[แก้อรรถ].....	๘๖

๒๑. ปกิณณกวรรค วรรณนา

๑. เรื่องบุรพกรรมของพระองค์.....	๘๙
[เกิดภัย ๓ อย่างในเมืองไพศาลี].....	๘๙
[ชาวเมืองไพศาลีให้ไปทูลเชิญพระศาสดา].....	๙๐
[พระศาสดาเสด็จเมืองไพศาลี].....	๙๐
[ชาวเมืองไพศาลีจัดการต้อนรับพระศาสดา].....	๙๑
[น้ำมนต์แห่งพระปริตรมีอำนาจมาก].....	๙๑
[พวกพญานาคทำการบูชาพระศาสดา].....	๙๒
[พระเจ้าพิมพิสารให้เตรียมรับเสด็จพระพุทธเจ้าอีก].....	๙๓
[พวกภิกษุชมพุทธานุภาพ].....	๙๔
[เรื่องสุสิมมานพ].....	๙๔
[อานิสงส์แห่งการบริจาศุขพอบระมาณ].....	๙๕
[แก้อรรถ].....	๙๖

๒. เรื่องกุมาริกากินไขไก่.....	๙๗
[แม่ไก่ผูกอาฆาตในนางกุมาริกา].....	๙๗
[การจ้องแวรกันให้เกิดทุกข์].....	๙๗
[แก้อรรถ].....	๙๘
๓. เรื่องภิกษุชวานครภักทียะ.....	๙๙
[ภิกษุละเลยสมณกิจ].....	๙๙
[พระศาสดาทรงตำหนิโทษแล้วเทศนา].....	๙๙
[แก้อรรถ].....	๙๙
๔. เรื่องพระลคุณภักทียเถระ.....	๑๐๑
[อาคันตุกภิกษุเข้าเฝ้าพระศาสดา].....	๑๐๑
[แก้อรรถ].....	๑๐๑
[แก้อรรถ].....	๑๐๒
๕. เรื่องนายทหารสาฎกภูิกะ.....	๑๐๓
[เด็ก ๒ คนเล่นขลุบ].....	๑๐๓
[เด็กผู้เป็นสัมมาทิฐิไปปากกับบิดา].....	๑๐๓
[เจริญพุทธานุสสติป้องกันอมนุษย์ได้].....	๑๐๓
[อมนุษย์รักษาและบำรุงเด็กผู้นอนให้ปากคนเดียว].....	๑๐๔
[เด็กถูกไต่สวน].....	๑๐๔
[พระศาสดาทรงแสดงฐานะ ๖].....	๑๐๔
[แก้อรรถ].....	๑๐๕
๖. เรื่องภิกษุวัชชีบุตร.....	๑๐๗
[เสียงกึกก้องเป็นประภักซ์ต่อสมณเพศ].....	๑๐๗
[เทวดากล่าวคาถาให้เกิดความสังเวช].....	๑๐๗
[พระศาสดาทรงแสดงทุกข์ ๕ อย่าง].....	๑๐๘
[แก้อรรถ].....	๑๐๘
๗. เรื่องจิตตคฤหบดี.....	๑๑๐
[ลาภสักการะเกิดขึ้นแก่จิตตคฤหบดี].....	๑๑๐
[แก้อรรถ].....	๑๑๐
๘. เรื่องนางจูฬสุภัททา.....	๑๑๑
[สองเศรษฐีทำกตีกาต่อกัน].....	๑๑๑
[อุคเศรษฐีของนางจูฬสุภัททาเพื่อบุตร].....	๑๑๑
[พ่อผู้ให้นางจูฬสุภัททาไหว้ซีเปลือย].....	๑๑๒
[ลูกสะใภ้บอกสมณภาพแก่แม่ผู้].....	๑๑๒
[นางจูฬสุภัททานิมนต์ภิกษุสงฆ์ฉันอาหาร].....	๑๑๓
[สัตบุรุษยอมปรากฏในที่ไกล].....	๑๑๓
[แก้อรรถ].....	๑๑๓
[วิสกรรมนิรมิตเรือนยอด ๕๐๐ หลัง].....	๑๑๔

[อุคคเศรษฐีกลับมาเยี่ยมใส่ในพระพุทธศาสนา].....๑๑๔

๙. เรื่องพระเถระชื่อเอกวิหารี..... ๑๑๕

[พวกภิกษุทูลเรื่องพระเถระแต่พระศาสดา].....๑๑๕

[ภิกษุพึงเป็นผู้สังัด].....๑๑๕

[แก้อรรถ].....๑๑๕

๒๒. นiryavrac วรรณนา

๑. เรื่องนางปริพาชกาชื่อสุนทรี..... ๑๑๘

[พวกเดียรฉัตรคิดตัดลาภสักการะพระศาสดา].....๑๑๘

[พวกเดียรฉัตรให้นางสุนทรี ทำลายพระเกียรติพระศาสดา].....๑๑๘

[พวกภิกษุถูกพวกเดียรฉัตรหาว่าข่านางสุนทรี].....๑๑๘

[แก้อรรถ].....๑๑๙

[พวกข่านางสุนทรีถูกประหารชีวิต].....๑๒๐

๒. เรื่องสัตว์ผู้ถูกทุกข์เบียดเบียน..... ๑๒๑

[พระมหาโมคคัลลานะเห็นเปรตมีแต่ร่างกระดูก].....๑๒๑

[ผู้มีกรรมลามกยอมเข้าถึงนรก].....๑๒๑

[แก้อรรถ].....๑๒๑

๓. เรื่องภิกษุผู้อยู่ที่ฝั่งแม่น้ำชื่อวัคคุมทา..... ๑๒๒

[พระศาสดาทรงติเตียนภิกษุเห็นแก่ท้อง].....๑๒๒

[แก้อรรถ].....๑๒๒

๔. เรื่องบุตรเศรษฐีชื่อเขมกะ..... ๑๒๓

[เขมกะเป็นนักเลงเจ้าชู้ ถูกจับถึง ๓ ครั้ง].....๑๒๓

[พระศาสดาทรงแสดงโทษแห่งปรหการกรรม].....๑๒๓

[แก้อรรถ].....๑๒๓

[บุรพกรรมของนายเขมกะ].....๑๒๔

๕. เรื่องภิกษุว่ายาก..... ๑๒๕

[ภิกษุเด็ดหญ้าแล้วสงสัย].....๑๒๕

[กรรมที่บุคคลทำย่อหย่อนไม่มีผลมาก].....๑๒๕

[แก้อรรถ].....๑๒๕

๖. เรื่องหญิงขี้หึง..... ๑๒๗

[หญิงขี้หึงทำกรรมชั่วแล้วคิดปกปิด].....๑๒๗

[กรรมชั่วยอมเผาผลาญในภายหลัง].....๑๒๗

[แก้อรรถ].....๑๒๗

๗. เรื่องอาคันตุกภิกษุ..... ๑๒๘

[พวกภิกษุไปกรุงสาวัตถีเพื่อเฝ้าพระศาสดา].....๑๒๘

[พระศาสดาตรัสถามสุขทุกข์กะภิกษุเหล่านั้น].....๑๒๘

[แก้อรรถ].....๑๒๘

๘. เรื่องนิครนถ์..... ๑๓๐

[พวกนิครนถ์ได้วาทะกับพวกภิกษุ].....๑๓๐

[ผู้สมทานผิดยอมถึงทุกคติ].....๑๓๐

[แก้อรรถ].....๑๓๐

๙. เรื่องสาวกเดียรฉัตร..... ๑๓๒

[บุตรพวกเดียรฉัตรสอนบุตรไม่ให้ไหว้สมณะ].....๑๓๒

[บุตรพวกเดียรฉัตรนับถือพระพุทธศาสนา].....๑๓๒

[ความเห็นเป็นเหตุให้สัตว์ไปทุกคติและสุคติ].....๑๓๒

[แก้อรรถ].....๑๓๓

๒๓. นาควรรค วรรณนา

๑. เรื่องของพระองค์..... ๑๓๕

[พระศาสดาถูกพวกมิจฉาทิภูริดา].....๑๓๕

[พระอานนท์ทูลให้เสด็จไปนครอื่น ก็ไม่เสด็จไป].....๑๓๕

[พระศาสดาทรงอดกลั้นคำล่วงเกินได้].....๑๓๕

[แก้อรรถ].....๑๓๖

๒. เรื่องภิกษุผู้เคยเป็นความูข้าง..... ๑๓๘

[ความูข้างฝึกข้างให้ตีได้ เพราะได้นัยจากภิกษุ].....๑๓๘

[ฝึกตนตีแล้ว ย่อมไปสู่ที่ไม่เคยไปได้].....๑๓๘

[แก้อรรถ].....๑๓๘

๓. เรื่องบุตรของพราหมณ์เฒ่า..... ๑๓๙

[บุตรบำรุงบิดาเพราะอยากได้สมบัติ].....๑๓๙

[พราหมณ์เที่ยวขอทานเขากิน].....๑๓๙

[พระศาสดาให้พราหมณ์เรียนคาถา].....๑๔๐

[พราหมณ์ได้อุบายดี].....๑๔๐

[พราหมณ์คิดถึงอุปการคุณของพระศาสดา].....๑๔๑

[พระศาสดาโปรดบุตรพราหมณ์].....๑๔๒

[การบำรุงมารดาบิดาเป็นมงคล].....๑๔๒

[แก้อรรถ].....๑๔๒

๔. เรื่องพระเจ้าปเสนทิโกศล..... ๑๔๔

[พระเจ้าปเสนทิโกศลง่วง เพราะเสวยจุเกินไป].....๑๔๔

[พระศาสดาทรงติการบริโภคจุ].....๑๔๔

[แก้อรรถ].....๑๔๔

[พระศาสดาทรงบอกอุบายบรรเทาการกินจุ].....๑๔๕

๕. เรื่องसानุสามเณร..... ๑๔๖

[सानุสามเณรประกาศกรรม].....๑๔๖

[ยักษิณเฑเเคยเป็นมารดาของसानุสามเณร].....๑๔๖

[ยักษิณีเข้าสิงกายสามเณร].....๑๔๗	[ภิกษุ ๕๐๐ รุบอยากเข้าเฝ้าพระศาสดา].....๑๕๑
[อุบาสิกาคร่ำครวญ].....๑๔๗	[ช่างปาลิไลยกะจับไม้จะตีพระอนนท].....๑๕๑
[แก้อรรถ].....๑๔๙	[เที่ยวไปคนเดียว ดีกว่าไปกับเพื่อนชั่ว].....๑๕๒
๖. เรื่องช่างชื่อปาเวระกะ.....๑๕๐	[แก้อรรถ].....๑๕๒
[ช่างของพระเจ้าโกศลติดหล่ม].....๑๕๐	๘. เรื่องมาร.....๑๕๔
[แก้อรรถ].....๑๕๐	[มารทูลให้พระศาสดาทรงครองราชสมบัติ].....๑๕๔
๗. เรื่องสัมพหุลภิกษุ.....๑๕๑	[พระศาสดาตรัสถามเหตุผลที่มารทูล].....๑๕๔
	[แก้อรรถ].....๑๕๕

๑๘. มลวรรคพรรณนา

๑. เรื่องบุตรของนายโคฆาตก์

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภบุตรของนายโคฆาตก์คนหนึ่ง ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า
“ปณฺฑุปลาไสวทานิสฺส เป็นต้น.

[นายโคฆาตก์สั่งให้ภรรยาปิ้งเนื้อ]

ดังได้สดับมา นายโคฆาตก์คนหนึ่งในพระนครสาวัตถี ชำโคแล้วถือเอาเนื้อล่า ให้ปิ้งแล้ว นั่งพร้อมด้วยบุตรและภริยา
เคี้ยวกินเนื้อ และขายด้วยราคา.

เขาทำโคฆาตกรรม (การงานของคนฆ่าโค) อยู่อย่างนี้ตลอด ๕๕ ปี มิได้ถวายยาคุณหรือภัตตกรรมแม้มาตราว่าทัฬหีหนึ่งในวันหนึ่ง
แต่พระศาสดา ซึ่งประทับอยู่ในวิหารใกล้.

เขา เว้นจากเนื้อเสีย ย่อมไม่บริโภคน้ำ.

วันหนึ่ง เขาขายเนื้อในตอนกลางวันแล้ว ให้ก้อนเนื้อก้อนหนึ่งแก่ภริยา เพื่อปิ้ง เพื่อประโยชน์แก่ตน แล้วได้ไปอาบน้ำ.

ลำดับนั้น สหายของเขามาสู่เรือนแล้ว พุดกะภริยาว่า “หล่อนจงให้เนื้อที่จะพึงขายแก่ฉันหน่อยหนึ่ง, (เพราะ) แยกมาที่เรือนฉัน.”

ภริยานายโคฆาตก์ เนื้อที่จะพึงขายไม่มี, สหายของท่านขายเนื้อแล้ว บัดนี้ไปอาบน้ำ.

สหาย. อย่าทำอย่างนี้เลย, ถ้าก้อนเนื้อไม่มี; ของจงให้เกิด.

ภริยา. เว้นก้อนเนื้อที่ฉันเก็บไว้เพื่อสหายของท่านแล้ว เนื้ออื่นไม่มี.

เขาคิดว่า “เนื้ออื่นจากเนื้อที่หญิงเก็บเพื่อประโยชน์แก่สหายของเรา ไม่มี, อนึ่ง สหายของเรานั้น เว้นจากเนื้อ ย่อมไม่บริโภค,
หญิงนี้จักไม่ให้” จึงถือเอาเนื้อนั้นเองหลีกไป.

ฝ่ายนายโคฆาตก์อาบน้ำแล้วกลับมา, เมื่อภริยานั้นคัดค้านนำเข้าไป พร้อมกับผัดต้ม เพื่อตน, จึงพุดว่า “เนื้ออยู่ที่ไหน?”

ภริยา. นาย เนื้อไม่มี.

นายโคฆาตก์. เราให้เนื้อไว้ เพื่อต้องการปิ้ง แล้วจึงไป มิใช่หรือ?

ภริยา. สหายของท่านมา บอกว่า “แยกของฉันมา, หล่อนจงให้เนื้อที่จะพึงขายแก่ฉัน,” เมื่อฉันแม้อตอบว่า
‘เนื้ออื่นจากเนื้อที่ฉันเก็บไว้เพื่อสหายของท่าน ไม่มี, อนึ่ง สหายของท่านนั้น เว้นจากเนื้อ ย่อมไม่บริโภค,’ ก็
ถือเอาเนื้อนั้นโดยพลการเองที่เดียวไปแล้ว.

นายโคฆาตก์. เราเว้นจากเนื้อ ไม่บริโภคน้ำ, หล่อนจงนำภัตตกรรมไป.

ภริยา. ฉันอาจทำอย่างไรได้, ของจงบริโภคเถิด นาย.

[นายโคฆาตก์ตัดลิ้นโคฆาตกรรม]

นายโคฆาตก์นั้นตอบว่า “เราไม่บริโภคน้ำ” ให้ภริยานำภัตตกรรมนั้นไปแล้ว ถูมิด ไปสู่สำนักโคตวียินที่หลังเรือน
แล้วสอดมือเข้าไปในปาก ดึงลิ้นออกมา เขามิดตัดที่โคน (ลิ้น) แล้วถือไป ให้ปิ้งบนถ่านเพลิงแล้ว วางไว้บนภัต
นั่งบริโภคก่อนภัตตกรรมก้อนหนึ่ง วางก้อนเนื้อก้อนหนึ่งไว้ในปาก.

ในขณะนั้นเอง ลิ่นของเขาขาดตกลงในถาดสำหรับใส่ภัต.

ในขณะนั้นแล เขาได้วิบากที่เห็นสมด้วยกรรม.

แม้เขาแล เป็นเหมือนโค มีสายเลือดไหลออกจากปาก เข้าไปภายในเรือน เทียวคาน^๑ ร้องไป.

[บุตรนายโคฆาตก์หนี]

สมัยนั้น บุตรของนายโคฆาตก์ยืนแลดูบิดาอยู่ในที่ใกล้.

ลำดับนั้น มารดาพูดกะเขาว่า “ลูก เจ้าจงดูบิดานี้ เทียวคานร้องไปในท่ามกลางเรือนเหมือนโค ความทุกข์นี้จักตกบนกระหม่อมของเจ้า, เจ้าไม่ต้องห่วงแม่ซึ่งแม่^๒ จงทำความสวัสดีแก่ตนหนีไปเถิด.”

บุตรนายโคฆาตก์นั้น ถูกกรรมภัยคุกคาม ไหว้มารดาแล้ว หนีไป, ก็แล ครั้นหนีไปแล้ว ได้ไปยังนครตักกสิลา.

แม้นายโคฆาตก์เป็นเหมือนโค เทียวร้องไปในท่ามกลางเรือน ทำกาะแล้วเกิดในเวจี.

แม่โคก็ได้ทำกาะแล้ว.

ฝ่ายบุตรของนายโคฆาตก์ไปนครตักกสิลา เรียนการงานของนายช่างทอง.

ลำดับนั้น อาจารย์ของเขา เมื่อจะกลับบ้าน สั่งไว้ว่า “เธอพึงทำเครื่องประดับชื่อเห็นปานนี้” แล้วหลีกไป.

แม้เขาก็ได้ทำเครื่องประดับเห็นปานนั้นแล.

ลำดับนั้น อาจารย์ของเขามาเห็นเครื่องประดับแล้ว ดำริว่า “ชายผู้นี้ไปในที่ใดที่หนึ่ง เป็นผู้สามารถจะเลี้ยงชีพได้” จึงได้ให้ธิดาผู้เจริญวัยของตน (แก่เขา).

เขาเจริญด้วยบุตรธิดาแล้ว.

[ลูกทำบุญให้พ่อ]

ลำดับนั้น บุตรทั้งหลายของเขาเจริญวัยแล้ว เรียนศิลปะ, ในกาลต่อมา ไปพระนครสาวัตถี ดำรงฆราวาสอยู่ในพระนครนั้น ได้เป็นผู้มีศรัทธาเลื่อมใส.

ฝ่ายบิดาของพวกเขาไม่ทำกุศลอะไรๆ เลย ถึงความชราในนครตักกสิลาแล้ว.

ลำดับนั้น พวกบุตรของเขาปรึกษากันว่า “บิดาของพวกเขาแก่” แล้วให้เรียก [บิดา] มายังสำนักของตน พูดว่า “พวกฉันจะถวายทานเพื่อประโยชน์แก่บิดา” แล้วนิมนต์ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าประธาน.

วันรุ่งขึ้น พวกเขานิมนต์ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประธาน ให้นั่งภายในเรือนแล้ว อังคาสโดยเคารพ, ในเวลาเสร็จภัตกิจ กราบทูลพระศาสดาว่า “พระเจ้าข้า พวกข้าพระองค์ ถวายภัตครั้งนี้ให้เป็นชีวิตภัต^๓ เพื่อบิดา, ขอพระองค์จงทรงทำอนุโมทนา แก่บิดาของพวกข้าพระองค์เถิด.”

๑ ชนุนุเกหิ วิจรรนโต เทียวไปอยู่ด้วยเขา.

๒ อโนโลเกตวา ไม่แลดูแล้ว.

๓ ภัตเพื่อบุคคลผู้เป็นอยู่ ยังมีชีวิตอยู่

[พระศาสดาทรงแสดงธรรม]

พระศาสดา ตรัสเรียกบิดาของพวกเขามาแล้ว ตรัสว่า “อุบาสก ท่านเป็นคนแก่ มีสรีระแก่ห่อหุ้มเหมือนกับใบไม้ที่เหลือง, เสี่ยงทางคือกุศล เพื่อจะไปยังปรโลกของท่าน ยังไม่มี, ท่านจงทำที่พึ่งแก่ตน, จงเป็นบัณฑิต อย่าเป็นพาล” ดังนี้แล้ว เมื่อจะทรงนำอนุโมทนา จึงได้ตรัสพระคาถาเหล่านี้ว่า

“บัดนี้ ท่านเป็นดุจใบไม้ที่เหลือง, อนึ่ง บุรุษแห่งพญายม^๑ ปรากฏแก่ท่านแล้ว.
ท่านตั้งอยู่ในใกล้ปากแห่งความเสื่อม, อนึ่ง แม้เสี่ยงทางของท่านก็ยังมี.
ท่านนั้น จงทำที่พึ่งแก่ตน, จงรีบพยายาม เป็นบัณฑิต ท่านกำจัดมลทินได้แล้ว
ไม่มีกิเลสเพียงดั่งเนิน จักถึงอริยมุขอันเป็นทิพย์.”

[แก้้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บาทพระคาถาว่า **ปณฺฑุปลาโสว ทานิสฺสิ** ความว่า อุบาสก บัดนี้ ท่านได้เป็นเหมือนใบไม้ที่เหลือง อันขาด ตกลงบนแผ่นดิน.

ทูตของพญายม พระผู้มีพระภาคตรัสเรียกว่า **ยมปุริสา**.

แต่คำนี้ พระองค์ตรัสหมายถึงความตายนั่นเอง. อธิบายว่า ความตายปรากฏแก่ท่านแล้ว.

บทว่า **อุโยคฺมุข** ความว่า ก็ท่านเป็นผู้ตั้งอยู่แล้วใกล้ปากแห่งความเสื่อม คือใกล้ปากแห่งความไม่เจริญ.

บทว่า **ปาเลยยิ** ความว่า แม้เสี่ยงทางคือกุศลของท่านผู้จะไปสู่ปรโลกก็ยังมี เหมือนเสี่ยงทางมีข้าวสารเป็นต้น ของบุคคลผู้เตรียมจะไปยังไม่มี ฉะนั้น.

สองบทว่า **โส กโรติ** ความว่า ท่านนั้น จงทำที่พึ่งคือกุศลแก่ตน เหมือนบุคคล เมื่อเรืออัปปางในสมุทร ทำที่พึ่งกล่าวคือเกาะ (แก่ตน) ฉะนั้น, และท่านเมื่อทำ จงรีบพยายาม คือจงปรารถนาความเพียรเร็วๆ จงเป็นบัณฑิต ด้วยการทำให้พึ่งกล่าวคือ กุศลธรรมแก่ตน.

ด้วยว่า ผู้ใดทำกุศลในเวลาที่ยังไม่ถึงปากแห่งความตาย สามารถจะทำได้นั่นแล, ผู้นั้นชื่อว่าบัณฑิต.

อธิบายว่า ท่านจงเป็นผู้เช่นนั้น อย่าเป็นอันธพาล.

สองบทว่า **ทิพฺพ อริยมุขิ** ความว่า ท่านทำความเพียรอยู่อย่างนี้

ชื่อว่าผู้กำจัดมลทินได้แล้ว เพราะความเป็นผู้นำมลทินมีราคะเป็นต้นออกเสียได้,

ชื่อว่าไม่มีกิเลสเพียงดั่งเนิน คือหมดกิเลสเพราะไม่มีกิเลสเพียงดั่งเนิน จักถึงชั้นสุทธาวาส ๕ อย่าง^๒

ในกาลจบเทศนา อุบาสกตั้งอยู่ในโสดาปัตติผลแล้ว.

เทศนาได้มีประโยชน์แก่หมู่ชนผู้ประชุมกันแล้ว ดังนี้แล.

๑ ยมปุริส ยมทูต หมายถึง ความตาย

๒ ภูมิเป็นที่สุดแห่งพระอริยบุคคลผู้หมดจดแล้ว ได้แก่ อวิหา อตฺปปา สุทฺตฺสา สุทฺตฺส อภินิฏฺฐา. ภพทั้ง ๕ นี้อยู่ในพรหมโลกสูง ท่านกล่าวว่า เป็นที่เกิดแห่งพระอนาคามี, ตูความพิสดารในธรรมวิภาคปริเฉทที่ ๒.

[พวกบุตรถวายทานอีก]

บุตรเหล่านั้น ทูลนิมนต์พระศาสดา แม่เพื่อประโยชน์ในวันรุ่งขึ้น ถวายทานแล้ว ได้กราบทูลพระศาสดาผู้ทรงทำมัตถิแล้ว ในเวลาทรงอนุโมทนาว่า “พระเจ้าข้า แม้ภักตร์นี้พวกข้าพระองค์ถวายให้เป็นชีวิตภัต เพื่อบิดาของปวงข้าพระองค์เหมือนกัน, ขอพระองค์จงทรงทำอนุโมทนาแก่บิดานี้แล.”

พระศาสดา เมื่อจะทรงทำอนุโมทนาแก่เขา ได้ตรัส ๒ พระคาถานี้ว่า

“บัดนี้ ท่านเป็นผู้มีวัยอันชรานำเข้าไปแล้ว, เป็นผู้เตรียมพร้อม (เพื่อจะไป)
สำนักของพญายม, อนึ่ง แม้ที่พักในระหว่าง (ทาง) ของท่านก็ยังมี, อนึ่ง ถึง
เสียดายทางของท่านก็หาไม่มี,
ท่านนั้นจงทำที่พึงแก้ตน, จงรีบพยายาม จงเป็นบัณฑิต ท่านเป็นผู้มีมลทินอัน
กำจัดได้แล้ว ไม่มีกิเลสเพียงดั่งเนิน จักไม่เข้าถึงชาติชราอีก.”

[แก้อรุณ]

ศัพทว่า **อุป** ในบทว่า **อุปนิตวโย** ในพระคาถานั้น เป็นเพียงนิบาต.

ท่านมีวัยอันชรานำไปแล้ว คือมีวัยผ่านไปแล้ว ได้แก้มวัยล่วงไปแล้ว.

อธิบายว่า บัดนี้ ท่านล่วงวัยทั้ง ๓ แล้ว ตั้งอยู่ใกล้ปากของความตาย.

บาทพระคาถาว่า **สมปยาโตลี ยมสสุ สนฺติกั** ความว่า ท่านตระเตรียมจะไปสู่ปากของความตาย ตั้งอยู่แล้ว.

บาทพระคาถาว่า **วาโสปี จ เต นตฺถิ อนุตรา** ความว่า พวกคนเดินทาง ย่อมพักทำกิจนั้นๆ ในระหว่างทางได้ **ฉันฺได** คนไปสู่ปรโลก ย่อมพักอยู่ฉันนั้น ไม่ได้.

เพราะคนไปสู่ปรโลกไม่อาจเพื่อจะกล่าวคำเป็นต้นว่า “ท่านจงรอสัก ๒-๓ วัน, ข้าพเจ้าจะให้ท่านก่อน จะพึงธรรมก่อน.”

ก็บุคคลเคลื่อนจากโลกนี้แล้ว ย่อมเกิดในปรโลกที่เดียว, คำนั้น พระศาสดาตรัสหมายเอาเนื้อความนี้.

บทว่า **ปาถะยฺย** นี้ พระผู้มีพระภาคตรัสไว้ในหนหลังแล้ว ก็จริงแล, ถึงอย่างนั้น พระศาสดาทรงถือเอาในพระคาถาแม้นี้ ก็เพื่อทรงทำให้มันบ่อยๆ แก่อุบาสก.

แม้พยาธิและมรณะ ก็เป็นอันทรงถือเอาในบทว่า **ชาติชรี** นี้เหมือนกัน.

ก็ พระผู้มีพระภาคตรัสสอนาคามิมรรค ด้วยพระคาถาในหนหลัง ตรัสอรหัตมรรคในพระคาถานี้.

แม้เมื่อเป็นเช่นนั้น อุบาสก เมื่อพระศาสดาแม่ทรงแสดงธรรมด้วยสามารถแห่งมรรคขั้นสูง ก็บรรลุโสดาปัตติผลขั้นต่ำ แล้วจึงบรรลุอนุคามิผลในเวลาจบอนุโมทนานี้ ตามกำลังอุปนิสัยของตน เหมือนเมื่อพระราชาทรงปั้นพระกระยาหารขนาดเท่า พระโอฐของพระองค์ แล้วทรงนำเข้าไปแก่พระโอรส, พระกุมารทรงรับโดยประมาณพระโอฐของพระองค์เท่านั้น ฉะนั้น.

พระธรรมเทศนาได้มีประโยชน์แม้แก่บริษัทที่เหลือ ดังนี้แล.

เรื่องบุตรของนายโคฆาตัก จบ.

๒. เรื่องพราหมณ์คนใดคนหนึ่ง

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพราหมณ์คนใดคนหนึ่ง ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “อนุปุพฺพเพน เมธาวิ” เป็นต้น.

[พราหมณ์ทำความเกื้อกูลแก่ภิกษุ]

ดังได้สดับมา วันหนึ่ง พราหมณ์นั้น ออกไปแต่เช้าตรู่, ได้ยินแลดูพวกภิกษุห่มจีวร ในที่เป็นที่ห่มจีวรของพวกภิกษุ, ก็ที่นั่น มีหญิงออกขึ้นแล้ว.

ต่อมา ภิกษุรูปหนึ่งห่มจีวรอยู่, ชายจีวรเกลือกกลั้วที่หญ้า เปียกด้วยหยาดน้ำค้างแล้ว.

พราหมณ์เห็นเหตุนั้นแล้วคิดว่า “เราควรทำที่นี้ให้ปราศจากหญ้า^๑” ในวันรุ่งขึ้น ถือจอบไปลากที่นั้น ได้ทำให้เป็นที่เช่น มณฑลสถาน.

แม้ในวันรุ่งขึ้น เมื่อภิกษุมาอยู่ที่นั่น ห่มจีวรอยู่, พราหมณ์เห็นชายจีวรของภิกษุรูปหนึ่ง ตกไปบนพื้นดินเกลือกกลั้วอยู่ที่ฝุ่น จึงคิดว่า “เราเกลี้ยทรายลงในที่นี้ควร” แล้วขนทรายมาเกลี้ยลง.

[พราหมณ์สร้างมณฑปและศาลา]

ภายหลังวันหนึ่ง ในเวลาก่อนภัตรได้มีแดดกล้า.

แม้ในกาลนั้น พราหมณ์เห็นเหงื่อไหลออกจากกายของพวกภิกษุผู้กำลังห่มจีวรอยู่ จึงคิดว่า “เราให้สร้างมณฑป^๒ ในที่นี้ควร” จึงให้สร้างมณฑปแล้ว.

รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง ได้มีฝนพราแต่เช้าตรู่.

แม้ในกาลนั้น พราหมณ์แลดูพวกภิกษุอยู่, เห็นพวกภิกษุห่มจีวรเปียก จึงคิดว่า “เราให้สร้างศาลาในที่นี้ควร” จึงให้สร้างศาลา แล้วคิดว่า “บัดนี้ เราจักทำการฉลองศาลา,” จึงนิมนต์ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข ให้ภิกษุทั้งหลายนั่งทั้งภายใน ทั้งภายนอก ถวายทาน, ในเวลาเสร็จภัตกิจ รับบาตรพระศาสดา เพื่อประโยชน์แก่การทรงอนุโมทนา แล้วกราบทูลเรื่องนั้น ทั้งหมด จำเดิมตั้งแต่ต้น ว่า “พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ยืนแลดูอยู่ในที่นี้ ในเวลาที่พวกภิกษุห่มจีวร, เห็นเหตุการณ์อย่างนี้ จึงให้สร้างสิ่งนี้ๆ ขึ้น.”

[พระศาสดาทรงแสดงธรรม]

พระศาสดาทรงสดับคำของเขาแล้ว ตรัสว่า “พราหมณ์ ธรรมดาบัณฑิตทั้งหลายทำกุศลอยู่คราวละน้อยๆ ทุกๆ ขณะ, ย่อมนำมลทินคืออกุศล ของตนออกโดยลำดับทีเดียว” ดังนี้แล้ว จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“ผู้มีปัญญา (ทำกุศลอยู่^๓) คราวละน้อยๆ ทุกๆ ขณะ โดยลำดับ พึงกำจัด
มลทินของตนได้ เหมือนช่างทองปิดเปาสนิมทองฉะนั้น.”

๑ อปหริตฺ ใหมีของเขี้ยวไปปราศ.

๒ ปะรำ

๓ จะแปลโดยไม่ต้องเติม “กุสล กโรนโต” เข้ามา แปลเท่าที่มีก็ได้.

[แก้รรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **อนุพุเพน** คือ โดยลำดับ.

ผู้ประกอบด้วยปัญญาอันรุ่งเรืองในธรรม ชื่อว่า **เมธาวิ**.

สองบทว่า **ขณ ขณ** ความว่า ทำกุศลอยู่ทุกๆ โอกาส.

บาทพระคาถาว่า **กมมาโร รชตสเสว** ความว่า บัณฑิตทำกุศลอยู่บ่อยๆ ชื่อว่า พึงกำจัดมลทินคือกิเลสมีรากเป็นต้นของตน, ด้วยว่า เมื่อเป็นอย่างนั้น บัณฑิตย่อมเป็นผู้ชื่อว่ามิลทินอันขจัดแล้ว คือไม่มีกิเลส เหมือนช่างทองหลอมแล้วทุบทองครั้งเดียวเท่านั้น ย่อมไม่อาจไล่สนิมออกแล้วทำเครื่องประดับต่างๆ ได้, แต่เมื่อหลอมทุบบ่อยๆ ย่อมไล่สนิมออกได้, ภายหลัง ย่อมทำให้เป็นเครื่องประดับต่างๆ หลายอย่างได้ฉะนั้น.

ในกาลจบเทศนา พราหมณ์ดำรงอยู่ในโสดาปัตติผลแล้ว.

เทศนาได้มีประโยชน์แม้แก่มหาชนแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องพราหมณ์คนใดคนหนึ่ง จบ.

๓. เรื่องพระติสสเถระ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภภิกษุรูปหนึ่งชื่อติสสเถระ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “อัยสวา มลฺ สมนุญฺญาย” เป็นต้น.

[พระติสสเถระมอบผ้าสาฎกเนื้อหยาบให้พี่สาว]

ดังได้สดับมา กุลบุตรชาวเมืองสาวัตถีคนหนึ่ง ได้บรรพชาอุปสมบทแล้ว ปรากฏชื่อว่า “ติสสเถระ”

ในกาลต่อมา พระติสสเถระนั้น เข้าจำพรรษา ณ วิหารในชนบท, ได้ผ้าสาฎกเนื้อหยาบประมาณ ๘ ศอก จำพรรษา พวารณาแล้ว, ถือผ้าชิ้นไปวางไว้ใกล้มือพี่สาว.

พี่สาวนั้น ดำริว่า “ผ้าสาฎกผืนนี้ไม่สมควรแก่น้องชายเรา” แล้วตัดผ้านั้นด้วยมีดอันคม ทำให้เป็นชิ้นน้อยชิ้นใหญ่, โขลกในครก แล้วสาง ตีต กรอ ปั่น ให้เป็นด้ายละเอียด ให้ทอเป็นผ้าสาฎกแล้ว.

[พระเถระเตรียมจะตัดจีวร]

ฝ่ายพระเถระ ก็จัดแจงด้ายและเข็ม, นิมนต์ภิกษุหนุ่มและสามเณรผู้ทำจีวรให้ประชุมกันแล้ว ไปยังสำนักพี่สาว พูดยว่า “พี่จงให้ผ้าสาฎกผืนนั้นแก่ฉัน, ฉันจักให้ทำจีวร.”

พี่สาวนั้น นำผ้าสาฎกประมาณ ๘ ศอกออกมาวางไว้ใกล้มือของพระผู้พี่ชาย.

ท่านรับผ้าสาฎกนั้นมาพิจารณาแล้วพุดว่า “ผ้าสาฎกของฉันเนื้อหยาบ ประมาณ ๘ ศอก, ผืนนี้เนื้อละเอียด ประมาณ ๘ ศอก, ผ้านี้มิใช่ผ้าสาฎกของฉัน, นี้เป็นผ้าสาฎกของพี่, ฉันไม่ต้องการผ้าผืนนี้, พี่จงให้ผ้าสาฎกผืนนั้นแหละแก่ฉัน.”

พี่สาวตอบว่า “ท่านผู้เจริญ นี่เป็นผ้าของท่านทีเดียว, ขอท่านจงรับผ้านั้นเถิด.”

ท่านไม่ปรารถนาเลย.

ลำดับนั้น พี่สาวจึงบอกกิจที่ตนทำทุกอย่างแก่พระเถระนั้นแล้ว ได้ถวายว่า “ท่านผู้เจริญ นี่เป็นผ้าของท่านทีเดียว, ขอท่านจงรับผ้านั้นเถิด,” ท่านถือผ้านั้นไปวิหาร เริ่มจีวรกรรม.

[พระเถระห่วงใยในจีวร ตายแล้วเกิดเป็นเส้น]

ลำดับนั้น พี่สาวของท่านจัดแจงวัตถุมียาคูและภัตรเป็นต้น เพื่อประโยชน์แก่ภิกษุสามเณรผู้ทำจีวรของพระติสสเถระนั้น.

ก็ในวันที่จีวรเสร็จ พี่สาวให้ทำสักการะมากมาย.

ท่านแลดูจีวรแล้ว เกิดความเอือมในจีวรนั้น คิดว่า “ในวันพรุ่งนี้ เราจักห่มจีวรนั้น” แล้วพบพาดไ่ว้ที่สายระเดียง^๑, ในราตรีนั้น ไม่สามารถให้อาหารที่ฉันแล้วย่อยไปได้ มรณภาพแล้ว เกิดเป็นเส้นที่จีวรนั้นนั่นเอง.

[พระศาสดารับสั่งไม่ให้แจกจีวร]

ฝ่ายพี่สาว สดับการมรณภาพของท่านแล้ว ร้องไห้ก่อกว้างใจของพวกภิกษุ.

๑ หวายหรือสายลวดเป็นต้นที่ซึ่งสำหรับตากผ้า (ใช้แก่ภิกษุสามเณร). ราวตากผ้า

พวกภิกษุทำสรีริกัจ^๑ ของท่านแล้ว พุตกันว่า “จิวรนั้นถึงแก่สงฆ์ทีเดียว เพราะไม่มีคิลานุปัฏฐาก, พวกเราจักแบ่งจิวรนั้น” แล้วให้นำจิวรนั้นออกมา.

เส้นวิ่งร้องไปข้างโน้นและข้างนี้ว่า “ภิกษุพวกนี้แย่งจิวรอันเป็นของเรา.”

พระศาสดาทรงนั่งในพระคันธกุฎีเดียว ทรงสดับเสียงนั้นด้วยโสตธาตุเพียงดังทิพย์ ตรัสว่า “อานนท์ เธอจงบอกอย่าให้พวกภิกษุแบ่งจิวรของติสสะ แล้วเก็บไว้ ๗ วัน.”

พระเถระให้ทำอย่างนั้นแล้ว.

[พระศาสดารับสั่งให้แจกจิวรของพระติสสเถระ]

แม้เส้นนั้น ทำกาละในวันที่ ๗ เกิดในวิมานชั้นดุสิตแล้ว.

ในวันที่ ๘ พระศาสดารับสั่งว่า “ภิกษุทั้งหลาย จงแบ่งจิวรของติสสะ แล้วถือเอา.”

พวกภิกษุทำอย่างนั้นแล้ว.

พวกภิกษุสนทนากันในธรรมสภาว่า

“เหตุไรหนอแล พระศาสดาจึงให้เก็บจิวรของพระติสสะไว้สิ้น ๗ วัน แล้วทรงอนุญาตเพื่อถือเอาในวันที่ ๘?”

[ค้นหาทำให้สัตว์ถึงความพินาศ]

พระศาสดาเสด็จมาแล้ว ตรัสถามว่า “ภิกษุทั้งหลาย บัดนี้พวกเรานั่งประชุมสนทนากันด้วยเรื่องอะไรหนอ?”

เมื่อภิกษุเหล่านั้นกราบทูลว่า “ด้วยเรื่องชื่อนี้,” ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย ติสสะเกิดเป็นเส้นที่จิวรของตน,

เมื่อพวกเธอจะแบ่งจิวรนั้น วิ่งร้องไปข้างโน้นและข้างนี้ว่า ‘ภิกษุพวกนี้แย่งจิวรอันเป็นของเรา,’

เมื่อพวกเธอถือเอาจิวรอยู่. เขาขัดใจในพวกเธอแล้วพึงเกิดในนรก, เพราะเหตุนั้น เราจึงให้เก็บจิวรไว้;

ก็บัดนี้เขาเกิดในวิมานชั้นดุสิตแล้ว, เพราะเหตุนั้น เราจึงอนุญาตการถือเอาจิวรแก่พวกเธอ,”

เมื่อภิกษุพวกนั้นกราบทูลอีกว่า “พระเจ้าข้า ขึ้นชื่อว่าค้นหาภัยนี้หายาบหนอ” จึงตรัสว่า “อย่างนั้น ภิกษุทั้งหลาย

ขึ้นชื่อว่าค้นหาของสัตว์เหล่านี้หายาบ; สนิมตั้งขึ้นจากเหล็ก ย่อมกัดเหล็กนั่นเอง ย่อมให้เหล็กพินาศไป ทำให้เป็นของใช้สอยไม่ได้

ฉันไค; ตัณหานี้ (ก็) **ฉันนั้น** เหมือนกัน เกิดขึ้นภายในของสัตว์เหล่านี้แล้ว ย่อมให้สัตว์เหล่านั้นเกิดในอบายมีนรกเป็นต้น ให้ถึง

ความพินาศ” ดังนี้แล้ว จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“สนิมตั้งขึ้นแต่เหล็ก ครั้นตั้งขึ้นแต่เหล็กแล้ว ย่อมกัดเหล็กนั่นเอง **ฉันไค;**
กรรมทั้งหลายของตน ย่อมนำบุคคลผู้มักประพฤติล่วงปัญญาชื่อว่า โธนา
ไปสู่ทุกคติ **ฉันนั้น.**”

[แก้อรุณ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **อยสา** คือ จากเหล็ก.

บทว่า **สมุฏฐาย** คือตั้งขึ้นแล้ว.

บทว่า **ตพฺฐฐาย** คือครั้งตั้งขึ้นจากเหล็กนั้น.

ในบทว่า **อติโรจนารินิ** บัณฑิตพึงทราบวินิจฉัยดังนี้

ปัญญาเป็นเครื่องพิจารณาปัจจัย ๔ ว่า “การบริโภคนี้ เป็นประโยชน์ด้วยปัจจัยเหล่านี้” แล้วบริโภค พระผู้มีพระภาคตรัสว่า โธนา, บุคคลประพุดก้าวล่องปัญญาชื่อว่าโธนา นั้น ชื่อว่า อติโรจนาริ.

พระผู้มีพระภาคตรัสเป็นคำอธิบายไว้ดังนี้ว่า “สนิมเกิดขึ้นจากเหล็ก ตั้งขึ้นจากเหล็ก ย่อมกัดเหล็กนั่นเอง **ฉนิต**; กรรมทั้งหลายของตน คือกรรมเหล่านั้น ชื่อว่าเป็นของตนนั้นแหละ เพราะตั้งขึ้นในตน ย่อมนำบุคคลผู้ไม่พิจารณาปัจจัย ๔ แล้วบริโภค ชื่อว่าผู้ประพุดก้าวล่องปัญญาชื่อว่าโธนา ไปสู่ทุกติ **ฉนนัน**เหมือนกัน.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุลุทธิผลทั้งหลาย มีโศดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องพระติสสเถระ จบ.

๔. เรื่องพระโลหุทายีเถระ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพระโลหุทายีเถระ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “อสขุฌายมลา มนตา” เป็นต้น.

[พระโลหุทายีอวดดีอยากแสดงธรรม]

ดังได้สดับมา พวกอริยสาวกประมาณ ๕ โภกฺก ในพระนครสาวัตถี ถวายทานในเวลาก่อนภัตแล้ว ในเวลาหลังภัต จึงถือวัตถุทั้งหลายมีเนยใส น้ำมัน น้ำผึ้ง น้ำอ้อยและผ้าเป็นต้น ไปวิหารแล้วฟังธรรมกถาอยู่, ก็ในเวลาฟังธรรมแล้วเดินไป ย่อมกล่าวว่าคุณของพระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะ.

พระอุทายีเถระ สดับถ้อยคำของอริยสาวกเหล่านั้นแล้ว จึงพูดว่า “พวกท่านฟังธรรมกถาของเถระทั้ง ๒ นั้น ยิ่งกว่าถึงอย่างนี้ก่อน, ฟังธรรมกถาของฉันแล้ว จักกล่าวอย่างไรหนอแล?”

พวกมนุษย์ ฟังถ้อยคำของท่านแล้ว คิดว่า “พระเถระแม้จักเป็นพระธรรมกถิกะองค์หนึ่ง, พวกเราฟังธรรมกถาของพระเถระแม้จักก็ควร.”

วันหนึ่ง พวกเขาอาราธนา^๑พระเถระว่า “ท่านครับ วันนี้ เป็นวันฟังธรรมของพวกกระผม,” ถวายทานแก่พระสงฆ์แล้วพูดว่า “ท่านครับ ขอท่านฟังกล่าวธรรมกถาในกลางวันเถิด.”

ฝ่ายพระเถระนั้น รับนิมนต์ของพวกมนุษย์นั้นแล้ว.

[พระเถระไม่สามารถแสดงธรรมได้]

เมื่อพวกมนุษย์นั้นมาในเวลาฟังธรรมแล้ว พูดว่า “ท่านครับ ขอท่านจงกล่าวธรรมแก่พวกกระผมเถิด,”

พระโลหุทายีเถระนั่งบนอาสนะแล้ว จับพัดอันวิจิตรสีนอยู่, ไม่เห็นบทธรรมแม้บทหนึ่ง พูดว่า

“ฉันจักสวดสรรภัญญะ, ขอภิกษุรูปอื่นจงกล่าวธรรมกถา” ดังนี้แล้ว ก็ลง (จากอาสนะ).

มนุษย์พวกนั้น นิมนต์ภิกษุรูปอื่นให้กล่าวธรรมกถาแล้ว นิมนต์พระโลหุทายีขึ้นอาสนะอีก เพื่อต้องการสวดสรรภัญญะ.

พระโลหุทายีนั้น ไม่เห็นบทธรรมอะไรๆ แม้อีก จึงพูดว่า “ฉันจักกล่าวในกลางคืน, ขอภิกษุรูปอื่นจงสวดสรรภัญญะ” แล้วก็ลง.

มนุษย์พวกนั้น นิมนต์ภิกษุรูปอื่นให้สวดสรรภัญญะแล้ว นำพระเถระมาในกลางคืนอีก.

พระเถระนั้น ก็ยังไม่เห็นบทธรรมอะไรๆ แม้อีกในกลางคืน พูดว่า “ฉันจักกล่าวในเวลาใกล้รุ่งเทียว, ขอภิกษุรูปอื่นจงกล่าวในกลางคืน” แล้วก็ลง.

มนุษย์พวกนั้น นิมนต์ภิกษุรูปอื่นให้กล่าวแล้ว ในเวลาใกล้รุ่ง ก็นำพระเถระนั้นมาอีก.

พระเถระนั้น แม้อีกในเวลาใกล้รุ่ง ก็มิได้เห็นบทธรรมอะไรๆ.

[พระเถระถูกมหาชนไล่ไปตกหลุมคู]

มหาชนถือวัตถุทั้งหลายมีก้อนดินและท่อนไม้เป็นต้น คุกคามว่า “พระอันธพาล เมื่อพวกข้าพเจ้ากล่าวสรรเสริญพระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะ ท่านพูดอย่างนี้และอย่างนี้, บัดนี้ เหตุไรจึงไม่พูด?” ดังนี้แล้ว ก็ติดตามพระเถระผู้หนีไป.

พระเถระนั้น หนีไปตกลงในเวจกุฎี^๑แห่งหนึ่ง.

มหาชนสนทนากันว่า “พระโลหุทายี เมื่อถ้อยคำสรรเสริญคุณพระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะเป็นไปอยู่ อดอ้างประกาศความที่ตนเป็นธรรมกถิกะ, เมื่อพวกมนุษย์ทำสักการะแล้ว พูดว่า ‘พวกกระผมจะฟังธรรม,’ นั่งบนอาสนะถึง ๔ ครั้ง ไม่เห็นบทธรมอะไร ที่สมควรจะฟังกล่าว ถูกพวกมนุษย์ถือวัตถุทั้งหลายมีก้อนดินและท่อนไม้เป็นต้น คุกคามว่า ‘ท่านถือตัวเท่าเทียม^๒ กับพระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะเถระ ผู้เป็นเจ้าของพวกเรา’ ไล่ให้หนีไปตกลงในเวจกุฎีแล้ว.

[บุรพกรรมของพระโลหุทายี]

พระศาสดา เสด็จมาแล้ว ตรัสถามว่า “ภิกษุทั้งหลาย บัดนี้ พวกเธอนั่งประชุมกันด้วยเรื่องอะไร?” เมื่อพวกภิกษุกราบทูลว่า “ด้วยเรื่องชื่อนี้,” จึงตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย มิใช่แต่ในบัดนี้เท่านั้น, แม้ในกาลก่อน โลหุทายีนั้น ก็จมลงในหลุมคูเหมือนกัน” ดังนี้แล้ว ทรงนำอดีตนิทานมา ตรัสชาดก^๓ นี้ให้พิสดารว่า

“สหาย เรามี ๔ เท้า, สหาย แม่ท่านก็มี ๔ เท้า. มาเกิด สีหะ ท่านจงกลับ,
เพราะเหตุไรหนอ ท่านจึงกลัวแล้วหนีไป?
สุกร ท่านเป็นผู้ไม่สะอาด มีขนเปื้อนด้วยของเน่า มีกลิ่นเหม็นฟุ้งไป;
ถ้าท่านประสงค์ต่อสู้อยู่, เราจะให้ความชนะแก่ท่าน นะสหาย”

ดังนี้แล้ว ตรัสว่า “ราชสีห์ในกาลนั้นได้เป็นสารีบุตร, สุกรได้เป็นโลหุทายี.”

พระศาสดา ครั้นทรงนำพระธรรมเทศนานี้มาแล้ว ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย โลหุทายี เรียนธรรมมีประมาณน้อยแท้, อนึ่ง มิได้ทำการท่องเลย; การเรียนปริยัติอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว ไม่ทำการท่องปริยัตินั้น เป็นมลทินแท้” ดังนี้แล้ว จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“มนุษย์ทั้งหลาย มีอันไม่ท่องบ่นเป็นมลทิน,
เรือน มีความไม่หมั่นเป็นมลทิน,
ความเกียจคร้าน เป็นมลทินของผิวพรรณ,
ความประมาทเป็นมลทินของผู้รักษา.”

[แก้อรธ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **อสขุณายมลา** เป็นต้น ความว่า เพราะปริยัติหรือศีลปะอย่างใดอย่างหนึ่ง เมื่อบุคคลไม่ท่องไม่ประกอบเนืองๆ ย่อมเสื่อมสูญ หรือไม่ปรากฏติดต่อกัน; ฉะนั้น พระผู้มีพระภาค จึงตรัสว่า “**อสขุณายมลา มนฺตา.**”

๑ วจจกุฎี ส้วม

๒ ยุคคคาหิ คณหสิ=ถือความเป็นคู่.

๓ ขุ. ขา. ๒๗/๕๑ ตทญญกถา ๓/๑๑ สุกรชาตกนฺติ ขายติ.

อนึ่ง เพราะชื่อว่าเรือนของบุคคลผู้ครองเรือน ลูกขึ้นเสด็จสรรพแล้ว ไม่ทำกิจการซ่อมแซมเรือนที่ชำรุดเป็นต้น ย่อมพินาศ ฉะนั้น พระผู้มีพระภาค จึงตรัสว่า “อนุฐานมลา ฆรา.”

เพราะกายของคฤหัสถ์หรือบรรพชิต ผู้ไม่ทำการชำระสรีระหรือการชำระบริวาร ด้วยอำนาจความเกียจคร้าน ย่อมมีผิวมัวหมอง; ฉะนั้น พระผู้มีพระภาค จึงตรัสว่า “มล วรรณสฺส โภสขฺช.”

อนึ่ง เพราะเมื่อบุคคลรักษาโคอยู่ หลับหรือเล่นเพลินด้วยอำนาจความประมาท, โคเหล่านั้น ย่อมถึงความพินาศ ด้วยเหตุมีวิ่งไปสู่อุทุมิ^๑ ที่มิใช่ทำเป็นต้นบ้าง

ด้วยอันตรายมีพาลมิก^๑ และโจรเป็นต้นบ้าง

ด้วยอำนาจการก้าวลงสู่ที่ทั้งหลาย มีนาข้าวสาธิตเป็นต้นของชนพวกอื่นแล้วเคี้ยวกินบ้าง, แม้นตนเอง ย่อมถึงอาชญาบ้าง การบริภาษบ้าง.

ก็อีกอย่างหนึ่ง ก็เลสทั้งหลาย ล่วงล้ำเข้าไป^๒ ด้วยอำนาจความประมาท ย่อมยังบรรพชิตผู้ไม่รักษาทวาร ๖

ให้เคลื่อนจากศาสนา; ฉะนั้น พระผู้มีพระภาค จึงตรัสว่า “ปมาโท รกฺขโต มล.”

อธิบายว่า ก็ความประมาทนั้น ชื่อว่าเป็นมลทิน เพราะความประมาท เป็นที่ตั้งของมลทิน ด้วยการนำความพินาศมา.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุลุทธิผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องพระโลหุทายีเถระ จบ.

๑ พาลมิก-เนื้อร้าย.

๒ โอตริตวา-หยั่งลงแล้ว.

๕. เรื่องกุลบุตรคนใดคนหนึ่ง

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเวฬุวัน ทรงปรารภกุลบุตรคนใดคนหนึ่ง ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “มลิตถิยา ทูจจริต” เป็นต้น.

[สามีละอายเพราะภริยาประพฤตินอกใจ]

ดังได้สดับมา มารดาและบิดา นำกุลสตรีผู้มีชาติเสมอกันมาเพื่อกุลบุตรนั้น.

นางได้เป็นหญิงมักประพฤตินอกใจ^๑ (สามี) จำเดิมแต่วันทีนำมาแล้ว.

กุลบุตรนั้น ละอาย เพราะการประพฤตินอกใจของนาง ไม่อาจเข้าถึงความเป็นผู้เผชิญหน้าของใครได้ เลิกกุศลกรรมทั้งหลาย มีการบำรุงพระพุทธเจ้า เป็นต้น โดยกาลล่วงไป ๒-๓ วัน เข้าไปเฝ้าพระศาสดา ถวายบังคมแล้ว นั่ง ณ ที่สมควรข้างหนึ่ง เมื่อพระศาสดา ตรัสว่า “อุบาสก เพราะเหตุไร เราจึงไม่ (ใคร่) เห็นท่าน?” จึงกราบทูลความนั้นแล้ว.

[สตรีเปรียบเหมือนของ ๕ อย่าง]

ลำดับนั้น พระศาสดา ตรัสแก่กุลบุตรนั้นว่า “อุบาสก แม้ในกาลก่อน เราก็ได้กล่าวแล้วว่า ‘ขึ้นชื่อว่า สตรีทั้งหลาย เป็นเช่นกับแม่น้ำ เป็นต้น. บัณฑิต ไม่ควรทำความโกรธในสตรีเหล่านั้น,’ แต่ท่านจำไม่ได้ เพราะความเป็นผู้อันภพปกปิดไว้” อันกุลบุตร นั้นทูลอาราธนาแล้ว ตรัสชาดก^๒ ให้พิสดารว่า

“ธรรมดาสตรีในโลก เป็นเหมือนแม่น้ำ หนทาง โรงต้ม ที่พักและบ่อน้ำ,
เวลา^๓ ย่อมไม่มีแก่สตรี เหล่านั้น.”

ดังนี้แล้ว ตรัสว่า “ก็อุบาสก ความเป็นผู้มักประพฤตินอกใจ เป็นมลทินของสตรี, ความตระหนี่ เป็นมลทินของผู้ให้ทาน, อกุศลธรรมเป็นมลทินของสัตว์ทั้งหลายในโลกนี้และโลกหน้า เพราะอรรถว่า เป็นเครื่องยังสัตว์ให้ฉิบหาย, แต่อวิชา เป็นมลทินอย่างยอดเยี่ยม กว่ามลทินทั้งปวง” ดังนี้แล้ว ได้ทรงภาษิตพระคาถาเหล่านี้ว่า

“ความประพฤติชั่ว เป็นมลทินของสตรี,
ความตระหนี่ เป็นมลทินของผู้ให้,
ธรรมอันลามกทั้งหลาย เป็นมลทินแล ทั้งในโลกนี้ ทั้งในโลกหน้า,
เราจะบอกมลทินอันยิ่งกว่ามลทินนั้น, อวิชาเป็นมลทินอย่างยิ่ง
ภิกษุทั้งหลาย ท่านทั้งหลาย ละมลทินนั้นได้แล้วย่อม เป็นผู้หมดมลทิน.”

[แก้อรุณ]

ความประพฤตินอกใจ ชื่อว่า ความประพฤติชั่ว ในพระคาถานั้น.

ก็แม้สามี ย่อมขับไล่สตรีผู้มักประพฤตินอกใจออกไปเสียจากเรือน,

๑ อติจารินี ผู้มักประพฤติล่วง

๒ ขุ. ชา. ๒๗/๒๑ ตทฎกถา ๓/๔๘. ตตถ ปน อนภริตติชาตกนฺติ ชายติ.

๓ ได้แก่ กำหนด, เขตแดน, ความจำกัด.

สตรีนั้น ไปสู่สำนักของมารดาบิดา (ก็ถูก) มารดาบิดาขับไล่ด้วยคำว่า “เองไม่มีความเคารพตระกูล เราไม่ยอมเห็นแม่ด้วย นัยน์ตาทั้ง ๒”

สตรีนั้น หมดที่พึง เทียวไป ย่อมถึงความลำบากมาก;

เพราะเหตุนี้ พระศาสดา จึงตรัสความประพจน์ชั่วของสตรีนั้นว่า “เป็นมลทิน.”

บทว่า **ททโต** แปลว่า ของผู้ให้.

ก็เมื่อบุคคลใด ในเวลาใดนา คิดอยู่ว่า “เมื่อนานี้สมบุรณ์แล้ว, เราจักถวายภัตทั้งหลายมีสลาภภัตเป็นต้น,”

เมื่อข้าวกล้าแก่ผลแล้ว, ความตระหนี่เกิดขึ้น ห้ามจิตอันสัมปยุตด้วยจาคะ,

บุคคลนั้น เมื่อจิตสัมปยุตด้วยจาคะ ไม่งอกงามขึ้นได้ ด้วยอำนาจความตระหนี่ ย่อมไม่ได้สมบัติ ๓ อย่าง คือ

มนุษย์สมบัติ ทิพยสมบัติ (และ) นิพพานสมบัติ; เพราะฉะนั้น พระศาสดา จึงตรัสว่า “ความตระหนี่เป็นมลทินของผู้ให้.”

แม้ในบทอื่นๆ ซึ่งมีรูปอย่างนี้ ก็มีนัยเช่นนี้เหมือนกัน.

สองบทว่า **ปาปกา ธมฺมา** ความว่า กิอกุศลธรรมทั้งหลายเป็นมลทินทั้งนั้น ทั้งในโลกนี้ ทั้งในโลกหน้า.

บทว่า **โตโต** ความว่า กว่ามลทินที่ตรัสแล้ว ในหนหลัง.

บทว่า **มลตรึ** ความว่า เราจะบอกมลทินอันยิ่งแก่ท่านทั้งหลาย.

บทว่า **อวิชชา** ความว่า ความไม่รู้ อันมีวัตถุ^๑ ๘ นั้นแล เป็นมลทินอย่างยิ่ง.

บทว่า **ปหนฺตฺวาน** ความว่า ภิกษุทั้งหลาย ท่านทั้งหลาย ละมลทินนั้นได้แล้ว ย่อมเป็นผู้หามลทินมิได้.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุอรียผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องกุกบุตรคนใดคนหนึ่ง จบ.

๑ พึงดู อวิชชา ๘ ในธรรมวิภาคปริเฉทที่ ๒ หมวด ๘.

๖. เรื่องภิกษุชื่อจุกุฬาริ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภภิกษุชื่อจุกุฬาริของพระสารีบุตรเถระ ชื่อจุกุฬาริ จึงตรัสพระธรรมเทศนาว่า “สุชีโว อหิริเกน” เป็นต้น.

[พระจุกุฬาริได้โภชนะเพราะทำเวชกรรม]

ดังได้สดับมา วันหนึ่ง พระจุกุฬาริทำเวชกรรมแล้ว ได้โภชนะอันประณีตแล้ว ถู้ออกไปอยู่ พบพระเถระในระหว่างทาง จึงเรียนว่า “ท่านครับ โภชนะนี้ กระผมทำเวชกรรมได้แล้ว, ท่านจักไม่ได้โภชนะเห็นปานนี้ในที่อื่น, ขอท่านจงฉันโภชนะนี้, กระผมจักทำเวชกรรม นำอาหารเห็นปานนี้ มาเพื่อท่านตลอดกาลเป็นนิตย์.”

พระเถระฟังคำของพระจุกุฬาริแล้ว ก็นิ่งเฉย หลีกไปแล้ว.

ภิกษุทั้งหลายมาสู่วิหารแล้ว กราบทูลความนั้นแต่พระศาสดา.

[ผู้ตั้งอยู่ในอนเนสนกรรม เป็นอยู่ง่าย]

พระศาสดา ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย ธรรมดาบุคคลผู้ไม่มีความละอาย ผู้คะนอง เป็นผู้เช่นกับกา ตั้งอยู่ในอนเนสนา^๑ ๒๑ อย่าง ย่อมเป็นอยู่ง่าย, ส่วนบุคคลผู้สมบูรณ์ด้วยหิริและโอตตปปะ ย่อมเป็นอยู่ยาก” ดังนี้แล้ว ได้ทรงภาษิตพระคาถาเหล่านี้ว่า

“อันบุคคลผู้ไม่มีความละอาย กล้าเพียงดังกา มีปกติกำจัด (คุณผู้อื่น)

มักแล่นไป (เอาหน้า) ผู้คะนอง ผู้เศร้าหมอง เป็นอยู่ง่าย.

ส่วนบุคคลผู้มีความละอาย ผู้แสวงหากรรมอันสะอาดเป็นนิตย์ ไม่หุดหู่

ไม่คะนอง มีอาชีพะหมัดจด เห็นอยู่ เป็นอยู่ยาก.”

[แก้รรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า อหิริเกน คือผู้ขาดหิริและโอตตปปะ.

อธิบายว่า อันบุคคลผู้เห็นปานนั้น อาจเรียกหญิงผู้มีใจมารดานั้นแล้วว่า “มารดาของเรา” เรียกชายทั้งหลายผู้มีใจบิดาเป็นต้น นั้นแล โดยนัยเป็นต้นว่า “บิดาของเรา” ตั้งอยู่ในอนเนสนา ๒๑ อย่าง เป็นอยู่โดยง่าย.

บทว่า กากุสเรน ได้แก่ เช่นกาทัวกล้า.

อธิบายว่า เหมือนอย่างว่า กาทัวกล้า ใครจะคาบวัตถุทั้งหลายมียาคุเป็นต้น ในเรือนแห่งตระกูลทั้งหลาย จับ ณ ที่ทั้งหลายมี ฝาเรือนเป็นต้นแล้ว รู้ว่าเขาแลดูตน จึงทำเป็นเหมือนไม่แลดู เหมือนส่งใจไปในที่อื่น และทำเป็นเหมือนหลับอยู่ กำหนด ความเผอเรอของพวกมนุษย์ได้แล้วก็ไพลง, เมื่อพวกมนุษย์เผลอว่า “สุ สุ” อยู่นั่นแล ก็คาบเอาอาหารเต็มปากจากภาชนะ แล้ว บินหนีไป ฉนฺได;

แม้บุคคลผู้ไม่มีความละอาย ก็ฉนฺนนั้นเหมือนกัน เข้าไปบ้านกับภิกษุทั้งหลายแล้ว ย่อมกำหนดที่ทั้งหลาย มีที่ตั้งแห่งยาคุและ ภัตตรเป็นต้น,

๑ อนเนสนา แปลว่า การแสวงหาไม่สมควร. พึงดูในวินัยมุข เล่ม ๒ กัณฑ์ที่ ๑๘.

ภิกษุทั้งหลายเที่ยวไปบิณฑบาตในบ้านนั้น รับเอาอาหารสักว่ายังอัตภาพให้เป็นไป ไปสู่โรงฉันพิจารณาอยู่ ต่อมยาคุแล้ว ทำกัมมัฏฐานไว้ในใจ สาธยายอยู่ ปิดกวาดโรงฉันอยู่;

ส่วนบุคคลนี้ไม่ทำอะไร เป็นผู้บ่ายหน้าตรงไปยังบ้าน, เขาแม่ถุกภิกษุทั้งหลาย บอกว่า “จงดูบุคคลนี้” [ที่ไม่ยอมทำอะไรๆ] แล้วจึงดูอยู่ ก็ทำเป็นเหมือนไม่แลดู เหมือนสงไปในที่อื่น เหมือนหลับอยู่ ดุจกลัดลูกดุม ทำที่เป็นดุจจัดจิ๋ว พุดว่า “การงานของเราชื่ออินันมืออยู่” ลุกจากอาสนะเข้าไปบ้าน เข้าไปสู่เรือนหลังใดหลังหนึ่ง บรรดาเรือนที่กำหนดไว้แล้วแต่เช้า, เมื่อหมู่มนุษย์ในเรือน แม่แม่ประตุ^๑ แล้วนั่งกรอ (ด้าย) อยู่ริมประตุ, เอามือข้างหนึ่ง ผลักประตุแล้วเข้าไปภายใน.

ลำดับนั้น มนุษย์เหล่านั้นเห็นบุคคลนั้นแล้ว แม่ไม่ปรารถนา ก็นิมนต์ให้นั่งบนอาสนะแล้ว ถวายของมียาคุเป็นต้นที่มีอยู่, เขาบริโภคมตามต้องการแล้ว ถือเอาของส่วนที่เหลือด้วยบาตรหลีกไป, บุคคลนี้ชื่อว่าผู้กล้าเพียงดังกา, อันบุคคลผู้หาหิริมิได้เห็นปานนี้ เป็นอยู่ง่าย.

บทว่า **ธลินา** ความว่า ชื่อว่ามีปกติกำจัด เพราะเมื่อคนทั้งหลาย กล่าวคำเป็นต้นว่า “พระเถระชื่ออินัน เป็นผู้มีความปรารถนาน้อย,” กำจัดคุณของคนเหล่านั้นเสีย ด้วยคำเป็นต้นว่า “ก็แม้พวกเราไม่เป็นผู้มีความปรารถนาน้อยดอกหรือ?” ก็มนุษย์ทั้งหลายฟังคำของคนเห็นปานนั้นแล้ว เมื่อสำคัญว่า “แม่ผู้นี้ก็เป็นผู้ประกอบด้วยคุณ มีความเป็นปรารถนาน้อยเป็นต้น” ย่อมสำคัญของที่ตนควรให้.

แต่ว่าจำเดิมแต่นั้นไป เขาเมื่อไม่อาจเพื่อจะยังจิตของบุรุษผู้รู้ทั้งหลายให้ยินดี ย่อมเสื่อมจากลาภแม่่นั้น.

บุคคลผู้มีปกติกำจัดอย่างนี้ ย่อมยังลาภทั้งของตนทั้งของผู้อื่นให้ฉิบหายแท้.

บทว่า **ปกขนทิกา** ความว่า ผู้มักประพฤติเล่นไป คือผู้แสดงกิจของคนเหล่านั้น ให้เป็นดุจกิจของตน.

เมื่อภิกษุทั้งหลายทำวัตรที่ลานพระเจดีย์เป็นต้นแต่เช้าตรู่ นั่งด้วยกระทำไว้ในใจซึ่งกัมมัฏฐานน้อยหนึ่งแล้ว ลุกขึ้นเข้าไปบ้านเพื่อบิณฑบาต, บุคคลนั้นล้างหน้าแล้วตกแต่งอัตภาพ ด้วยการห่มผ้ากาสาอะมีสีเหลือง หยอดนัยน์ตาและทาสิระษะเป็นต้น ให้ประหารด้วยไม้กวาด ๒-๓ ที่เป็นดุจกว่ากวาดอยู่ เป็นผู้บ่ายหน้าไปสู่ขุมประตุ,

พวกมนุษย์มาแต่เช้าตรู่ ด้วยคิดว่า “จักไหว้พระเจดีย์ จักกระทำบูชาด้วยระเบียบดอกไม้” เห็นเขาแล้วพูดกันว่า “วิหารนี้ อาศัยภิกษุหนุ่มนี้ จึงได้การประดับประคอง, ท่านทั้งหลายอย่าละเลยภิกษุนี้” ดังนี้แล้ว ย่อมสำคัญของที่ตนพึงให้แก่เขา.

อันบุคคลผู้มักเล่นไปเช่นนี้ เป็นอยู่ง่าย.

บทว่า **ปกพณ** ความว่า ผู้ประกอบด้วยความคะนองกายเป็นต้น.

สองบทว่า **สงกสิฏฐเฐน ชิวิติ** ความว่า ก็อันบุคคลผู้เลี้ยงชีวิตเป็นอยู่อย่างนี้ ชื่อว่าเป็นผู้เศร้าหมองแล้ว เป็นอยู่.

การเป็นอยู่นั้น ชื่อว่าเป็นอยู่ชั่ว คือเป็นอยู่ลามกแท้.

บทว่า **หิริมตา จ** ความว่า อันบุคคลผู้สมบูรณ์ด้วยหิริและโอตตปะ เป็นอยู่ยาก.

เพราะเขาไม่กล่าวคำว่า “มารดาของเรา” เป็นต้น กะหญิงผู้มีใจมารดาเป็นต้น เกลียดปัจจัยที่เกิดขึ้นโดยไม่ชอบธรรมดุจคุณแสวงหา (ปัจจัย) โดยธรรมโดยเสมอ เทียบบิณฑบาตตามลำดับตรอก สำเร็จชีวิต^๒ เป็นอยู่เศร้าหมอง.

๑ โลกั กวากุ ปิธาย ปิดบานประตุน้อยหนึ่ง.

๒ ... เลี้ยงชีวิต ใช้/มีชีวิตเศร้าหมอง คือไม่หุหุรา

บทว่า **สุจิตเวลีนา** ความว่า แสงหากรรมทั้งหลาย มีกายกรรมเป็นต้น อันสะอาด.

บทว่า **อลีเนน** ความว่า ไม่หลุดด้วยความเป็นไปแห่งชีวิต.

สองบทว่า **สุทธาชีเวน ปสस्ता** ความว่า ก็บุคคลเห็นปานนี้ ย่อมเป็นผู้ชื่อว่า มีอาชีวะหมดจด, อันบุคคลผู้มีอาชีวะหมดจดแล้วอย่างนั้น เห็นอาชีวะหมดจดนั้นแลโดยความเป็นสาระ ย่อมเป็นอยู่ได้ยาก ด้วยอำนาจแห่งความเป็นอยู่เศร้าหมอง.

ในเวลาจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุนิรมลทั้งหลาย มีโศดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องภิกษุชื่อจุฬาสาริ จบ.

๗. เรื่องอุบาสกห้าคน

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภอุบาสก ๕ คน ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “โย ปาณมตีมาเปติ” เป็นต้น.

[อุบาสกเถียงกันในเรื่องศีล]

ความพิสดารว่า บรรดาอุบาสกเหล่านั้น อุบาสกคนหนึ่ง ย่อมรักษา สิกขาบทคือเจตนาเครื่องงดเว้นจากการยังชีวิตสัตว์ให้ตกลงไปอย่างเดียว.

(ส่วน) อุบาสกทั้งหลายนอกนี้ ย่อมรักษาสิกขาบททั้งหลายนอกนี้.

วันหนึ่ง อุบาสกเหล่านั้น เกิดทู่เถียงกันว่า “เราย่อมทำกรรมที่ทำได้โดยยาก, เราย่อมรักษาสิ่งที่รักษาได้โดยยาก”

(ต่าง) ไปสู่สำนักของพระศาสดา ถวายบังคมแล้วกราบทูลความนั้น.

[พระศาสดาทรงตัดสิน]

พระศาสดา ทรงสดับถ้อยคำของอุบาสกเหล่านั้นแล้ว มิได้ทรงกระทำศีลแม้ข้อหนึ่งให้ต่ำต้อย^๑ ตรัสว่า “ศีลทั้งหมด เป็นของรักษาได้โดยยากทั้งนั้น” ดังนี้แล้ว ได้ทรงภาสิตพระคาถาเหล่านี้ว่า

“นระโต ย่อมยังสัตว์มีชีวิต ให้ตกลงไป ๑, กล่าวมุสาวาท ๑,
ถือเอาทรัพย์ที่บุคคลอื่นไม่ให้ในโลก ๑, ถึงภริยาของผู้อื่น ๑,
อนึ่ง นระโตย่อมประกอบเนื่องๆ ซึ่งการดื่มสุราและเมรัย
นระนี้ (ชื่อว่า) ย่อมชุดซึ่งรากเงาของตนในโลกนี้ทีเดียว.

บุรุษผู้เจริญ ท่านจงทราบอย่างนี้ว่า ‘บุคคลผู้มีบาปธรรมทั้งหลาย ย่อมเป็นผู้ไม่
สำรวมแล้ว’ ความโลภและสภาพมิใช่ธรรม จงอย่ารบกวนท่าน เพื่อความทุกข์
ตลอดกาลนานเลย.”

[แก้รรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทพระคาถาว่า โย ปาณมตีมาเปติ ความว่า บรรดาประโยคทั้ง ๖ มีสาเหตุถึงประโยค^๒ เป็นต้น
นระโตย่อมเข้าไปตัดอินทรีย์คือชีวิตของผู้อื่น แม้ด้วยประโยคอันหนึ่ง.

บทว่า มุสาวาท ความว่า และย่อมกล่าวมุสาวาท อันหักเสียซึ่งประโยชน์ของชนเหล่าอื่น. ๑

บทพระคาถาว่า โลภ อทินนํ อาทียติ ความว่า ย่อมถือเอาทรัพย์อันบุคคลอื่นหวงแหนแล้ว ด้วยบรรดาอาหารทั้งหลาย
มิใช่อาหารเป็นต้น อาหารแม้อันหนึ่งในสัตว์โลกนี้.

บทพระคาถาว่า ปรหารณจ คจฺฉติ ความว่า นระเมื่อผิดในกัณฑ์ทั้งหลาย ที่บุคคลอื่นรักษาและคุ้มครองแล้ว ชื่อว่า
ย่อมประพฤตินอกทาง.

๑ กนิฏฐกั.

๒ ประโยคแห่งการฆ่ามี ๖ คือ สาเหตุถึงประโยค ๑ นิศัคคิยประโยค ๑ อาณัตติกประโยค ๑ ถาวรประโยค ๑ วิชามยประโยค ๑
อิทธิมยประโยค ๑ สาเหตุถึงประโยคนั้น ได้แก่การทำด้วยมือตนเอง. สมณฑปาสาทิกา ๑/๕๒๖.

บทว่า **สุราเมรยพานิ** ได้แก่ การดื่มซึ่งสุราและเมรย อย่างใดอย่างหนึ่งนั้นเทียว.

บทว่า **อนุยุตติ** คือ ย่อมเสพ ได้แก่ ย่อมกระทำให้มาก.

สองบทว่า **มุถิ ขนติ** ความว่า ปรโลกจงยกไว้.

ก็ในโลกนี้นั้นแล นระนี้จําเองหรือขายขาด แม้ซึ่งทรัพย์อันเป็นต้นทุนมีนาและสวนเป็นต้น อันเป็นเครื่องที่จะพึงดำรงอยู่ได้ ดื่มสุราอยู่ ชื่อว่าย่อมชุกซึ่งรากเงาของตน คือเป็นคนหาที่พึงมิได้ เป็นคนกำพรว้าเทียวไป.

พระศาสดา ย่อมตรัสเรียกบุคคลผู้ทำกรรมคือทุจริต ๕ ด้วยคำว่า **เอวั โภ**.

บทว่า **ปาปธมมา** ได้แก่ ผู้มีธรรมลามก.

บทว่า **อสถนุตตา** ได้แก่ ผู้เว้นแล้วจากการสำรวม มีการสำรวมทางกายเป็นต้น.

พระบาลีว่า **อเจตสา** ดังนี้บ้าง. ความว่า ผู้ไม่มีจิต.

สองบทว่า **โลโก อธมโม จ** ได้แก่ โลภะและโทสะ. แท้จริง กิเลสชาติแม่ทั้ง ๒ นี้ เป็นอกุศลโดยแท้.

บาทพระคาถาว่า **จิริ ทุกขาย รนธยุ** ความว่า ธรรมเหล่านี้ จงอย่าฆ่า อย่าย่ำยี (ซึ่งท่าน) เพื่อประโยชน์แก่ทุกข์ทั้งหลาย มีทุกข์ในนรกเป็นต้น ตลอดกาลนาน.

ในกาลจบเทศนา อุบาสก ๕ คนนั้น ตั้งอยู่ในโสดาปัตติผลแล้ว.

พระธรรมเทศนาได้มีประโยชน์ แม้แก่ชนผู้ประชุมกันแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องอุบาสก ๕ คน จบ.

๘. เรื่องภิกษุหนุ่มชื่อติสสะ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภภิกษุหนุ่มชื่อติสสะ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “ททาติ เว ยถาสทฺธิ” เป็นต้น.

[พระติสสะนิทานคนอื่น แต่ชมเชยญาติของตน]

ได้ยินว่า พระติสสะนั้น เทียบติเตียนทานของพระอริยสาวก แม่ ๕ โภก คือ อนาถบิณฑิกคฤหบดี นางวิสาขาอุบาสิกา (เป็นต้น), แม่ถึงอสทิสทาน^๑ ก็ติเตียนเหมือนกัน,

ได้ของเย็นในโรงทานของอริยสาวกเหล่านั้น ย่อมติเตียนว่า “เย็น,”

ได้ของร้อน ย่อมติเตียนว่า “ร้อน,”

แม้เขาให้น้อย ย่อมติเตียนว่า “เพราะเหตุไร คนเหล่านี้จึงให้ของเพียงเล็กน้อย?”

แม้เขาให้มาก ย่อมติเตียนว่า “ในเรือนของคนเหล่านี้ เห็นจะไม่มีที่เก็บ, ธรรมดาบุคคล ควรให้วัตถุพออย่างอัตภาพให้เป็นไปแก่ภิกษุทั้งหลายมิใช่หรือ? ยาคูและภัตตทานนี้ย่อมวิบัติไปไม่มีประโยชน์เลย,”

แต่กล่าวปรารภพวณญาติของตนเป็นต้นว่า “น่าชมเชย เรือนของพวกญาติของเรา เป็นโรงเลี้ยงของภิกษุทั้งหลาย ผู้มาแล้วจากทิศทั้ง ๔” ดังนี้แล้ว ย่อมยังคำสรรเสริญให้เป็นไป.

[พวกภิกษุสอบสวนฐานะของติสสะ]

ก็พระติสสะนั้น เป็นบุตรของผู้รักษาประตูคนหนึ่ง เทียวไปกับพวกช่างไม้ ผู้เทียวไปยังชนบท ถึงพระนครสาวัตถิ บวชแล้ว.

ครั้งนั้น ภิกษุทั้งหลาย เห็นเธอผู้ (เทียว) ติเตียนทานของมนุษย์ทั้งหลายอยู่อย่างนั้น คิดกันว่า “พวกเราจักสอบสวนภิกษุนั้น” จึงถามว่า “ผู้มีอายุ พวกญาติของท่านอยู่ที่ไหน?” ได้ฟังว่า “อยู่ในบ้านชื่อนั้น” จึงส่งภิกษุหนุ่มไป ๒-๓ รูป.

ภิกษุหนุ่มเหล่านั้น ไปในบ้านนั้นแล อันชนชาวบ้าน นิมนต์ให้ที่นั่งที่โรงฉันแล้วกระทำสักการะ จึงถามว่า

“เด็กหนุ่มชื่อติสสะออกจากบ้านนี้ไปบวชแล้ว มีอยู่หรือ? คนเหล่าไหนเป็นญาติของติสสะนั้น.”

มนุษย์ทั้งหลาย (ต่าง) คิดว่า “ในบ้านนี้ เด็กผู้ออกจากเรือนแห่งตระกูลไปบวชแล้ว ไม่มี; ภิกษุเหล่านี้ พุดถึงใครหนอ?”

แล้วเรียนว่า “ท่านครับ กระผมทั้งหลาย ได้ยินว่า ‘บุตรของผู้รักษาประตูคนหนึ่ง เทียวไปกับพวกช่างไม้ บวชแล้ว;’

ท่านทั้งหลาย เห็นจะกล่าวหมายเอาผู้นั้นกระมัง?”

[จับโกหกได้]

ภิกษุหนุ่มทั้งหลาย ทราบว่า พวกญาติผู้ใหญ่ของติสสะภิกษุหนุ่มนั้นไม่มีในบ้านนั้นแล้ว (จึงพากัน) กลับไปสู่พระนครสาวัตถิ แจ้งเรื่องนั้นแก่ภิกษุทั้งหลายว่า “ท่านผู้เจริญ พระติสสะ ย่อมเทียวพุดเพื่อถึงสิ่งอันหาเหตุมิได้เลย.”

แม้ภิกษุทั้งหลาย ก็กราบทูล (เรื่องนั้น) แก่พระตถาคต.

๑ ทาทานเสมอเหมือนมิได้.

[บุรพกรรมของพระติสสะ]

พระศาสดาตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุชื่อว่าติสสะนั้น ย่อมเที่ยวโอ้อวด ในบัดนี้เท่านั้นหามิได้; แม้ในกาลก่อน เธอก็ได้เป็นผู้โอ้อวดแล้ว,” อันภิกษุทั้งหลาย ทูลวิงวอนแล้ว ทรงนำอดีตนิทานมาแล้ว ทรงยังภิกษุชานค^๑ นี้ให้พิสดารว่า

“นายภิกษุหะนั้น ไปสู่ชนบทอื่น พึงพูดอวดซึ่งทรัพย์แม้มาก,
นายมาตามแล้ว พึงประทุษร้าย,
ภิกษุหะ ท่านจงบริโภคน้ำและอาหารทั้งหลายเถิด.”

ดังนั้นแล้ว ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย ก็บุคคลใด เมื่อชนเหล่าอื่นให้ซึ่งวัตถุอันน้อยก็ตาม มากก็ตาม เศร้าหมองก็ตาม ประณีตก็ตาม หรือให้วัตถุแก่ชนเหล่าอื่น (แต่) ไม่ให้แก่ตน ย่อมเป็นผู้เก้อเขิน; ฌานก็ดี วิปัสสนาก็ดี มรรคและผลก็ดี ย่อมไม่เกิดขึ้นแก่บุคคลนั้น” ดังนั้นแล้ว เมื่อจะทรงแสดงธรรม ได้ทรงภาษิตพระคาถาเหล่านี้ว่า

“ชนย่อมให้ (ทาน) ตามศรัทธา ตามความเลื่อมใสแล,
ชนใด ย่อมเป็นผู้เก้อเขินในเพราะน้ำและข้าวของชนเหล่าอื่นนั้น,
ชนนั้นย่อมไม่บรรลุสมาธิ ในกลางวันหรือในกลางคืน.
ก็อกุศลกรรมอันบุคคลใดตัดขาดแล้ว ถอนขึ้น ทำให้มีรากขาดแล้ว,
บุคคลนั้นแล ย่อมบรรลุสมาธิ ในกลางวันหรือในกลางคืน.”

[แก้ธรรม]

บรรดาบทเหล่านั้น บทพระคาถาว่า **ททาติ เว ยถาสทฺธิ** ความว่า ชนเมื่อให้บรรดาวัตถุมีของเศร้าหมองและประณีตเป็นต้น อย่างใดอย่างหนึ่ง ชื่อว่าย่อมให้ตามศรัทธา คือ ตามสมควรแก่ศรัทธาของตนนั้นแล.

บทว่า **ยถาปสาหนิ** ความว่า ก็บรรดาภิกษุผู้เป็นเถระและภิกษุใหม่เป็นต้น ความเลื่อมใสในภิกษุใดๆ ย่อมเกิดขึ้นแก่บุคคลนั้น, เมื่อถวาย (ทาน) แก่ภิกษุนั้น ชื่อว่าย่อมถวายตามความเลื่อมใส คือ ตามสมควรแก่ความเลื่อมใสของตนนั้นแล.

บทว่า **ตตฺถ** เป็นต้น ความว่า ย่อมถึงความเป็นผู้เก้อเขินในเพราะทานของชนอื่นนั้นว่า “เราได้วัตถุเล็กน้อย, เราได้ของเศร้าหมอง.”

บทว่า **สมาธิ** เป็นต้น ความว่า บุคคลนั้นย่อมไม่บรรลุสมาธิด้วยสามารถแห่งอุچارสมาธิ และอัปนาสมาธิ หรือด้วยสามารถแห่งมรรคและผล ในกลางวันหรือในกลางคืน.

สองบทว่า **ยสฺส เจตฺติ** ความว่า อกุศลกรรมนั้น กล่าวคือความเป็นผู้เก้อเขินในฐานะเหล่านี้ อันบุคคลใดตัดขาดแล้ว ถอนขึ้น ทำให้มีรากขาดแล้ว ด้วยอหัตตมรรคญาณ. บุคคลนั้น ย่อมบรรลุสมาธิ มีประการดังกล่าวแล้ว.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุอรุณผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องภิกษุหนุ่มชื่อติสสะ จบ.

๙. เรื่องอุบาสกห้าคน

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภอุบาสก ๕ คน ตรัสพระธรรมเทศนาว่า “นตถิ รากสโม อคฺคิ” เป็นต้น.

ได้ยินว่า อุบาสกเหล่านั้น ใครจะฟังธรรม ไปสู่วิหาร ถวายบังคมพระศาสดาแล้ว นั่ง ณ ส่วนสุดข้างหนึ่ง.

ก็ความดำริว่า “ผู้นี้เป็นกษัตริย์, ผู้เป็นพราหมณ์, ผู้นี้เป็นคนมั่งมี, ผู้นี้เป็นคนยากจน.

เราจักแสดงธรรมให้ยวดยิ่งแก่ผู้นี้, จักไม่แสดง (ธรรมให้ยวดยิ่ง) แก่ผู้นี้” ย่อมไม่เกิดขึ้นแก่พระพุทธเจ้าทั้งหลาย.

พระศาสดา เมื่อจะทรงแสดงธรรมปรารภบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ย่อมทรงทำความเคารพธรรมไว้เป็นเบื้องหน้า แล้วจึงแสดง ประหนึ่งเทพเจ้าผู้มีฤทธิ์ บันดาลให้น้ำในอากาศหลังไหลลงอยู่ณนั้น.

ก็บรรดาอุบาสกเหล่านั้น ผู้นั่งแล้วในสำนักของพระตถาคตผู้ทรงแสดง (ธรรม) อยู่อย่างนั้น

อุบาสกคนหนึ่ง นั่งหลับแล้วเทียว, คนหนึ่งนั่งเขียนแผ่นดินด้วยนิ้วมือ, คนหนึ่งนั่งเขยาดันไม้,

คนหนึ่งนั่งแหงน (หน้า) มองดูอากาศ, แต่คนหนึ่งได้ฟังธรรมโดยเคารพ.

พระอานนทเถระ ถวายงานพัดพระศาสดาอยู่ แลดูอาการของอุบาสกเหล่านั้น กราบทูลพระศาสดาว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระองค์ทรงบันลือลั่น ดุจมหาเมฆคำรน^๑ ทรงแสดงธรรมแก่อุบาสกเหล่านี้, แต่อุบาสกเหล่านั้น เมื่อพระองค์ตรัสธรรมอยู่, นั่งทำกรรมนี้และนี้.”

พระศาสดา. อานนท เธอไม่รู้จักอุบาสกเหล่านั้นหรือ?

อานนท. ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ไม่รู้จัก พระเจ้าข้า.

[ประวัติเดิมของอุบาสก ๕ คน]

พระศาสดา. ก็บรรดาอุบาสกเหล่านั้น อุบาสกผู้นั่งหลับแล้วนั้น เกิดในกำเนิดแห่งจุลีน ๕๐๐ ชาติ พาดศีรชะไว้บนขนด ทั้งหลายหลับแล้ว. แม้ในบัดนี้ ความอิมในการหลับของเขาย่อมไม่มี, เสียงของเขา ย่อมไม่เข้าไปสู่หูของเขา.

อานนท. ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระองค์ตรัสโดยลำดับหรือตรัสเป็นตอนๆ?^๒

พระศาสดา. อานนท แท้จริง แม้พระสัพพัญญุตญาณ ก็ไม่อาจทรงกำหนดซึ่งความอุบัติของอุบาสกนั้น ผู้อุบัติอยู่ในระหว่างๆ อย่างนี้คือ ‘ความเป็นมนุษย์ตามกาล, ความเป็นเทพตามกาล, ความเป็นนาคตามกาล,’ แต่อุบาสกนั้นเกิดแล้วในกำเนิดแห่งนาคสิ้น ๕๐๐ ชาติโดยลำดับ แม้หลับอยู่ (ก็) ไม่อิมในการหลับเสียเลย.

ฝ่ายบุรุษผู้นั่งเขียนแผ่นดินด้วยนิ้วมือ เกิดในกำเนิดไส้เดือนสิ้น ๕๐๐ ชาติโดยลำดับ ขุดแผ่นดินแล้ว, ถึงบัดนี้ ก็เขียนแผ่นดินอยู่ ด้วยอำนาจความประพตติที่ตนได้เคยประพตติแล้วในกาลก่อน ย่อมไม่ฟังเสียงของเรา.

ฝ่ายบุรุษผู้นั่งเขยาดันไม้ผู้นั้น เกิดแล้วในกำเนิดลิง สิ้น ๕๐๐ ชาติโดยลำดับ, ถึงบัดนี้ ก็เขยาดันไม้อยู่ ด้วยสามารถแห่งความประพตติที่ตนได้เคยประพตติมาแล้วในกาลก่อนนั้นเทียว.

เสียงของเรา ย่อมไม่เข้าหูของเขา.

๑ คำราม, กระหึ่ม.

๒ อนุตรนตรา ในระหว่างๆ.

แม้พราหมณ์ผู้นั่งแหงน (หน้า) มองอากาศอยู่นั้น ก็เกิดเป็น (หมอ) ผู้บอกฤกษ์สิ้น ๕๐๐ ชาติโดยลำดับ, ถึงบัดนี้ แม้ในวันนี้ ก็ยังแหงน (หน้า) ดูอากาศอยู่ ด้วยสามารถแห่งความประพฤติที่ตนได้เคยประพฤติมาแล้ว ในกาลก่อนนั้นเทียว. เสียงของเราย่อมไม่เข้าหูของเขา.

ส่วนพราหมณ์ผู้ฟังธรรมด้วยความเคารพนั้น เกิดเป็นพราหมณ์ผู้ทองมนต์^๑ ถึงฝั่งแห่งเวท ๓ สิ้น ๕๐๐ ชาติ โดยลำดับ, ถึงบัดนี้ ก็ยอมฟังธรรมโดยเคารพ เป็นดังเทียบเคียงมนต์อยู่.

อานนท์. ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระธรรมเทศนาของพระองค์ย่อมแทรกอวัยวะทั้งหลายมีผิวเป็นต้น (เข้า) ไปจดเยื่อกระดูกตั้งอยู่; เพราะเหตุไร อุบาสกเหล่านี้ แม้เมื่อพระองค์ทรงแสดงธรรมอยู่ จึงไม่ฟังโดยเคารพ?

พระศาสดา. อานนท์ เธอเห็นจะทำความสำคัญว่า ‘ธรรมของเรา อันบุคคลฟังฟังได้โดยง่ายกระมัง?’

อานนท์. ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ก็ธรรม (ของพระองค์) อันบุคคลฟังฟังได้โดยยากหรือ?

พระศาสดา. ถูกแล้ว อานนท์.

อานนท์. เพราะเหตุไร? พระเจ้าข้า.

พระศาสดา. อานนท์ บทว่า ‘พุทฺโธ’ ก็ดี ‘ธมฺโม’ ก็ดี ‘สงฺโฆ’ ก็ดี อันสัตว์เหล่านี้ไม่เคยสดับแล้ว ในแสนกับแม่เป็นอนnek, เพราะฉะนั้น สัตว์เหล่านี้ จึงไม่สามารถฟังธรรมนี้ได้.

แต่ในสงสาร มีที่สุดอันใครๆ ตามรู้ไม่ได้ สัตว์เหล่านี้ ฟังดิรัจฉานกถาอย่างต่างๆ นั้นแล มาแล้ว.

เพราะฉะนั้น สัตว์เหล่านี้ จึงเที่ยวขับร้องฟ้อนรำอยู่ในที่ทั้งหลายมีโรงตีมธุรสและสนามเป็นที่เล่นเป็นต้น, จึงไม่สามารถจะฟังธรรมได้.

อานนท์. ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ อุบาสกทั้งหลายนั้น อาศัยอะไร จึงไม่สามารถ?

ลำดับนั้น พระศาสดา ตรัสแก่พระอานนท์นั้นว่า

“อานนท์ อุบาสกเหล่านั้น อาศัยราคะ อาศัยโทสะ อาศัยโมหะ อาศัยตัณหา จึงไม่สามารถ.

ชื่อว่าไฟ เช่นกับด้วยไฟคือราคะไม่มี,

ไฟใด ไม่แสดงแม้ซึ่งเง้า ย่อมไหม้สัตว์ทั้งหลาย; แท้จริง แม้ไฟซึ่งยังกับให้พินาศ ที่อาศัยความปรากฏแห่งพระอาทิตย์ ๗ ดวง บังเกิดขึ้น ย่อมไหม้โลก ไม่ให้วัตถุใดๆ เหลืออยู่เลยก็จริง, ถึงกระนั้น ไฟนั้น ย่อมไหม้ในบางคราวเท่านั้น;

ชื่อว่ากาลที่ไฟคือราคะจะไม่ไหม้ ย่อมไม่มี:

เพราะฉะนั้น ไฟเสมอด้วยราคะก็ดี ผู้จับเสมอด้วยโทสะก็ดี ข่ายเสมอด้วยโมหะก็ดี ชื่อว่าแม่น้ำเสมอด้วยตัณหาก็คดี ไม่มี” ดังนี้ แล้ว จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“ไฟเสมอด้วยราคะ ไม่มี, ผู้จับเสมอด้วยโทสะไม่มี,
 ข่ายเสมอด้วยโมหะ ไม่มี, แม่น้ำเสมอด้วยตัณหา ไม่มี.”

[แก้อรุณ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **ราคสโม** ความว่า ชื่อว่าไฟเสมอด้วยราคะ ย่อมไม่มี ด้วยสามารถแห่งอันไม่แสดงอะไร บรรดาควันเป็นต้น ตั้งขึ้นเผาภายในนั่นเอง.

บทว่า **โทสสโม** ความว่า ผู้จับทั้งหลาย มีผู้จับคือยักษ์ ผู้จับคืองูเหลือม และผู้จับคือจระเข้เป็นต้น ย่อมสามารถจับได้ในอัทภาพเดียวเท่านั้น, แต่ผู้จับคือโทสะ ย่อมจับโดยส่วนเดียวทีเดียว เพราะฉะนั้น ชื่อว่าผู้จับเสมอด้วยโทสะย่อมไม่มี.

๑ มนต์ชฌายกพราหมโณ.

สองบพว่า โมหสมิ ชาลึ ความว่า ก็ชื่อว่าชายเสมอด้วยโมหะยอมไม่มี เพราะอรรถว่าริงรัตและรวบรัตได้.

บพว่า ตณหาสมา ความว่า เวลาเต็มก็ดี เวลาพร่องก็ดี เวลาแห้งก็ดี ของแม่น้ำทั้งหลาย มีแม่น้ำคงคาเป็นต้น ย่อมปรากฏ แต่เวลาเต็มหรือเวลาแห้งแห่งตณหา ย่อมไม่มี, ความพร่องอย่างเดียว ย่อมปรากฏเป็นนิตย์ เพราะฉะนั้น ชื่อว่าแม่น้ำ เสมอด้วยตณหา ชื่อว่าย่อมไม่มี เพราะอรรถว่าให้เต็มได้โดยยาก.

ในกาลจบเทศนา อุบาสกผู้ฟังธรรมอยู่โดยเคารพนั้น ตั้งอยู่ในโสดาปัตติผลแล้ว.

พระธรรมเทศนา ได้มีประโยชน์แม้แก่ชนผู้ประชุมกันแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องอุบาสกห้าคน จบ.

๑๐. เรื่องเมณฑกเศรษฐี

พระบรมศาสดา เมื่อทรงอาศัยภัททียนครประทับอยู่ในชาติยาวนาน^๑ ทรงปรารภเมณฑกเศรษฐี ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “สุทสส วุชชมนญเฐส” เป็นต้น.

[พระศาสดาเสด็จไปภัททียนคร]

ได้ยินว่า พระศาสดา เมื่อเสด็จเที่ยวจาริกไปในอังคตตราปถชนบททั้งหลาย ทรงเห็นอุปนิสัยโสดาปัตติผล ของคนเหล่านี้ คือ เมณฑกเศรษฐี ๑, ภรรยาของเศรษฐีนั้น ชื่อว่านางจันทปทุมมา ๑, บุตรชื่อนัญชัยเศรษฐี ๑, หญิงสะใภ้ชื่อนางสุมนเทวี ๑^๒, หลานสาวชื่อ วิสาखा ๑, ทาสชื่อปุณณะ ๑, จึงเสด็จไปสู่ภัททียนคร ประทับอยู่ในชาติยาวนาน.

เมณฑกเศรษฐี ได้สดับการเสด็จมาของพระศาสดาแล้ว.

[เหตุที่ได้นามว่าเมณฑกเศรษฐี]

ถามว่า “ก็เพราะเหตุไร เศรษฐีนั้น จึงชื่อว่า เมณฑกเศรษฐี?” แก้ว ได้ยินว่า แปะทองคำทั้งหลาย ประมาณเท่าช้าง ม้า และ โคอุสภะ ข้าแรกแผ่นดินเอาหลังคุดหลังกัน ผุดขึ้นในที่ประมาณ ๘ กรีส^๓ ที่ข้างหลังเรือนของเศรษฐีนั้น.

กรรมใส่กลุ่มด้าย ๕ สีไว้ในปากของแพะเหล่านั้น.

เมื่อมีความต้องการ ด้วยเกศขมิ้นเนยใส น้ำมัน น้ำผึ้ง และน้ำอ้อย เป็นต้น หรือด้วยวัตถุมิผ้าเครื่องปกปิด เงินและทอง เป็นต้น ชนทั้งหลาย ย่อมนำกลุ่มด้ายออกจากปากของแพะเหล่านั้น.

เนยใส น้ำมัน น้ำผึ้ง น้ำอ้อย ผ้าเครื่องปกปิด เงินและทอง ย่อมไหลออกจากปากแพะแม่ตัวหนึ่ง ก็เป็นของเพียงพอกแก่ ชาวชมพูทวีป.

จำเดิมแต่นั้นมา เศรษฐีนั้น จึงปรากฏว่าเมณฑกเศรษฐี.

[บุรพกรรมของท่านเศรษฐี]

ถามว่า ก็บุรพกรรมของเศรษฐีนั้น เป็นอย่างไร?

แก้ว ได้ยินว่า ในกาลแห่งพระพุทธเจ้าทรงพระนามว่าวิปัสสี เศรษฐีนั้นเป็นหลานของกุกุมพิตีชื่ออวโรชะ ได้มีชื่อว่า อวโรชะ ซึ่งมีชื่อพ้องกับลุง.

ครั้งนั้น ลุงของเขาปรารภเพื่อจะสร้างคันธกุฎี เพื่อพระศาสดา.

เขาไปสู่สำนักของลุงแล้ว กล่าวว่า “ลุง เราแม่ทั้ง ๒ จงสร้างรวมกันทีเดียว” ในเวลาที่ถูกลุงนั้นห้ามว่า “เราคนเดียวเท่านั้น จักสร้างไม่ให้สาธารณกับด้วยชนเหล่าอื่น” จึงคิดว่า “เมื่อลุงสร้างคันธกุฎีในที่นี้แล้ว, เราควรได้ศาลารายในที่นี้”

จึงให้คนนำเครื่องไม้มาจากป่า ให้ทำเสาอย่างนี้ คือ “เสาด้านหนึ่ง บุด้วยทองคำ, ด้านหนึ่ง บุด้วยเงิน, ด้านหนึ่ง บุด้วยแก้วมณี”

๑ ปาโมมะลี

๒ ที่อื่นๆ ว่า สุมนเทวี.

๓ มาตราวัดความยาว เท่ากับ ๑ เส้น ๑๑ วา ๑ ศอก หรือ ๑๒๕ ศอก

ให้ทำชื่อ พริ้ง บานประตู่ บานหน้าต่าง กลอน เครื่องมุงแลอิฐแม่ทั้งหมด บุด้วยวัตถุมิทองคำเป็นต้นเทียว ให้ทำศาลารายสำเร็จด้วยรัตนะ ๗ ประการ แต่พระตถาคตในที่ตรงหน้าพระคันธกุฎี.

ในเบื้องบนแห่งศาลารายนั้น ได้มีจอมยอด ๓ ยอด อันสำเร็จแล้วด้วยทองคำอันสุกเป็นแท่งแก้วผลึกและแก้วประพาฬ.

นายอวโรชะให้สร้างมณฑป ประดับด้วยแก้ว ในที่ท่ามกลางแห่งศาลาราย, ให้ตั้งธรรมาสน์ไว้.

ทำธรรมาสน์นั้น ได้สำเร็จด้วยทองคำสีสุกเป็นแท่ง, แม่แคว ๔ อันก็เหมือนกัน,

แต่เขาให้กระทำแพะทองคำ ๔ ตัว ตั้งไว้ในภายใต้แห่งเท้าทั้ง ๔ แห่งอาสนะ,

ให้กระทำแพะ ๒ ตัวตั้งไว้ภายใต้ตั้งสำหรับรองเท้า, ให้กระทำแพะทองคำ ๖ ตัว ตั้งแวดล้อมมณฑป;

ให้ถักธรรมาสน์ด้วยเชือกเส้นเล็กสำเร็จด้วยด้ายก่อนแล้ว จึงให้ถักด้วยเชือกอันสำเร็จด้วยทองคำในท่ามกลาง แล้วให้ถักด้วยเชือกสำเร็จด้วยแก้วมุกดาในเบื้องบน;

พนักแห่งธรรมาสน์นั้น ได้สำเร็จด้วยไม้จันทน์.

นายอวโรชะ ครั้นให้ศาลารายสำเร็จอย่างนี้แล้ว เมื่อจะกระทำการฉลองศาลา จึงนิมนต์พระศาสดาพร้อมด้วยภิกษุ ๖ ล้าน ๘ แสน ได้ถวายทานตลอด ๔ เดือน.

ในวันสุดท้าย เขาได้ถวายไตรจีวร.

บรรดาภิกษุเหล่านั้น จีวรมีค่าพันหนึ่ง ถึงแก่ภิกษุผู้ใหม่ในสงฆ์แล้ว.

เขาทำบุญกรรม ในกาลแห่งพระวิปัสสิพุทธเจ้าอย่างนั้นแล้ว เคลื่อนจากอัตถภาพนั้น ท่องเที่ยวไปในเทวดาและในมนุษย์ทั้งหลายในภัททกัปนี้ เกิดในสกุลเศรษฐีมีโภคะมาก ในกรุงพาราณสี ได้มีนามว่า พาราณสีเศรษฐี.

[เศรษฐีประสบฉัตรกภัย]

วันหนึ่ง เศรษฐีไปสุที่บำรุงพระราชา พบปุโรหิต จึงกล่าวว่า “ท่านอาจารย์ ท่านตรวจดูฤกษ์ยามหรือ?”

ปุโรหิต. ครับ ผมตรวจดู, เราทั้งหลาย จะมีการงานอะไรอื่น?

เศรษฐี. ถ้าอย่างนั้น ความเป็นไปในชนบทจักเป็นเช่นไร?

ปุโรหิต. ภัยอย่างหนึ่ง จักมี.

เศรษฐี. ชื่อว่าภัยอะไร?

ปุโรหิต. ฉัตรกภัย^๑ ท่านเศรษฐี.

เศรษฐี. จักมี เมื่อไร?

ปุโรหิต. จักมี โดยล่วงไป ๓ ปี แต่ปีนี้.

เศรษฐี ฟังคำนั้นแล้วให้บุคคลทำสิกรรมเป็นอันมาก รับ (ชื่อ) จำเพาะข้าวเปลือกแม่ด้วยทรัพย์ที่มีอยู่ในเรือน ให้กระทำฉาง ๑,๒๕๐ ฉาง บรรจุฉางทั้งหมดให้เต็มด้วยข้าวเปลือก.

เมื่อฉางไม่พอ ก็บรรจุภาชนะมีตุ่มเป็นต้นให้เต็มแล้ว ขุดหลุมฝังข้าวเปลือกที่เหลือในแผ่นดิน.

๑ ภัยคือความอดอยากหรือความหิว.

ให้ขยำข้าวเปลือกที่เหลือจากที่ฝังไว้กับด้วยดิน ฉาบทาฝาทั้งหลาย.

โดยสมัยอื่นอีก เศรษฐีนั้น เมื่อภัยคือความอดอยากถึงเข้าแล้ว ก็บริโภคน้ำข้าวเปลือกตามที่เก็บไว้, เมื่อข้าวเปลือกที่เก็บไว้ในฉาง และในภาชนะมีตุ่มเป็นต้นหมดแล้ว, จึงให้เรียกคนผู้เป็นบริวารมาแล้ว กล่าวว่า “พ่อทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจงไป จงเข้าไปสู่ ภูเขาแล้วเป็นอยู่ ประสงค์จะมาสู่สำนักของเรา ก็จงมาในเวลาที่มีภิกษาอันหาได้ง่าย, ถ้าไม่อยากจะมา, ก็จงเป็นอยู่ในที่นั้นเถิด.”

ชนเหล่านั้นได้กระทำเหมือนอย่างนั้นแล้ว.

ส่วนทาสผู้ทำการรับใช้^๑ คนหนึ่งชื่อว่าปุณณะ เหลืออยู่ในสำนักของเศรษฐีนั้น.

รวมเป็นคน ๕ คนเท่านั้น คือ เศรษฐี ภรรยาของเศรษฐี บุตรของเศรษฐี บุตรสะใภ้ของเศรษฐี กับนายปุณณะนั้น

ชนเหล่านั้น แม้เมื่อข้าวเปลือกที่ฝังไว้ในหลุมในแผ่นดินหมดสิ้นแล้ว.

พังดินที่ฉาบไว้ที่ฝาแล้ว แชน้ำ ยังอัดภาพให้เป็นไปด้วยข้าวเปลือกที่ได้แล้วจากฝานั้น.

ครั้งนั้น ภรรยาของเศรษฐีนั้น เมื่อความหิวครอบงำอยู่ เมื่อดินสิ้นไปอยู่ พังดินที่เหลืออยู่ในส่วนแห่งฝาทั้งหลายลงแล้ว แชน้ำ ได้ข้าวเปลือกประมาณกึ่งอาพหกะ^๒ ต่ำแล้ว ถือเอาข้าวสารประมาณทะนานหนึ่ง ใส่ไว้ในหม้อในหนึ่ง เพราะความกลัวแต่ใจว่า “ในเวลาเกิดขาดกภัย พวกโจรมีมาก” ปิดแล้วฝังตั้งไว้ในแผ่นดิน.

ลำดับนั้น เศรษฐีมาจากที่บำรุงแห่งพระราชแล้ว กล่าวกะนางว่า “นางผู้เจริญ ฉันทิว, อะไรๆ มีไหม?”

นางนั้น ไม่ได้กล่าวถึงสิ่งที่มีอยู่ว่า “ไม่มี” กล่าวว่า “นาย ข้าวสารมีอยู่ทะนานหนึ่ง.”

เศรษฐี. ข้าวสารทะนานหนึ่งนั้น อยู่ที่ไหน?

ภรรยา. ฉันทฝังไว้ เพราะกลัวแต่ใจ.

เศรษฐี. ถ้ากระนั้น หล่อนจงขุดมันขึ้นมาแล้ว หุงต้มอะไรๆ เถิด.

ภรรยา. ถ้าเราจักต้มข้าวต้ม. ก็จักเพียงพอกัน ๒ มื้อ; ถ้าเราจักหุงข้าวสวย, ก็จักเพียงพอเพียงมือเดียวเท่านั้น; ฉันทจักหุงต้มอะไรล่ะ? นาย.

เศรษฐี. ปัจจัยอย่างอื่นของพวกเราไม่มี, พวกเราต่อบริโภคน้ำข้าวสวยแล้วก็จักตาย; หล่อนจงหุงข้าวสวยนั้นแหละ.

ภรรยาแห่งเศรษฐีนั้น หุงข้าวสวยแล้ว แบ่งให้เป็น ๕ ส่วน คดข้าวสวยส่วนหนึ่งวางไว้ข้างหน้าของเศรษฐี.

[เศรษฐีถวายภัตรแก่พระปัจเจกพุทธเจ้า]

ในขณะนั้น พระปัจเจกพุทธเจ้าองค์หนึ่งที่ภูเขาคันธมาหน์ ออกจากสมาบัติ.

ทราบว่าเป็นภายในสมาบัติ ความหิวย่อมไม่เบียดเบียน เพราะผลแห่งสมาบัติ, แต่เมื่อพระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลายออกจากสมาบัติแล้ว ความหิวมีกำลังย่อมเกิดขึ้น เป็นราวกะว่าเผาพื้นห้องอยู่; เพราะฉะนั้น พระปัจเจกพุทธเจ้าเหล่านั้น ตรวจดูฐานะที่จะได้ (อาหาร) แล้ว จึงไป.

๑ เวชยาวจกโร โดยพยัญชนะแปลว่า ผู้กระทำซึ่งกรรมแห่งบุคคลผู้ชวนชวย.

๒ อาพหกหนึ่ง คือ ๔ ทะนาน กึ่งอาพหก คือ ๒ ทะนาน.

ก็ในวันนั้น คนทั้งหลาย ถวายทานแก่พระปัจเจกพุทธเจ้าเหล่านั้นแล้ว ย่อมได้สมบัติ บรรดาสมบัติมีตำแหน่งเสนาบดีเป็นต้น อย่างไม่อย่างหนึ่ง;

เพราะฉะนั้น พระปัจเจกพุทธเจ้าเมื่อนั้น ตรวจดูอยู่ด้วยทิพยจักขุ ดำริว่า ฉลาดภัย เกิดขึ้นแล้วในชมพูทวีปทั้งสิ้น, และในเรือน เศรษฐี เขาหุงข้าวสุก^๑ อันสำเร็จด้วยข้าวสารทะนานหนึ่ง เท่านั้นเพื่อคน ๕ คน;

คนเหล่านั้นจักมีศรัทธา หรืออาจเพื่อจะทำความสงเคราะห์แก่เราหรือหอนอแล?”

เห็นความที่คนเหล่านั้นเป็นผู้มีศรัทธา ทั้งสามารถเพื่อจะทำความสงเคราะห์ จึงถือเอาบาตรจีวรไปแสดงตนยืนอยู่ที่ประตู (เรือน) ข้างหน้าของเศรษฐี.

เศรษฐีนั้น พอเห็นท่านเข้า ก็มีจิตเลื่อมใส คิดว่า “เราประสบฉลาดภัยเห็นปานนี้ เพราะความที่เราไม่ให้ทานแม่ในกาลก่อน, ก็แลภตฺรนี้ พึงรักษาเราไว้สิ้นวันเดียวเท่านั้น, ส่วนภตฺรที่เราถวายแล้วแก่พระผู้เป็นเจ้า จักนำประโยชน์เกื้อกูลมาแก่เราหลาย โภภิกกับ” แล้วนำถาดแห่งภตฺรนั้นออก เข้าไปหาพระปัจเจกพุทธเจ้า ไหว้ด้วยเบญจางคประดิษฐ์ นิมนต์ให้เข้าไปสู่เรือน เมื่อท่านนั่งอาสนะแล้วจึงล้างเท้า (ของท่าน) วาง (ถาดภตฺร) ไว้บนตั้งทอง แล้วถือเอาถาดภตฺรนั้น มาตักลงในบาตรของ พระปัจเจกพุทธเจ้า.

เมื่อภตฺรเหลือกึ่งหนึ่ง, พระปัจเจกพุทธเจ้า เอามือปิดบาตรเสีย.

ที่นั้น เศรษฐี จึงกล่าวกะพระปัจเจกพุทธเจ้านั้นว่า

“ข้าแต่ท่านผู้เจริญ นี่เป็นส่วนหนึ่งแห่งข้าวสุกที่เขาหุงไว้เพื่อคน ๕ คน ด้วยข้าวสารทะนานหนึ่ง, กระผมไม่อาจเพื่อจะแบ่งภตฺรนี้ให้เป็น ๒ ส่วน, ขอท่านจงอย่ากระทำความสงเคราะห์แก่กระผมในโลกนี้เลย, กระผมใคร่เพื่อจะถวายไม่ให้มีส่วนเหลือ” แล้วได้ถวายภตฺรทั้งหมด.

ก็แล ครั้นถวายแล้ว ได้ตั้งความปรารถนาว่า

“ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าอย่าได้ประสบฉลาดภัยเห็นปานนี้ ในที่ข้าพเจ้าเกิดอีกเลย, ตั้งแต่บัดนี้ไป ข้าพเจ้าจึงสามารถเพื่อจะให้ภตฺรอันเป็นพืชแก่ชาวชมพูทวีปทั้งสิ้น, ไม่พึงทำการงานเลี้ยงชีพด้วยมือของตนเอง, ในขณะที่ข้าพเจ้าใช้ให้คนชำระฉาง ๑,๒๕๐ ฉางแล้ว สนานศิระษะนั่งอยู่ที่ประตูแห่งฉางเหล่านั้นแล้ว แลดูในเบื้องบนเท่านั้น ธารแห่งข้าวสาลีแดง พึงตกลงมายังฉางทั้งหมดให้เต็มเพื่อข้าพเจ้า, และผู้นั้นนั้นแหละจงเป็นภรรยา, ผู้นั้นนั้นแหละจงเป็นบุตร, ผู้นี้แหละจงเป็นหญิงสะใภ้, ผู้นั้นนั้นแหละ จงเป็นทาสของข้าพเจ้า ในสถานที่ข้าพเจ้าเกิดแล้วๆ.”

[ทั้ง ๕ คนปรารถนาให้ได้อยู่ร่วมกัน]

ฝ่ายภรรยาของเศรษฐีนั้น ก็คิดว่า “เมื่อสามีของเราถูกความหิวเบียดเบียนอยู่ เราก็ไม่อาจเพื่อจะบริโภคได้”

จึงถวายส่วนของตนแก่พระปัจเจกพุทธเจ้าแล้วตั้งความปรารถนาว่า

“ข้าแต่ท่านผู้เจริญ จำเดิมแต่นี้ ดิฉันไม่พึงประสบฉลาดภัยเห็นปานนี้ ในสถานที่ดิฉันเกิดแล้ว,

อนึ่ง แม้เมื่อดิฉันวางถาดภตฺรไว้ข้างหน้า ให้อยู่ซึ่งภตฺรแก่ชาวชมพูทวีปทั้งสิ้น, ดิฉันยังไม่ลุกขึ้นเพียงใด, ที่แห่งภตฺรที่ดิฉันตัก แล้วๆ จงเป็นของบริบูรณ์อยู่อย่างเดิมเพียงนั้น,

ท่านผู้นี้แหละจงเป็นสามี, ผู้นี้แหละจงเป็นบุตร, ผู้นี้แหละจงเป็นหญิงสะใภ้, ผู้นี้แหละจงเป็นทาส (ของดิฉัน).”

๑ แปลหักประโยชน์กรรมเป็นประโยชน์กัตตุ.

แม่บุตรของเศรษฐีนั้น ก็ถวายส่วนของตนแด่พระปัจเจกพุทธเจ้าแล้ว ตั้งความปรารถนาว่า

“จำเดิมแต่นี้ไป ข้าพเจ้าไม่พึงประสบฉัตรกภัยเห็นปานนี้,

อนึ่ง เมื่อข้าพเจ้าถือเอาลูกหาปณะหนึ่งพัน แม่ให้กหาปณะแก่ชาวชมพูทวีปทั้งสิ้นอยู่ ถูนี้จึงเต็มอยู่อย่างเดิม, ท่านทั้ง ๒ นี้แน่แท้ละจงเป็นมารดาบิดา, หญิงคนนี้จะเป็นภรรยา. ผู้นี้จะเป็นทาส ของข้าพเจ้า.”

แม่ลูกสะใภ้ของเศรษฐีนั้น ถวายส่วนของตนแด่พระปัจเจกพุทธเจ้าแล้ว ก็ตั้งความปรารถนาว่า

“จำเดิมแต่นี้ไป ดิฉันไม่พึงพบเห็นฉัตรกภัยเห็นปานนี้,

อนึ่ง เมื่อดิฉันตั้งกระบุงข้าวเปลือกกระบุงหนึ่งไว้ข้างหน้า แม่ให้อยู่ซึ่งภัตรอันเป็นพืชแก่ชาวชมพูทวีปทั้งสิ้น ความหมดสิ้นไปอย่าปรากฏ,

ท่านทั้ง ๒ นี้แน่แท้ละจงเป็นแม่ผัวและพ่อผัว, ผู้นี้นั้นแน่ละจงเป็นสามี, ผู้นี้นั้นแน่ละจงเป็นทาส (ของดิฉัน).”

แม่ทาสของเศรษฐีนั้น ก็ถวายส่วนของตนแด่พระปัจเจกพุทธเจ้าแล้ว ก็ตั้งความปรารถนาว่า

“จำเดิมแต่นี้ไป ข้าพเจ้าไม่พึงพบเห็นฉัตรกภัยเห็นปานนี้, คนเหล่านี้ทั้งหมดจงเป็นนาย.

และเมื่อข้าพเจ้าไถนาอยู่, รอย ๗ รอยประมาณเท่าเรือโกลน คือ ‘ข้างนี้ ๓ รอย ข้างโน้น ๓ รอย ในท่ามกลางรอย ๑, จงเป็นไป.”

นายปุณณะนั้น ปรารถนาตำแหน่งเสนาบดีก็สามารถจะได้ในวันนั้นเดียว.

แต่ว่า ด้วยความรักในนายทั้งหลาย เขาจึงตั้งความปรารถนาว่า “คนเหล่านี้แน่แท้ละจงเป็นนายของข้าพเจ้า.

ในที่สุดแห่งถ้อยคำของชนทั้งหมด พระปัจเจกพุทธเจ้ากล่าวว่า “จงเป็นอย่างนั้นเถิด” แล้วกระทำอนุโมทนาด้วยคาถาของพระปัจเจกพุทธเจ้าแล้วคิดว่า “เรายังจิตของชนทั้งหลายเหล่านี้ให้เลื่อมใส ย่อมควร” จึงอธิษฐานว่า

“ชนเหล่านี้ จงเห็นเราจนถึงภูเขาคันธมาทน์” ดังนี้แล้ว ก็หลีกไป.

แม่ชนเหล่านั้น ได้ยินแลดูอยู่เดียว.

พระปัจเจกพุทธเจ้านั้นไปแล้ว แบ่งภัตรนั้นกับด้วยพระปัจเจกพุทธเจ้า ๕๐๐ องค์.

ด้วยอานุภาพแห่งพระปัจเจกพุทธเจ้านั้น ภัตรนั้นเพียงพอแล้วแก่พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหมด.

ชนแม่เหล่านั้น ได้ยินแลดูอยู่ที่เดียว.

[อาณิสงส์ของการถวายทาน]

ก็เมื่อเวลาเที่ยงล่วงไปแล้ว ภรรยาเศรษฐีล้างหม้อข้าวแล้ว ปิดตั้งไว้.

ฝ่ายเศรษฐี ถูกความหิวบีบคั้น นอนแล้วกลับไป.

เศรษฐีนั้น ตื่นขึ้นในเวลาเย็น กล่าวกะภรรยาว่า “นางผู้เจริญ ฉันหิวเหลือเกิน, ข้าวตั้ง* ก้นหม้อมีอยู่ข้างไหนหนอ?”

ภรยานั้น แม้ทราบความที่ตนล้างหม้อตั้งไว้แล้ว ก็ไม่กล่าวว่า “ไม่มี” คิดว่า “เราเปิดหม้อข้าวแล้วจึงจะบอก” ดังนี้แล้ว จึงลุกขึ้นไปสู่ที่ใกล้หม้อข้าวแล้ว เปิดหม้อข้าว.

๑ เมล็ดข้าวอันไฟไหม้ทั้งหลาย.

ในขณะที่ตนเอง หม้อข้าวเต็มด้วยภัทร มีสีเช่นกับดอกมะลิตุ้ม ได้คุณฝาละมี^๑ตั้งอยู่แล้ว.

ภรรยาเห็นภทรนั้นแล้ว เป็นผู้ที่มีสระอันปีติถูกต้องแล้ว กล่าวกะเศรษฐีว่า “จงลุกขึ้นเถิด นาย, ดินน้าหม้อข้าวปิดไว้, แต่หม้อข้าวนั้นนั่น เต็มด้วยภัทร มีสีเช่นกับด้วยดอกมะลิตุ้ม, ชื่อว่าบุญทั้งหลายควรที่จะกระทำ, ชื่อว่าท่านควรจะให้; ขอท่านจงลุกขึ้นเถิด นาย, บริโภคเสียเถิด.”

ภรรยาได้ให้ภัทรแก่บิดาและบุตรทั้ง ๒ แล้ว.

เมื่อบิดาและบุตรนั้น บริโภคเสร็จแล้ว นางนั่งบริโภคกับด้วยลูกสะใภ้แล้ว ได้ให้ภัทรแก่นายปุณณะ.

ที่แห่งภัทรอันชนเหล่านั้นตักแล้วๆ ย่อมไม่สิ้นไป. ปรากฏเฉพาะตรงที่ตักด้วยทัพพีคราวเดียวเท่านั้น.

ในวันนั้นนั้นแล นางเป็นต้น ก็กลับเต็มแล้วโดยทำนองที่เต็ม ในก่อนนั้นแล.

นางให้กระทำการโฆษณาในเมืองว่า “ภัทรเกิดขึ้นแล้วในเรือนของเศรษฐี, ผู้มีความต้องการด้วยภัทรอันเป็นพีชงมารับเอา.”

มนุษย์ทั้งหลาย ถือเอาภัทรอันเป็นพีชจากเรือนของเศรษฐีนั้นแล้ว.

แม้ชาวชมพูทวีปทั้งสิ้น ก็อาศัยเศรษฐีนั้น ได้ชีวิตแล้วนั้นแล.

[เศรษฐีและคณะไปเกิดที่ภททียนคร]

เศรษฐีนั้น เคลื่อนจากอัทธานันแล้ว บังเกิดในเทวโลก ท่องเที่ยวอยู่ในเทวโลกและมนุษย์โลก ในพุทธบูชากาลนี้ บังเกิดในสกุลเศรษฐี ในภททียนคร.

แม้ภรรยาของเขา บังเกิดในสกุลมีโภคะมากเจริญวัยแล้ว ก็ได้ไปสู่เรือนของท่านเศรษฐีนั้นนั่นเอง.

แพะทั้งหลายมีประการดังกล่าวแล้ว อาศัยกรรมในกาลก่อนของเศรษฐีนั้นผุดขึ้นแล้วที่ภายหลังเรือน, แม้บุตรก็ได้เป็นบุตรของท่านเหล่านั้นแหละ, หญิงสะใภ้ก็ได้เป็นหญิงสะใภ้เหมือนกัน, ทาสก็ได้เป็นทาสเทียว.

ต่อมาวันหนึ่ง ท่านเศรษฐี ใคร่จะทดลองบุญของตน จึงให้คนชำระนาง ๑,๒๕๐ นาง สนานศีรณะแล้วนั่งที่ประตู แขนงดูเบื้องบน นางแม่ทั้งหมด เต็มแล้วด้วยข้าวสาสีแดง มีประการดังกล่าวแล้ว.

เศรษฐีนั้น ใคร่จะทดลองบุญแม่ของชนที่เหลือ จึงกล่าวกะภรรยาและบุตรเป็นต้นว่า “เธอทั้งหลาย จงทดลองบุญแม่ของพวกเธอเถิด.”

ลำดับนั้น ภรรยาของเศรษฐีนั้น ประดับแล้วด้วยเครื่องอลังการทั้งปวง, เมื่อมหาชนกำลังแลดูอยู่นั้นแล ใช้ให้คนตวงข้าวสารทั้งหลาย ให้หญิงสาวสวยด้วยข้าวสารเหล่านั้น นั่งบนอาสนะอันเขาปูลาดแล้วที่ซุ้มประตู ถือทัพพีทองคำแล้ว ให้ปวาร้องว่า “ผู้มีความต้องการด้วยภัทรจงมา” แล้วได้ให้จนเต็มภาชนะที่ชนผู้มาแล้วๆ รับเอา.

เมื่อนางนั้นให้อยู่แม้จนหมดวัน ก็ปรากฏเฉพาะตรงที่ตักด้วยทัพพีเท่านั้น.

ก็ปทุมลักษณะเกิดเต็มฝ่ามือข้างซ้าย, จันท์ลักษณะเกิดเต็มฝ่ามือข้างขวา, เพราะนางจับหม้อข้าวด้วยมือซ้าย จับทัพพีด้วยมือขวา แล้วถวายภัทรจนเต็มบาตรของภิกษุสงฆ์ แม้ของพระพุทธรูปเจ้าในปางก่อนทั้งหลาย ด้วยประการดังนี้แล.

๑ ฝาละมี สิ่งที่ปิดปากหม้อดินที่เป็นหม้อข้าวหม้อแกง

ก็เพราะเหตุ ที่นางถือเอาธมกรกรรอน้ำถวายแก่ภิกษุสงฆ์เที่ยวไปๆ มาๆ; ฉะนั้น จันท์ลักษณะจึงเกิดเต็มฝ่าเท้าเบื้องขวาของนาง, ปทุมลักษณะจึงเกิดจนเต็มฝ่าเท้าเบื้องซ้ายของนางนั้น.

เพราะเหตุนี้ ญาติทั้งหลายจึงขนานนามของนางว่า “จันทปทุมมา.”^๑

แม้บุตรของเศรษฐีนั้น สนานศีรชะแล้ว ถือเอาลูกกหาปณะพืนหนึ่ง กล่าวว่า “ผู้มีความต้องการด้วยกหาปณะทั้งหลายจงมา” แล้วได้ให้จนเต็มภาชนะที่ชนผู้มาแล้วๆ รับเอา.

กหาปณะพืนหนึ่งก็คงมีอยู่ในถุงนั่นเอง.

แม้ลูกสะใภ้ของเศรษฐีนั้น ประดับด้วยเครื่องอลังการทั้งปวง ถือเอากระบุงข้าวเปลือกแล้ว นั่งที่ลานกลางแจ้ง กล่าวว่า “ผู้มีความต้องการด้วยภัตรอันเป็นพืช จงมา” แล้วได้ให้จนเต็มภาชนะที่ชนผู้มาแล้วๆ รับเอา.

กระบุง (ข้าวเปลือก) ก็คงเต็มอยู่ตามเดิมนั่นเอง.

แม้ทาสของเศรษฐีนั้น ประดับแล้วด้วยเครื่องอลังการทั้งปวง เทียมโคทั้งหลายที่แอกทองคำด้วยเชือกทองคำ ถือเอาด้ามปฏักทองคำ ให้ของหอมอันบุคคลพึงเจิมด้วยนิ้วทั้ง ๕ แกะโคทั้งหลาย สวมปลอกทองคำที่เขาทั้งหลาย ไปสู่มาแล้วๆ จับไป.

รอย ๗ รอย คือ “ข้างนี้ ๓ รอย ข้างโน้น ๓ รอย ในท่ามกลางรอย ๑” ได้แตกแยกกันไปแล้ว.

ชาวชมพูทวีปถือเอาสิ่งของ บรรดาภัตรพืชเงินทองเป็นต้น ตามที่ตนชอบใจจากเรือนของเศรษฐีเท่านั้น.

เศรษฐีผู้มีอำนาจมากอย่างนั้น สดับว่า “ได้ยินว่า พระศาสดาเสด็จมาแล้ว” จึงคิดว่า “เราจักกระทำการรับเสด็จพระศาสดา” ออกไปอยู่ พบพวกเดียรฉัตรในระหว่างทาง, แม้ถูกพวกเดียรฉัตรเหล่านั้นห้ามอยู่ว่า “คุณบดี ท่านเป็นผู้กิริยาวาตะ^๒ จะไปสู่สำนักของพระสมณโคดมผู้เป็นอกิริยาวาตะ^๓ เพราะเหตุไร?” ก็มีได้เชื่อถ้อยคำของพวกเดียรฉัตรเหล่านั้นเลย ไปแล้ว ถวายบังคมพระศาสดาแล้ว นั่ง ณ ส่วนสุดข้างหนึ่ง,

[โโทษของคนอื่นเห็นได้ง่าย]

ลำดับนั้น พระศาสดา ตรัสอนุบุพพิกถาแก่เศรษฐีนั้น.

ในเวลาจบเทศนา เศรษฐีนั้นบรรลุโสดาปัตติผล แล้วกราบทูลความที่ตนถูกพวกเดียรฉัตรกล่าวโโทษแล้วห้ามไว้แต่พระศาสดา.

ครั้งนั้น พระศาสดาตรัสกะท่านเศรษฐีนั้นว่า “คุณบดี ขึ้นชื่อว่าสัตว์เหล่านี้ย่อมไม่เห็นโโทษของตนแม้มาก, ย่อมโพรยโโทษของชนเหล่านี้แม้ไม่มีอยู่ กระทำให้มี รวากะบุคคลโพรยเกลบลลงในที่นั้นๆ ฉะนั้น” ดังนี้แล้ว จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“โโทษของบุคคลเหล่านี้เห็นได้ง่าย, ฝ่ายโโทษของตนเห็นได้ยาก;
เพราะว่า บุคคลนั้นย่อมโพรยโโทษของบุคคลเหล่านี้ เหมือนบุคคลโพรยเกลบล,
แต่ว่าย่อมปกปิด (โโทษ) ของตน เหมือนพรานนก ปกปิดอัตรภาพด้วยเครื่อง
ปกปิดฉะนั้น.”

๑ หมายความว่า มีลักษณะเหมือนพระจันทร์และดอกปทุม.

๒ ผู้กล่าวว่า กรรมอันบุคคลทำแล้ว เชื่อว่าเป็นอันทำ.

๓ ผู้กล่าวว่า กรรมอันบุคคลทำแล้วว่า ไม่เป็นอันทำ.

[แก้รรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **สุทสฺส** ความว่า โทษคือความพลั้งพลาดของบุคคลอื่น แม้มีประมาณน้อย อันบุคคลเห็นได้ง่าย คืออาจเพื่อจะเห็นได้โดยง่ายทีเดียว, ส่วนโทษของตน แม้ใหญ่ยิ่ง อันบุคคลเห็นได้ยาก.

บทว่า **ปรสฺส** หมายความว่า เพราะเหตุที่นั่นนั่นแล บุคคลนั้นย่อมไปรยโทษทั้งหลายของชนเหล่าอื่นในท่ามกลางสงฆ์เป็นต้น เหมือนบุคคลอื่นบนที่สุดแล้วไปรยแก่บลงอยู่ณนั้น.

อรรถภาพชื่อว่า **กลิ** ด้วยสามารถที่ประพตติผิดในนกทั้งหลาย ในคำว่า **กลิว กิตวา สโร** นี้.

เครื่องปกปิด มีกึ่งไม้ที่พอกหักได้เป็นต้น ชื่อว่า **กิตวา** (ในคำว่า “กิตวา” นี้).

นายพราน ชื่อว่า **สโร** (ในคำว่า “สโร” นี้.)

อธิบายว่า นายพรานนกประสงค์จะจับนกฆ่า ย่อมปกปิดอรรถภาพด้วยเครื่องปกปิด**ฉนโต**, บุคคลย่อมปกปิดโทษของตน**ฉนนั้น**.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุอรียผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องเมณฑกเศรษฐี จบ.

๑๑. เรื่องพระอุชฌมานสังญญีเถระ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพระเถระรูปหนึ่ง อุชฌมานสังญญี ตรัสพระธรรมเทศนาว่า
“ปรวชชานุปสสิสส” เป็นต้น

[คุณวิเศษไม่เกิดแก่ผู้เพ่งโทษผู้อื่น]

ได้ยินว่า พระเถระนั้น เทียวแสหาแต่โทษของภิกษุทั้งหลายเท่านั้นว่า “ภิกษุนั้น ย่อมมุ่งอย่างนี้, ภิกษุนี้ ย่อมหม่ออย่างนี้.”

พวกภิกษุกราบทูลแต่พระศาสดาว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระเถระชื่อโน้น ย่อมกระทำอย่างนี้.”

พระศาสดา ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้ตั้งอยู่ในข้อวัตร กล่าวสอนอยู่อย่างนี้ ใครๆ ไม่ควรติเตียน,
ส่วนภิกษุใด แสวงหาโทษของชนเหล่าอื่น เพราะความมุ่งหมายในการยกโทษ กล่าวอย่างนี้แล้วเพียวไปอยู่,
บรรดาคุณวิเศษมีมานเป็นต้น คุณวิเศษแม้อย่างหนึ่ง ย่อมไม่เกิดขึ้นแก่ภิกษุนั้น,
อาสวะทั้งหลายเท่านั้น ย่อมเจริญอย่างเดียว” ดังนี้แล้ว จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“อาสวะทั้งหลายย่อมเจริญแก่บุคคลนั้น ผู้คอยดูโทษของบุคคลอื่น
ผู้มีความมุ่งหมายในอันยกโทษเป็นนิตย์,
บุคคลนั้น เป็นผู้ไกลจากความสิ้นไปแห่งอาสวะ.”

[แก้orro]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **อุชฌมานสังญญีโน** ความว่า บรรดาธรรมทั้งหลายมีมานเป็นต้น ธรรมแม้อย่างหนึ่ง ย่อมไม่เจริญแก่
บุคคลผู้ชื่อว่ามากไปด้วยการยกโทษ เพราะความเป็นผู้แสหาโทษของชนเหล่าอื่นว่า “ควรมุ่งอย่างนี้, ควรหม่ออย่างนี้” เป็นต้น,
โดยที่แท้ อาสวะทั้งหลายย่อมเจริญ;

เพราะเหตุนี้ บุคคลนั้น จึงชื่อว่าเป็นผู้ที่อยู่ไกลคือแสนไกล จากความสิ้นไปแห่งอาสวะ กล่าวคือ พระอรหันต์.

ในเวลาจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุนิพพานทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องพระอุชฌมานสังญญีเถระ จบ

๑๒. เรื่องสุภัททปริพาชก

พระศาสดา บรรทมแล้วบนพระแท่นเป็นที่ปรินิพพาน ในกาลวันของเจ้ามัลละทั้งหลาย อันเป็นที่แหวะพัก
ใกล้พระนครกุสินารา ทรงปรารภปริพาชกชื่อว่าสุภัททะ ตรัสพระธรรมเทศนาที่ว่า “อากาศเสว ปทํ นตฺถิ” เป็นต้น.

[บุรพกรรมของสุภัททะ]

ได้ยินว่า ในอดีตกาล สุภัททปริพาชกนั้น เมื่อน้องชายให้ทานอันเลิศถึง ๙ ครั้ง ในเพราะข้าวกล้าครั้งหนึ่ง, ไม่ปรารถนาเพื่อ
จะให้ ท้อถอยแล้ว ได้ให้ในกาลเป็นที่สุด. เพราะฉะนั้น จึงไม่ได้เพื่อจะเฝ้าพระศาสดา ทั้งในปฐมโพธิกาลทั้งในมัชฌิมโพธิกาล,
แต่ว่า ในปัจฉิมโพธิกาล ในเวลาเป็นที่ปรินิพพานแห่งพระศาสดา คิดว่า “เราถามความสงสัยของตน ในปัญหา ๓ ข้อ
กะปริพาชกทั้งหลายซึ่งเป็นคนแก่ ไม่ถามกะพระสมณโคดม ด้วยความสำคัญว่า ‘เป็นเด็ก,’
ก็บัดนี้ เป็นกาลปรินิพพานของพระสมณโคดมนี้, วิปฏิสาร^๑ พึงบังเกิดแก่เราในภายหลัง เพราะเหตุไม่ถามพระสมณโคดม”
แล้วเข้าไปเฝ้าพระศาสดา แม้ถูกพระอานนทเถระห้ามอยู่ เข้าไปแล้วสู่ภายในม่าน เพราะความที่พระศาสดาทรงกระทำโอกาส
แล้ว ตรัสว่า “อานนทฺ เธออย่าห้ามสุภัททะเลย, สุภัททะจงถามปัญหากะเรา” จึงนั่งใกล้ข้างล่างเตียง ทูลถามปัญหาเหล่านี้ว่า
“ข้าแต่พระสมณะผู้เจริญ ชื่อว่าร้อยเท้าในอากาศ มีอยู่หรือหนอแล? ชื่อว่าสมณะภายนอกแต่ศาสนา นี้ มีอยู่หรือ?
สังขารทั้งหลายชื่อว่าเที่ยง มีอยู่หรือ?”

[พระศาสดาทรงแก้ปัญหาของสุภัททะ]

ลำดับนั้น พระศาสดา เมื่อจะตรัสบอกความไม่มีแห่งร้อยเท้าในอากาศเป็นต้นเหล่านั้น แก่เขา จึงทรงแสดงธรรมด้วย
พระคาถาเหล่านี้ว่า

“ร้อยเท้าในอากาศนั้นเที่ยว ไม่มี; สมณะภายนอกไม่มี;
หมู่มสัตว์เป็นผู้ยินดีอยู่แล้วในธรรมเครื่องเน้นซ้ำ,
พระตถาคตทั้งหลาย ทาธรรมเครื่องเน้นซ้ำมิได้.
ร้อยเท้าในอากาศนั้นเที่ยวไม่มี, สมณะภายนอกไม่มี,
สังขารทั้งหลาย (ชื่อว่า) เที่ยง ไม่มี,
กิเลสชาติเครื่องหวั่นไหว ไม่มีแก่พระพุทธรเจ้าทั้งหลาย.”

[แก้อรุณ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า ปทํ ความว่า ชื่อว่าร้อยเท้าแห่งสัตว์ใดๆ อันบุคคลพึงบัญญัติว่า “มีรูปร่างนี้”
ด้วยสามารถแห่งสีและสัณฐาน ในอากาศนี้ ไม่มี.

บทว่า พาหิโร ความว่า ชื่อว่าสมณะผู้ดำรงอยู่ในมรรคและผลภายนอก จากศาสนาของเรา ไม่มี.

บทว่า ปชา ความว่า หมู่มสัตว์ กล่าวคือสัตว์โลกนี้ ยินดีอยู่แล้วในธรรมเครื่องเน้นซ้ำ มีต้นหาเป็นต้น เท่านั้น.

บทว่า **นิปฺปยุจา** ความว่า ส่วนพระตถาคตทั้งหลาย เป็นผู้ชื่อว่าหาธรรมเครื่องเนิ่นชามีได้ เพราะความที่พระองค์ตัดธรรมเครื่องเนิ่นช้ำทั้งปวงได้ขาดแล้ว ที่ควงแห่งไม้โพธิ์นั้นแล.

ชั้น ๕ ชื่อว่า สังขาร, ในชั้น ๕ เหล่านี้ ชั้นอันหนึ่งชื่อว่าเที่ยง ไม่มี.

บทว่า **อิถฺยชิตฺ** ความว่า ก็ชนทั้งหลายพึงถือเอาว่า “สังขารทั้งหลาย เป็นสภาพเที่ยง” ด้วยบรรดากิเลสชาติเครื่องหวั่นไหว คือตัณหา มานะ และทิฏฐิอันใด, แมื่กิเลสชาติเครื่องหวั่นไหวนั้นอันหนึ่ง มิได้มีแก่พระพุทธเจ้าทั้งหลาย.”^๑

ในเวลาจบเทศนา สุกัทัตปริพาชก ตั้งอยู่แล้วในอนาคามีผล.

พระธรรมเทศนา ได้มีประโยชน์แม้แก่บริษัทผู้ประชุมกันแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องสุกัทัตปริพาชก จบ.

มลวรรค วรรณา จบ.

วรรคที่ ๑๘ จบ.

๑ ถ้าแปลตัด พึงแปลอย่างนี้ ก็บรรดากิเลสชาติเครื่องหวั่นไหวคือ ตัณหา มานะ ทิฏฐะ กิเลสชาติแม้อย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นเหตุที่สัตว์ทั้งหลายพึงยึดถือว่า “สังขารทั้งหลายเที่ยง” ย่อมไม่มีแก่พระพุทธเจ้าทั้งหลาย.

๑๙. ธรรมนูญพรรค พรรณนา

๑. เรื่องมหาอมาตย์ผู้วินิจฉัย

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภมหาอมาตย์ผู้วินิจฉัย ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “น เตน โหติ ธรรมมัญญ” เป็นต้น.

[พวกภิกษุเห็นมหาอมาตย์รับสินบน]

ความพิสดารว่า วันหนึ่ง พวกภิกษุเที่ยวบิณฑบาตในบ้านใกล้ประตูด้านทิศอุดร แห่งนครสาวัตถี กลับจากบิณฑบาตแล้วมาสู่วิหาร โดยท่ามกลางพระนคร.

ขณะนั้น เมฆใหญ่ตั้งขึ้นยังฝนให้ตกแล้ว.

ภิกษุเหล่านั้น เข้าไปสู่ศาลที่ทำการวินิจฉัยอันตั้งอยู่ตรงหน้า เห็นพวกมหาอมาตย์ผู้วินิจฉัยรับสินบนแล้ว ทำเจ้าของไม่ให้เป็นเจ้าของ จึงคิดว่า

“โอ! มหาอมาตย์เหล่านี้ไม่ตั้งอยู่ในธรรม, แต่พวกเราได้มีความสำคัญว่า ‘มหาอมาตย์เหล่านี้ทำการวินิจฉัยโดยธรรม,’ เมื่อฝนหายขาดแล้ว, มาถึงวิหาร ถวายบังคมพระศาสดานั่ง ณ ส่วนสุดข้างหนึ่ง แล้วกราบทูลความนั้น

[ลักษณะบุคคลผู้ตั้งอยู่และไม่ตั้งอยู่ในธรรม]

พระศาสดา ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย พวกมหาอมาตย์ผู้วินิจฉัย เป็นผู้ตกอยู่ในอำนาจอคติมีฉันทาคติ เป็นต้น ตัดสินความโดยผลุนผลัน ไม่เชื่อว่าเป็นผู้ตั้งอยู่ในธรรม,

ส่วนพวกที่ไต่สวนความผิดแล้ว ตัดสินความโดยละเอียดลอบ ตามสมควรแก่ความผิดนั้นแหละ เป็นผู้เชื่อว่าตั้งอยู่ในธรรม” ดังนี้แล้ว ได้ตรัสพระคาถาเหล่านี้ว่า

“บุคคลไม่เชื่อว่าตั้งอยู่ในธรรมเพราะเหตุที่นำคติไปโดยความผลุนผลัน;
ส่วนผู้ใดเป็นบัณฑิต วินิจฉัยคดีและไม่ใช้คติทั้ง ๒
ย่อมนำบุคคลเหล่านี้ไปโดยความละเอียดลอบ โดยธรรมสม่าเสมอ,
ผู้นั้นอันธรรมคุ้มครองแล้ว เป็นผู้ที่มีปัญญา เรากล่าวว่า ‘ตั้งอยู่ในธรรม.’”

[แก้อรุณ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **เตน** แปลว่า เพราะเหตุเพียงเท่านั้นเอง.

บทว่า **ธรรมมัญญ** ความว่า บุคคลผู้ตั้งอยู่ในธรรมเครื่องวินิจฉัย ที่พระเจ้าแผ่นดินทั้งหลายจะพึงทรงกระทำด้วยพระองค์ ไม่เป็นผู้เชื่อว่าตั้งอยู่ในธรรม.

บทว่า **เยน** แปลว่า เพราะเหตุใด.

บทว่า **อตถิ** ความว่า ซึ่งคติที่ยังลงแล้วอันควรตัดสิน.

สองบทว่า **สทสา นเย** ความว่า บุคคลผู้ตั้งอยู่ในอคติมีฉันทาคติ เป็นต้น ตัดสินโดยผลุนผลัน คือโดยกล่าวเท็จ.

อธิบายนว่า จริงอยู่ ผู้ใด

ตั้งอยู่ในความพอใจ^๑ กล่าวมุสาวาท ย่อมทำญาติหรือมิตรของตนซึ่งมิใช่เจ้าของนั้นแลให้เป็นเจ้าของ,

ตั้งอยู่ในความซิง^๒ กล่าวเท็จ ย่อมทำคนที่เป็นศัตรูของตนซึ่งเป็นเจ้าของแท้จริงมิให้เป็นเจ้าของ,

ตั้งอยู่ในความหลง^๓ รับสินบนแล้ว ในเวลาตัดสิน ทำเป็นเหมือนส่งจิตไปในที่อื่น แลดูข้างโน้นและข้างนี้ กล่าวเท็จ ย่อมนำ

บุคคลอื่นออกด้วยคำว่ “ผู้นี้ชนะ, ผู้นี้แพ้,”

ตั้งอยู่ในความกลัว^๔ ย่อมยกความชนะให้ผู้นั้นใหญ่บางคนนั้นแลแม้ที่ถึงความแพ้;

ผู้นี้ ชื่อว่ย่อมนำคติไปโดยผลุนผลัน. ผู้นั้นไม่เป็นผู้ชื่อว่ตั้งอยู่ในธรรม.

บาทพระคาถาว่ โย จ อตถิ อนตถญจ ความว่ ซึ่งเหตุที่จริงและไม่จริง.

สองบทว่ อุโก นิจเฉยย ความว่ ส่วนผู้นั้นเป็นบัณฑิต วินิจฉัยที่เป็นคติและไม่เป็นคติทั้ง ๒ แล้วยอมกล่าว.

บทว่ อสาทเสน คือ โดยไม่กล่าวเท็จ.

บทว่ ธมเมณ แปลว่ โดยธรรมเครื่องวินิจฉัย คือ หาใช่โดยอำนาจอคติ มีฉันทาคติเป็นต้นไม่.

บทว่ สเมณ คือ ย่อมนำบุคคลเหล่านั้นไป คือ ให้ถึงความชนะหรือความแพ้โดยสมควรแก่ความผิदनันเอง.

สองบทว่ ธมมสสุ คุตโต ความว่ ผู้นั้นอันธรรมคุ้มครองแล้ว คือ อันธรรมรักษาแล้ว ประกอบแล้วด้วยปัญญาอันรุ่งเรือง

ในธรรม ชื่อว่ มีปัญญา พระผู้มีพระภาคตรัสว่ ‘ผู้ตั้งอยู่ในธรรม’ เพราะเป็นผู้ตั้งอยู่ในธรรมเครื่องวินิจฉัย.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุอรุณผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องมหาอมาตย์ผู้วินิจฉัย จบ.

๑ ฉันทาคติ

๒ โทสาคติ

๓ โมหาคติ

๔ ภยาคติ.

๒. เรื่องภิกษุฉัพพัคคีย์

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภภิกษุฉัพพัคคีย์ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “น เตน ปณฺธิโต โหติ” เป็นต้น.

[ภิกษุฉัพพัคคีย์ทำโรงภัตตรให้อากุล]

ได้ยินว่า ภิกษุเหล่านั้น เทียวทำโรงภัตตรให้อากุล ในวัดบ้าง ในบ้านบ้าง.

ครั้งวันหนึ่ง ภิกษุทั้งหลาย ถามภิกษุหนุ่มและสามเณรผู้ทำภัตกิจในบ้านแล้วว่า “ท่านผู้มีอายุ โรงภัตตรเป็นเช่นไร?”

ภิกษุหนุ่มและสามเณร ตอบว่า “อย่าถามเลย ครับ, พวกภิกษุฉัพพัคคีย์ กล่าวว่า ‘พวกเราแหละเป็นผู้ฉลาด, พวกเราเป็นบัณฑิต จักประหารภิกษุเหล่านี้ โปรยหายากเยื่อที่ศีรษะแล้วนำออกไป’ แล้วจับหลังพวกกระผมโปรยหายากเยื่ออยู่ ทำโรงภัตตรให้อากุล.”

ภิกษุทั้งหลาย ไปสู่สำนักพระศาสดาแล้ว กราบทูลความนั้น.

[ลักษณะบัณฑิตและไม่ใช่บัณฑิต]

พระศาสดา ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย เราไม่เรียกคนที่พูดมาก เบียดเบียนผู้อื่นว่า ‘เป็นบัณฑิต,’ แต่เราเรียกคนที่มีความเกษม ไม่มีเวร ไม่มีภัยเลย ว่า ‘เป็นบัณฑิต’” ดังนี้แล้วตรัสพระคาถานี้ว่า

“บุคคลไม่ชื่อว่าบัณฑิต เพราะเหตุเพียงพูดมาก;
(ส่วน) ผู้มีความเกษม ไม่มีเวร ไม่มีภัย เรากล่าวว่า ‘เป็นบัณฑิต.’”

[แก้อรุณ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า ยาวตา เป็นต้น ความว่า บุคคล ไม่ชื่อว่าบัณฑิต เพราะเหตุที่พูดมากในท่ามกลางสงฆ์ เป็นต้น, ส่วนบุคคลใด ตนเองเป็นคนมีความเกษม ชื่อว่าไม่มีเวร เพราะเวร ๕ ไม่มี ผู้ไม่มีภัย คือภัยย่อมไม่มีแก่มหาชน เพราะอาศัยบุคคลนั้น, ผู้นั้นชื่อว่า ‘เป็นบัณฑิต’ ดังนี้แล.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุลอริยผลทั้งหลายมีโสดาปัตติผล เป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องภิกษุฉัพพัคคีย์ จบ.

๓. เรื่องพระเอกุทานเถระ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพระชีณาสพชื่อว่าเอกุทานเถระ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “น ตาวตา ธมมธโร” เป็นต้น.

[พวกเทวดาให้สาธุการแก่เทศนาของพระเถระ]

ได้ยินว่า พระเถระนั้น อยู่ในราวไพรแห่งหนึ่งแต่องค์เดียว.

อุทานที่ท่านซ้ำของมีอุทานเดียวเท่านั้นว่า

“ความโศกทั้งหลาย ย่อมไม่มีแก่บุคคลผู้มีจิตมั่นคง ไม่ประมาท เป็นมุณี
ศึกษาในทางแห่งโมณปฏิบัติ ผู้คงที่ ระวังแล้ว มีสติทุกเมื่อ.”

ได้ยินว่า ในอุโบสถ ท่านป่าวร้องการฟังธรรมเอง ย่อมกล่าวคาถานี้.

เสียงเทวดาสาธุการดุจว่าเสียงแผ่นดินทรุด.

ครั้งวันอุโบสถวันหนึ่ง ภิกษุผู้ทรงพระไตรปิฎก ๒ รูป มีบริวารรูปละ ๕๐๐ ได้ไปอยู่ที่อยู่ของท่าน.

ท่านพอเห็นภิกษุเหล่านั้น ก็ชื่นใจ กล่าววาทว่า “ท่านทั้งหลายมาในที่นี้ เป็นอันทำความดีแล้ว, วันนี้ พวกกระผมจักฟังธรรมใน
สำนักของท่านทั้งหลาย.”

พวกภิกษุ. ท่านผู้มีอายุ ก็คนฟังธรรมในที่นี้ มีอยู่หรือ?

พระเอกุทาน. มี ครับ, ราวไพรนี้ มีความบันลือลั่นเป็นอันเดียวกัน เพราะเสียงเทวดาสาธุการในวันฟังธรรม.

[พวกเทวดาไม่ให้สาธุการแก่เทศนาของภิกษุ ๒ รูป]

บรรดาภิกษุ ๒ องค์นั้น พระเถระผู้ทรงพระไตรปิฎกองค์หนึ่งสวดธรรม, องค์หนึ่งกล่าวธรรม.

เทวดาแม้องค์หนึ่งก็มีได้ให้สาธุการ.

ภิกษุเหล่านั้น จึงพูดกันว่า “ท่านผู้มีอายุ ท่านกล่าวว่า ‘ในวันฟังธรรม พวกเทวดาในราวไพรนี้ ย่อมให้สาธุการด้วยเสียงดัง,’
นี่ชื่ออะไรกัน?”

พระเอกุทาน. ในวันอื่นๆ เป็นอย่างนั้น ครับ, แต่วันนี้กระผมไม่ทราบวาทว่า ‘นี่เป็นเรื่องอะไร.’

พวกภิกษุ. ผู้มีอายุ ถ้าอย่างนั้น ท่านจงกล่าวธรรมดูก่อน.

ท่านจับพัดวิชนีนั่งอาสนะแล้ว กล่าวคาถานั้นนั่นแล.

เทวดาทั้งหลายได้ให้สาธุการด้วยเสียงอันดัง.

[พวกภิกษุติเตียนเทวดา]

ครั้งนั้น ภิกษุที่เป็นบริวารของพระเถระทั้ง ๒ ยกโทษว่า “เทวดาในราวไพรนี้ ให้สาธการด้วยเห็นแก่หน้ากัน, เมื่อภิกษุผู้ทรงพระไตรปิฎก แม้กกล่าวอยู่ประมาณเท่านั้น, ก็ไม่กล่าวแม้สักว่าความสรรเสริญอะไรๆ, เมื่อพระเถระแก่องค์เดียวกล่าวคาถาหนึ่งแล้ว, พวกนี้ให้สาธการด้วยเสียงอันดัง.”

ภิกษุเหล่านั้นแม้ไปถึงวิหารแล้ว กราบทูลความนั้นแด่พระศาสดา.

[ลักษณะผู้ทรงธรรมและไม่ทรงธรรม]

พระศาสดาตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย เราไม่เรียกผู้เรียนมากหรือพูดมาก ว่า ‘เป็นผู้ทรงธรรม’ ส่วนผู้ใดเรียนคาถาแม้คาถาเดียวแล้วแทงตลอดสัจจะทั้งหลาย, ผู้นี้ชื่อว่า ‘เป็นผู้ทรงธรรม’” ดังนี้แล้ว ตรัสพระคาถานี้ว่า

“บุคคล ไม่ชื่อว่าทรงธรรม เพราะเหตุที่พูดมาก;
ส่วนบุคคลใด ฟังแม้นิดหน่อย ย่อมเห็นธรรมด้วยนามกาย,
บุคคลใด ไม่ประมาณธรรม, บุคคลนั้นแล เป็นผู้ทรงธรรม.”

[แก้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **ยาวตา** เป็นต้น ความว่า บุคคลไม่ชื่อว่าผู้ทรงธรรม เพราะเหตุที่พูดมาก ด้วยเหตุมีการเรียน และการทรงจำและบอก เป็นต้น, แต่ชื่อว่าตามรักษาวงศ์ รักษาประเพณี.

บทว่า **อบุปปี** เป็นต้น ความว่า ส่วนผู้ใดฟังธรรมแม้มีประมาณน้อย อาศัยธรรมะ อาศัยอรรถะ เป็นผู้ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม กำหนดรู้สัจจะมีทุกข์ เป็นต้น ชื่อว่าย่อมเห็นสัจธรรม ๔ ด้วยนามกาย, ผู้นั้นแล ชื่อว่าเป็นผู้ทรงธรรม.

บาทพระคาถาว่า **โย ธมมํ นปมชชติ** ความว่า แม้ผู้ใดเป็นผู้มีความเพียรปรารถนาแล้ว หวังการแทงตลอดอยู่ว่า “(เราจักแทงตลอด) ในวันนี้ๆ แล” ชื่อว่าย่อมไม่ประมาณธรรม, แม้ผู้นี้ก็ชื่อว่าผู้ทรงธรรมเหมือนกัน.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุลอริยผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผล เป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องพระเอกุทานเถระ จบ.

๔. เรื่องพระลฤณภูภักทียเถระ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพระลฤณภูภักทียเถระ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “น เตน เถโร โหติ” เป็นต้น.

[พวกภิกษุเห็นพระเถระเข้าใจว่าเป็นสามเณร]

ความพิสดารว่า วันหนึ่ง เมื่อพระเถระนั้น ไปอยู่ที่บารุงพระศาสดา พอหลีกไปแล้ว, ภิกษุผู้อยู่ป่าประมาณ ๓๐ รูป พอเห็นท่าน ก็มาถวายบังคมพระศาสดาแล้วนั่ง.

พระศาสดาทอดพระเนตรเห็นอุปนิสัยแห่งพระอรหันต์ของภิกษุเหล่านั้นแล้ว ตรัสถามปัญหานี้ว่า “พระเถระองค์หนึ่งไปจากนี้ พวกเธอเห็นไหม?”

พวกภิกษุ. ไม่เห็น พระเจ้าข้า.

พระศาสดา. พวกเธอเห็นพระเถระนั้นมิใช่หรือ?

พวกภิกษุ. เห็นสามเณรรูปหนึ่ง พระเจ้าข้า.

พระศาสดา. ภิกษุทั้งหลาย นั้นมิใช่สามเณร, นั้นเป็นพระเถระ.

พวกภิกษุ. เล็กนัก พระเจ้าข้า.

[ลักษณะเถระและมีไข้เถระ]

พระศาสดา ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย เราไม่เรียกว่า ‘เถระ’ เพราะความเป็นคนแก่ เพราะเหตุสักว่านั่งอาสนะพระเถระ, ส่วนผู้ใด ทางตลอดสัจจะทั้งหลายแล้ว ตั้งอยู่ในความเป็นผู้ไม่เบียดเบียนมหาชน, ผู้นี้ ชื่อว่าเป็นเถระ” ดังนี้แล้ว ได้ตรัสพระคาถาเหล่านี้ว่า

“บุคคล ไม่ชื่อว่าเป็นเถระ เพราะมีผมหงอกบนศีรษะ,
ผู้มีวัยแก่รอบแล้วนั้น เราเรียกว่า ‘แก่เปล่า,’
(ส่วน) ผู้ใด มีสัจจะ ธรรมะ อหิงสา สัจญมมะ และทมะ,
ผู้นั้นแล ผู้มีมลทินอันคายแล้ว ผู้มีปัญญา, เรากล่าวว่า “เป็นเถระ.”

[แก้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านี้ บทว่า **ปริปกโก** ความว่า อันชราอันอมไปรอบแล้ว คือถึงความเป็นคนแก่แล้ว.

บทว่า **โมขชินโน** ความว่า ชื่อว่าแก่เปล่า เพราะภายในไม่มีธรรม เครื่องทำให้เป็นเถระ.

บทว่า **สจฺจญจ** ความว่า ก็บุคคลใดมีสัจจะทั้ง ๔ เพราะความเป็นผู้แทงตลอดด้วยอาการ ๑๖ และมีโลกุตระธรรม ๙ อย่าง เพราะความเป็นผู้ทำให้แจ้งด้วยญาณ.

คำว่า **อหิสสา** นั้น สักว่าเป็นหัวข้อเทศนา. อธิบายว่า อัมปมัญญภาวนาแม่ ๔ อย่าง มีอยู่ในผู้ใด.

สองบทว่า **สญฺญโม ทโม** ได้แก่ ศีลและอินทริย์สังวร.

บทว่า **วณตมโล** คือ มีมลทินอันนำออกแล้วด้วยมรรคญาณ.

บทว่า **ธโร** คือ สมบูรณ์ด้วยปัญญาเป็นเครื่องทรงจำ.

บทว่า **เถโร** ความว่า ผู้นั้น พระผู้มีพระภาคตรัสว่า “เถระ” เพราะความเป็นผู้ประกอบด้วยธรรมเครื่องทำความเป็นผู้มั่นคง
เหล่านี้.

ในกาลจบเทศนา ภิกษุเหล่านั้น ตั้งอยู่ในพระอรหัตแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องพระลกุณฎกัถิตยเถระ จบ.

๕. เรื่องภิกษุมารูป

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภภิกษุมารูป ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “น วากรรมมตฺเตน” เป็นต้น.

[พระเถระบางพวกอยากได้ลาภสักการะ]

ความพิสดารว่า สมัยหนึ่ง พระเถระบางพวกเห็นภิกษุหนุ่มและสามเณร ทำการรับใช้สอยทั้งหลายมีอันยอมจิวรเป็นต้น
แก่อาจารย์ผู้บอกธรรมของตนนั้นแล คิดว่า

“แม้เราก็ฉลาดในลัทธิพญชณะ, ผลอะไรๆ ไม่มีแก่เราเลย; ฉะนั้น เราจึงเข้าเฝ้าพระศาสดา ทูลอย่างนี้ว่า
‘ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พวกข้าพระองค์เป็นผู้ฉลาดในลัทธิพญชณะ, ขอพระองค์จงบังคับภิกษุหนุ่มและสามเณรทั้งหลายว่า
‘พวกเธอแม้เรียนธรรมในสำนักของอาจารย์อื่นแล้ว ยังไม่สอบทานในสำนักของภิกษุเหล่านี้แล้ว อย่าสาธยาย,
ลาภสักการะจักเจริญแก่เราทั้งหลาย ด้วยอาการอย่างนี้แล.’”

พระเถระเหล่านั้น เข้าไปเฝ้าพระศาสดาแล้ว กราบทูลอย่างนั้น.

พระศาสดาทรงสดับถ้อยคำของภิกษุเหล่านั้นแล้ว ทรงทราบว่

“ใครๆ ก็พูดเช่นนั้นได้ ด้วยสามารถประเพณีในพระศาสนาเท่านั้น, แต่ภิกษุเหล่านี้ เป็นผู้อาศัยลาภสักการะ”
จึงตรัสว่า “เราไม่เรียกพวกเธอว่า ‘คนดี’ เพราะเหตุสักว่าพูดจัดจ้าน,^๑ ส่วนผู้ใด ตัดธรรมมีความริษยาเป็นต้นเหล่านี้ได้แล้ว
ด้วยอหัตมรรค ผู้นั้นแหละชื่อว่าคนดี” ดังนี้แล้ว ได้ตรัสพระคาถาเหล่านี้ว่า

“นระผู้มีมีความริษยา มีความตระหนี่ โอ้อวด จะชื่อว่าคนดี เพราะเหตุสักว่า
ทำการพูดจัดจ้าน หรือเพราะมีผิวกายงามก็หาไม่,
ส่วนผู้ใด ตัดโทษขาด มีความริษยาเป็นต้นนี้ได้ขาด ถอนขึ้นให้รากขาด,
ผู้นั้น มีโทษอันคายแล้ว มีปัญญา เราเรียกว่า ‘คนดี.’”

[แก้อรุณ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า น วากรรมมตฺเตน ความว่า เพราะเหตุสักว่าทำการพูด คือสักว่าถ้อยคำอันถึงพร้อมด้วยลักษณะ.

บทว่า วณฺณโปกฺขรตฺตาย วา คือ เพราะความเป็นผู้ยังใจให้เอิบอาบโดยมีสรีระสมบูรณ์ด้วยวรรณะ.

บทว่า นโร เป็นต้น ความว่า นระผู้มีริษยา ในเพราะลาภของคนอื่นเป็นต้น ประกอบด้วยความตระหนี่ ๕ อย่าง^๒
ชื่อว่าผู้โอ้อวด เพราะคชธรรมฝ่ายเข้าศึก จะชื่อว่าคนดี เพราะเหตุเพียงเท่านั้นหาไม่ได้.

สองบทว่า ยสฺส เจตฺ เป็นต้น ความว่า ส่วนบุคคลใดตัดโทษขาดมีความริษยาเป็นต้นนี้ได้ขาดแล้ว ด้วยอหัตมรรคญาณ
ถอนขึ้นทำให้รากขาดแล้ว, บุคคลนั้นมิโทษอันคายแล้ว ประกอบด้วยปัญญาอันรุ่งเรืองในธรรม พระผู้มีพระภาคตรัสว่า
“คนดี.”

๑ เพราะเหตุสักว่ากระทำซึ่งคำพูด.

๒ ตระหนี่ ๕ อย่าง คือ อวาสมัจฉริยะ ตระหนี่ที่อยู่. กุลมัจฉริยะ ตระหนี่สกุล. ลาภมัจฉริยะ ตระหนี่ลาภ. วัฒนมัจฉริยะ ตระหนี่วรรณะ.
ธัมมมัจฉริยะ ตระหนี่ธรรม.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุนิยผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องภิกษุมารูป จบ.

๖. เรื่องภิกษุชื่อหัตถกะ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในกรุงสาวัตถี ทรงปรารภภิกษุชื่อหัตถกะ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “น มุณฑเคน สมโณ” เป็นต้น.

[พระหัตถกะพูดวาทะ]

ได้ยินว่า ภิกษุนั้นพูดฟุ้งไป* กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายพึงไปสู่ที่ชื่อโน้น ในกาลโน้น, เราจักทำวาทะ” แล้วไปในที่นั้นก่อน กล่าวคำทั้งหลายเป็นต้นว่า “ดูเถิดท่านทั้งหลาย, พวกเดียรฉัตรไม่มาเพราะกลัวผม, นี่แหละเป็นความแพ้ของพวกเดียรฉัตรเหล่านั้น” เทียวพูดฟุ้งไป กลบเกลื่อนคำอื่นด้วยคำอื่น.

[ลักษณะสมณะและผู้มิใช่สมณะ]

พระศาสดาทรงสดับว่า “ได้ยินว่า ภิกษุชื่อหัตถกะทำอย่างนั้น” แล้วรับสั่งให้เรียกเธอมา ตรัสถามว่า “หัตถกะ ได้ยินว่า เธอทำอย่างนั้นจริงหรือ?” เมื่อเธอกราบทูลว่า “จริง,” จึงตรัสว่า “เหตุไฉน เธอจึงทำอย่างนั้น? ด้วยว่า ผู้ทำมุสาวาทเห็นปานนั้น จะชื่อว่าสมณะ เพราะเหตุสักว่ามีศีระโกลันเป็นต้นเท่านั้นหาไม่ได้; ส่วนผู้ใด ยังบาปน้อยหรือใหญ่ให้สงบแล้วตั้งอยู่ ผู้นี้แหละชื่อว่าสมณะ” ดังนี้แล้ว ได้ตรัสพระคาถาเหล่านี้ว่า

“ผู้ไม่มีวัตร พุดเหลวไหล ไม่ชื่อว่าสมณะ เพราะศีระโกลัน,
ผู้ประกอบด้วยความอยากและความโลภ จะเป็นสมณะอย่างไรได้;
ส่วนผู้ใด ยังบาปน้อยหรือใหญ่ให้สงบโดยประการทั้งปวง,
ผู้นั้น เรากล่าวว่า ‘เป็นสมณะ’ เพราะยังบาปให้สงบแล้ว.”

[แก้อรุณ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า มุณฑเคน ความว่า เพราะเหตุสักว่ามีศีระโกลัน.

บทว่า อพพโต คือเว้นจากศีลวัตรและธุดงค์วัตร.

สองบทว่า อลิกิ ภาณิ ความว่า ผู้กล่าวมุสาวาท ประกอบด้วยความอยากในอารมณ์อันยังไม่ถึง และด้วยความโลภในอารมณ์อันถึงแล้ว จักชื่อว่าสมณะอย่างไรได้.

บทว่า สมมติ ความว่า ส่วนผู้ใด ยังบาปน้อยหรือใหญ่ให้สงบ, ผู้นั้น พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ‘เป็นสมณะ’ เพราะยังบาปเหล่านั้นให้สงบแล้ว.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุลุทธิผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องภิกษุชื่อหัตถกะ จบ.

๗. เรื่องพราหมณ์คนใดคนหนึ่ง

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพราหมณ์คนใดคนหนึ่ง ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า
“น เตน ภิกขุ โส โหติ” เป็นต้น.

[พราหมณ์อยากให้พระศาสดาเรียกตนว่าภิกขุ]

ได้ยินว่า พราหมณ์นั้นบวชในลัทธิภายนอก เทียวภิกษาอยู่ คิดว่า “พระสมณโคดมเรียกสาวกของตนผู้เทียวภิกษาว่า ‘ภิกขุ,’ การที่พระสมณโคดมเรียกแม่เราว่า ‘ภิกขุ’ ก็ควร.”

เขาเข้าไปเฝ้าพระศาสดา ทูลว่า “ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ แม่ข้าพเจ้าก็เทียวภิกษาเลี้ยงชีพอยู่, พระองค์จึงเรียกแม่ข้าพเจ้าว่า ‘ภิกขุ.’”

[ลักษณะภิกขุและผู้มิใช่ภิกขุ]

ลำดับนั้น พระศาสดา ตรัสกะพราหมณ์นั้นว่า “พราหมณ์ เราหาเรียกว่า ‘ภิกขุ’ เพราะอาการเพียงขอ (เขา) ไม่, เพราะผู้สมาทานธรรมอันเป็นพิษแล้วประพฤติดูอยู่ ย่อมเป็นผู้ชื่อว่าภิกขุหาไม่ได้, ส่วนผู้ใดเที่ยวไปด้วยพิจารณาสังขารทั้งปวง, ผู้นั้นชื่อว่าภิกขุ” ดังนี้แล้ว ได้ตรัสพระคาถาเหล่านี้ว่า

“บุคคลชื่อว่าภิกขุ เพราะเหตุที่ขอกะคนพวกอื่น หาไม่ได้,
บุคคลสมาทานธรรมอันเป็นพิษ ไม่ชื่อว่าภิกขุ ด้วยเหตุเพียงเท่านั้น;
ผู้ใดในศาสนา นี้ ลอยบุญและบาปแล้ว ประพฤติพรหมจรรย์
(ผู้ธรรม) ในโลก ด้วยการพิจารณา เทียวไป ผู้นั้นแลเราเรียกว่า ‘ภิกขุ.’”

[แก้อรุณ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า ยาวตา ความว่า ชื่อว่าเป็นภิกขุ เพราะเหตุสักว่าขอกะคนพวกอื่นหาไม่ได้.

บทว่า วิส เป็นต้น ความว่า ผู้ที่สมาทานธรรมไม่เสมอ หรือธรรมมีกายกรรมเป็นต้น อันมีกลิ่นเป็นพิษ ประพฤติดูอยู่ หาชื่อว่าภิกขุไม่.

บทว่า โยธ เป็นต้น ความว่า ผู้ใดศาสนา นี้ ลอยคือบรรเทาบุญและบาปแม้ทั้งสองนี้ ด้วยมรรคพรหมจรรย์ ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติพรหมจรรย์.

บทว่า สงขาย คือด้วยญาณ.

บทว่า โลก เป็นต้น ความว่า บุคคลผู้ธรรมแม้ทั้งหมด ในโลกมีขันธโลกเป็นต้น อย่างนี้ว่า “ขันธเหล่านี้เป็นภายใน, ขันธเหล่านี้เป็นภายนอก” เทียวไป, ผู้นั้นพระผู้มีพระภาคตรัสเรียกว่า ‘ภิกขุ’ เพราะเป็นผู้ทำลายกิเลสทั้งหลายด้วยญาณนั้นแล้ว.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลูลิขิตทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องพราหมณ์คนใดคนหนึ่ง จบ.

๘. เรื่องเตียรถีย์

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพวกเตียรถีย์ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “น โมนน” เป็นต้น.

[เหตุที่ทรงอนุญาตอนุโมทนาภา]

ได้ยินว่า พวกเตียรถีย์เหล่านั้น ทำอนุโมทนาแก่พวกมนุษย์ในสถานที่ตนบริโภคแล้ว กล่าวมงคลโดยนัยเป็นต้นว่า “ความเกษมจมี, ความสุขจมี, อายุจเจริญ; ในที่ซื้อโน้นมีเปือกตม, ในที่ซื้อโน้นมีหนาม, การไปสู่วิวที่เห็นปานนั้นไม่ควร” แล้วจึงหลีกไป.

ก็ในปฐมโพธิกาล ในเวลาที่ยังไม่ทรงอนุญาตวิธีอนุโมทนาเป็นต้น ภิกษุทั้งหลาย ไม่ทำอนุโมทนาแก่พวกมนุษย์ในโรงภัตตเลย ย่อมหลีกไป.

พวกมนุษย์ยกโทษว่า “พวกเราได้ฟังมงคลแต่สำนักของเตียรถีย์ทั้งหลาย, แต่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทั้งหลายนี้เฉยหลีกไปเสีย.”

ภิกษุทั้งหลายกราบทุกความนั้นแต่พระศาสดา.

พระศาสดา ทรงอนุญาตว่า “ภิกษุทั้งหลาย ตั้งแต่นี้ไป ท่านทั้งหลาย จงทำอนุโมทนาในที่ทั้งหลายมีโรงภัตตเป็นต้น ตามสบายเถิด, จงกล่าวอุปนิสันทกาเถิด.”^๑

ภิกษุเหล่านั้น ทำอย่างนั้นแล้ว.

[พวกเตียรถีย์ติเตียนพุทธสาวก]

พวกมนุษย์ ฟังวิธีอนุโมทนาเป็นต้น ถึงความอุตสาหะแล้ว นิมนต์ภิกษุทั้งหลาย เทียวทำสักการะ.

พวกเตียรถีย์ยกโทษว่า “พวกเราเป็นมุนีทำความเป็นผู้หนึ่ง, พวกสาวกของพระสมณโคดม เทียวกล่าววาทมากมาย ในที่ทั้งหลายมีโรงภัตตเป็นต้น.

[ลักษณะมุนีและผู้ไม่ใช่มุนี]

พระศาสดา ทรงสดับความนั้น ตรัสว่า

“ภิกษุทั้งหลาย เราไม่กล่าวเรา ‘มุนี’ เพราะเหตุสักว่าเป็นผู้หนึ่ง;

เพราะคนบางพวกไม่รู้ ย่อมไม่พูด, บางพวกไม่พูด เพราะความเป็นผู้ไม่แก้แล้วกล้า,

บางพวกไม่พูด เพราะตระหนี่ว่า ‘คนเหล่านี้อย่ารู้เนื้อความอันดียิ่งนี้ของเรา;

เพราะฉะนั้น คนไม่ชื่อว่ามุนี เพราะเหตุสักว่าเป็นคนหนึ่ง, แต่ชื่อว่ามุนี เพราะยังบาปให้สงบ.” ดังนี้แล้ว

ได้ตรัสพระคาถาเหล่านี้ว่า

“บุคคลเขลา ไม่รู้โดยปกติ ไม่ชื่อว่ามุนี เพราะความเป็นผู้หนึ่ง,
ส่วนผู้ใด เป็นบัณฑิต ถูธรรมอันประเสริฐ ดุจบุคคลประคองตราขัง

๑ กถาที่กล่าวกะบุคคลผู้ใกล้.

เว้นบาปทั้งหลาย, ผู้นั้นเป็นมุนี, ผู้นั้นเป็นมุนีเพราะเหตุนั้น;
ผู้ใดรู้ธรรมทั้ง ๒ ในโลก, ผู้นั้นเรากล่าวว่า ‘เป็นมุนี’ เพราะเหตุนี้.”

[แก้ธรรม]

บรรดาบทเหล่านี้ บทว่า **น โมนเน** ความว่า ก็บุคคลชื่อว่า เป็นมุนี เพราะโมนะคือมรรคญาณ^๑ กล่าวคือข้อปฏิบัติเครื่องเป็นมุนีก็จริงแล, ถึงอย่างนั้นในพระคานานี้ พระผู้มีพระภาคตรัสว่า โมนเน หมายถึงความเป็นผู้นิ่ง.

บทว่า **มูหุรูป** คือ เป็นผู้เปล่า.

บทว่า **อวิทสุ** คือ ไม่รู้โดยปกติ.

อธิบายว่า “ก็บุคคลเห็นปานนั้น แม้เป็นผู้หนึ่ง ก็ไม่ชื่อว่า เป็นมุนี; อีกอย่างหนึ่ง ไม่ชื่อว่า โมนินมุนี, แต่เป็นผู้เปล่าเป็นสภาพและไม่รู้โดยปกติ.

บาทพระคานาว่า **โย จ ตุลฺล ว ปคฺคยฺห** ความว่า เหมือนอย่างคนยืนถือตราซึ่งอยู่, ถ้ำของมากเกินไป, ก็นำออกเสีย, ถ้ำของน้อย, ก็เพิ่มเข้า **ฉนฺโต**; ผู้ใดนำออก ชื่อว่าเว้นบาป ดุจคนเอาของที่มากเกินไปออก บำเพ็ญกุศลอยู่ดุจคนเพิ่มของอันน้อยเข้า **ฉนฺตํ** เหมือนกัน; ก็แลเมื่อทำอย่างนั้น ชื่อว่าถือธรรมอันประเสริฐ คือสูงสุดทีเดียว กล่าวคือศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ เว้นบาป คือกรรมที่เป็นอกุศลทั้งหลาย.

สองบทว่า **ส มุนิ** ความว่า ผู้นั้นชื่อว่า เป็นมุนี.

หลายบทว่า **เตน โส มุนิ** ความว่า หากมีคำถามสอดเข้ามาว่า “ก็เพราะเหตุไร ผู้นั้นจึงชื่อว่า เป็นมุนี?” ต้องแก้ว่า “ผู้นั้นเป็นมุนี เพราะเหตุที่กล่าวแล้วในหนหลัง.”

บาทพระคานาว่า **โย มุนาติ อุกฺโถ โลเก** ความว่า บุคคลผู้ใดรู้ธรรมทั้ง ๒ นี้ ในโลกมีชั้นเป็นต้นนี้ โดยนัยเป็นต้นว่า “ชั้นเหล่านี้เป็นภายใน, ชั้นเหล่านี้เป็นภายนอก” ดุจบุคคลยกตราซึ่งขึ้นซึ่งอยู่ ฉะนั้น.

หลายบทว่า **มุนิ เตน ปวฺจจติ** ความว่า ผู้นั้น พระผู้มีพระภาคตรัสเรียก ‘เป็นมุนี’ เพราะเหตุนี้.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุลอริยผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องเตียรลีย์ จบ.

๙. เรื่องพรานเบ็ดชื่ออริยะ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพรานเบ็ดชื่ออริยะคนหนึ่ง ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า
“น เตน อริโย โหติ” เป็นต้น.

[พรานเบ็ดต้องการให้พระศาสดาตรัสเรียกตนว่าอริยะ]

ความพิสดารว่า วันหนึ่ง พระศาสดา ทรงเห็นอุปนิสัยแห่งโสดาปัตติมรรค ของนายอริยะนั้น เสด็จเที่ยวบิณฑบาตในบ้านใกล้
ประตูด้านทิศอุดร แห่งกรุงสาวัตถี อันภิกษุสงฆ์แวดล้อม เสด็จมาแต่บ้านนั้น.

ขณะนั้น พรานเบ็ดนั้นตกปลาอยู่ด้วยเบ็ด เห็นภิกษุสงฆ์มีพระพุทธรูปเจ้าเป็นประมุข ได้ทั้งคันเบ็ดยื่นอยู่แล้ว.

พระศาสดา เสด็จกลับยืนอยู่ ณ ที่ไม่ไกลพรานเบ็ดนั้น ตรัสถามชื่อของพระสาวกทั้งหลายมีพระสารีบุตรเถระเป็นต้นว่า
“เธอชื่อไร? เธอชื่อไร?”

แม้พระสาวกเหล่านั้น ก็กราบทูลชื่อของตนๆ ว่า “ข้าพระองค์ชื่อสารีบุตร, ข้าพระองค์ชื่อโมคคัลลานะ” เป็นต้น.

พรานเบ็ดคิดว่า “พระศาสดาย่อมตรัสถามชื่อสาวกทุกองค์, เห็นจักตรัสถามชื่อของเราบ้าง.”

[ลักษณะผู้เป็นอริยะและไม่ใช่อริยะ]

พระศาสดา ทรงทราบความปรารถนาของพรานเบ็ดนั้น จึงตรัสถามว่า “อุบาสก เธอชื่อไร?”

เมื่อเขาทูลว่า “ข้าพระองค์ชื่ออริยะ พระเจ้าข้า” ตรัสว่า “อุบาสก ผู้ที่ฆ่าสัตว์เข่นฆ่า จะชื่อว่าอริยะไม่ได้,
ส่วนผู้ที่ตั้งอยู่ในความไม่เบียดเบียนมหาชน จึงจะชื่อว่าอริยะ” ดังนี้ แล้วตรัสพระคาถานี้ว่า

“บุคคลไม่ชื่อว่า เป็นอริยะ เพราะเหตุที่เบียดเบียนสัตว์;
บุคคลที่เรากล่าวว่า ‘เป็นอริยะ’ เพราะไม่เบียดเบียนสัตว์ทั้งปวง.”

[แก้อรุณ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า อหิสา ความว่า เพราะไม่เบียดเบียน.

มีคำอธิบายไว้เช่นนี้ว่า: “บุคคลไม่เป็นผู้ชื่ออริยะ เพราะเหตุที่เบียดเบียนสัตว์ทั้งหลาย;

ส่วนผู้ใด ตั้งอยู่ไกลจากความเบียดเบียน เพราะไม่เบียดเบียนสัตว์ทั้งปวงด้วยฝ่ามือเป็นต้น คือเพราะความที่ตนตั้งอยู่แล้ว
ในภาวนามิเมตดาเป็นต้น, ผู้นี้ พระผู้พระภาคตรัสเรียกว่า ‘อริยะ.’

ในกาลจบเทศนา พรานเบ็ดตั้งอยู่ในโสดาปัตติผลแล้ว.

เทศนาได้มีประโยชน์แม้แก่บุคคลผู้ประชุมกันแล้ว ดังนี้แล้ว.

เรื่องพรานเบ็ดชื่ออริยะ จบ.

๑๐. เรื่องภิกษุมารูป

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภภิกษุมารูป ผู้ถึงพร้อมด้วยคุณมีศีลเป็นต้น ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “น สิลพพตมตเตน” เป็นต้น.

ได้ยินว่า บรรดาภิกษุเหล่านั้น บางพวกได้มีความคิดอย่างนี้ว่า “พวกเรามีศีลสมบูรณ์แล้ว. พวกเราทรงซึ่งชู้ดรงค์, พวกเราเป็นพหูสูต, พวกเราอยู่ในเสนาสนะอันสงัด, พวกเราได้ฌาน, พระอรหัตต์พวกเราได้ไม่ยาก, พวกเราจักบรรลุพระอรหัตต์ ในวันที่พวกเราปรารถนานั่นเอง.”

บรรดาภิกษุเหล่านั้น แม้ภิกษุผู้เป็นอนาคามีได้มีความคิดเช่นนี้ว่า “บัดนี้ พระอรหัตต์ พวกเราได้ไม่ยาก.”

วันหนึ่ง ภิกษุเหล่านั้นแม้ทั้งหมดเข้าไปเฝ้าพระศาสดา ถวายบังคมแล้วนั่งอยู่ อันพระศาสดาตรัสถามว่า

“ภิกษุทั้งหลาย กิจแห่งบรรพชิตของพวกเธอถึงที่สุดแล้วหรือหนอ?” ต่างก็กราบทูลอย่างนี้ว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พวกข้าพระองค์เห็นปานนี้ๆ; เพราะฉะนั้น พวกข้าพระองค์จึงคิดว่า

‘พวกเราสามารถเพื่อบรรลุพระอรหัตต์ในขณะที่ปรารถนาแล้วๆ นั้นเอง’ ดังนี้แล้วอยู่.”

พระศาสดาทรงสดับถ้อยคำของภิกษุเหล่านั้นแล้ว ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย ชื่อว่าภิกษุจะเห็นว่า ‘ทุกขีในภพของพวกเราน้อย’ ด้วยคุณสักว่าความเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์เป็นต้น หรือด้วยคุณสักว่าความสุขของพระอนาคามี ไม่ควร, และยังไม่ถึงความสิ้นอาสวะ ไม่พึงให้ความคิดเกิดขึ้นว่า ‘เราถึงสุขแล้ว’ ได้ตรัสพระคาถาเหล่านี้ว่า

“ภิกษุ ภิกษุยังไม่ถึงอัสวัชยะ อย่าเพิ่งถึงความวางใจ ด้วยเหตุสักว่า
ศีลและวัตร ด้วยความเป็นพหูสูต ด้วยการได้สมาธิ ด้วยการนอนในที่สงัด
หรือ (ด้วยเหตุเพียงรู้ว่า) ‘เราถูกต้องสุขในเนกขัมมะ ซึ่งปุถุชนเสพไม่ได้แล้ว.’”

[แก้บรรณ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **สิลพพตมตเตน** คือด้วยเหตุสักว่า ปาวิสุทธิศีล ๔^๑ หรือสักว่าชู้ดรงค์คุณ ๑๓.^๒

บทว่า **พหูสูตเจเน วา** ความว่า หรือด้วยเหตุสักว่าความเป็นผู้เรียนปิฎก ๓.

บทว่า **สมาธิลาภาน** ความว่า หรือด้วยการได้สมาบัติ ๘.^๓ ภิกษุอย่าเพิ่งถึงความวางใจ ด้วยเหตุมีประมาณเพียงรู้เท่านั้นว่า ‘เราถูกต้องสุขของพระอนาคามี.’

บทว่า **อปุถุชนเสวิต** ความว่า อันปุถุชนทั้งหลายเสพไม่ได้ คืออันพระอริยะเสพแล้วอย่างเดียว.

ภิกษุเหล่านั้น พระผู้มีพระภาคเมื่อทรงทักขุปไทรูปหนึ่ง ก็ตรัสว่า “ภิกษุ.”

บทว่า **วิสุตัสมาปาที** ความว่า อย่าเพิ่มถึงความวางใจ.

๑ พึงดูในนวโกวาทหมวดที่ ๔.

๒ พึงดูในธรรมวิภาคปริเฉทที่ ๒ ตอนอติเรกทสกะ

๓ มีชื่อเช่นเดียวกับรูปฌาน ๔ อรูปฌาน ๔.

มีคำอธิบายไว้ฉะนี้ว่า “ภิกษุ ชื่อว่าภิกษุเป็นผู้ยังไม่บรรลुพระอรหัต กล่าวคือความสิ้นไปแห่งอาสวะ ไม่พึงถึงความวางใจว่า ‘ภพของเรา นิดหน่อย นิดหน่อย’ ด้วยเหตุสักว่าความเป็นผู้มีคุณมีศีลสมบูรณ์เป็นต้นนี้เท่านั้น; เหมือนคุณแม้มีประมาณน้อยก็ยังมีกลิ่นเหม็น**จันใด**, ภาพแม้มีประมาณน้อยก็เป็นเหตุให้เกิดทุกข์**จันนั้น**.”

ในกาลจบเทศนา ภิกษุเหล่านั้น ตั้งอยู่ในพระอรหัตแล้ว, เทศนาได้มีประโยชน์แม้แก่บุคคลผู้ประชุมกันแล้ว ดังนี้แล้ว.

เรื่องภิกษุมารูป จบ.

ธรรมัญญวรรค วรรณนา จบ.

วรรคที่ ๑๙ จบ.

๒๐. มัคควรรค วรรณนา

๑. เรื่องภิกษุ ๕๐๐ รูป

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภภิกษุ ๕๐๐ รูป ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “มคคานัญจกโก” เป็นต้น.

[พวกภิกษุพูดถึงทางที่ตนเที่ยวไป]

ดังได้สดับมา ภิกษุเหล่านั้น เมื่อพระศาสดาเสด็จเที่ยวจาริกไปในชนบทแล้ว เสด็จมาสู่กรุงสาวัตถีอีก, นั่งในโรงเป็นที่บำรุง
พุทธมรรคกถาปรารภทางที่ตนเที่ยวไปแล้ว โดยนัยเป็นต้นว่า “ทางแห่งบ้านโน้นจากบ้านโน้นสม่าเสมอ,
ทางแห่งบ้านโน้น (จากบ้านโน้น) ไม่สม่าเสมอ, มีกรวด, ไม่มีกรวด.

[อริยมรรคเป็นทางให้พ้นทุกข์]

พระศาสดา ทรงเห็นอุปนิสัยแห่งพระอรหันต์ของภิกษุเหล่านั้น เสด็จมายังที่แล้ว ทรงนั่งเหนืออาสนะที่เขาปูไว้ ตรัสถามว่า
“ภิกษุทั้งหลาย บัดนี้ พวกเธอนั่งสนทนากันด้วยถาอะไรเล่า?” เมื่อภิกษุเหล่านั้น กราบทูลว่า “ด้วยถาชื่อว่า ‘ด้วยถาชื่อว่า’,” ตรัสว่า
“ภิกษุทั้งหลาย ทางที่พวกเธอพูดถึงนี้ เป็นทางภายนอก ธรรมดาภิกษุทำกรรมในอริยมรรคจึงควร,
(ด้วยว่า) ภิกษุเมื่อทำอย่างนั้น ย่อมพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้” ดังนี้แล้ว ได้ทรงภาษิตพระคาถาเหล่านี้ว่า

“บรรดาทางทั้งหลาย ทางมีองค์ ๘ ประเสริฐ,
บรรดาสิ่งจะทั้งหลาย บท ๔ ประเสริฐ,
บรรดาธรรมทั้งหลาย วิราคะประเสริฐ,
บรรดาสัตว์ ๒ เท้า และ (อรุปรธรรมทั้งหลาย) พระตถาคตผู้มีจักขุประเสริฐ;
ทางนั้นเท่านั้น เพื่อความหมดจดแห่งทสสนะ ทางอื่นไม่มี,
เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงดำเนินทางนั้น อันเป็นที่ลุ่มหลงแห่งมารและ
เสนามาร, ด้วยว่า ท่านทั้งหลายดำเนินทางนั้นแล้ว จักทำที่สุดแห่งทุกข์ได้;
เราทราบทางเป็นที่สลัดลูกศรแล้ว จึงบอกแก่ท่านทั้งหลาย,
ท่านทั้งหลาย พึงทำความเพียรเครื่องเผากิเลส,
(เพราะ) พระตถาคตทั้งหลาย เป็นแต่ผู้บอก,
ชนทั้งหลายผู้ดำเนินไปแล้ว มีปกติเพ่ง ย่อมหลุดพ้นจากเครื่องผูกของมาร.”

[แก้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า มคคานัญจกโก ความว่า
ทางทั้งหลาย จงเป็นทางไปด้วยแข็งเป็นต้นก็ตาม เป็นทางทิวา ๖๒ ก็ตาม,
บรรดาทางแม้ทั้งหมด ทางมีองค์ ๘ อันทำการละทาง ๘ มีมีฉภาทิวา เป็นต้น ด้วยองค์ ๘ มีสัมมาทิฐิ เป็นต้น ทำนโรธให้เป็น
อามรณ์ ยังกิจมีอันกำหนดรู้ทุกข์เป็นต้น ในสัจจะแม้ทั้ง ๔ ให้สำเร็จ ประเสริฐ คือยอดเยี่ยม.

บาทพระคาถาว่า สจฺจํ จตุโร ปทา ความว่า บรรดาสิ่งจะเหล่านี้ แม้ทั้งหมด
จงเป็นวิสัจจะอันมาแล้ว (ในพระบาลี) ว่า “บุคคผลพึงกล่าวคำสัตย์, ไม่พึงโกธ,” เป็นต้นก็ตาม,

๑ บางมติแปลว่า “ทางมีองค์ ๘ ประเสริฐกว่าทางทั้งหลาย.”

เป็นสมมติสัจจะ อันต่างโดยสัจจะเป็นต้นว่า “เป็นพราหมณ์ จริง, เป็นกษัตริย์ จริง” ก็ตาม,
เป็นทิวาสัจจะ (โดยนัย) ว่า^๑ “สิ่งนี้เท่านั้นจริง, เป็นกษัตริย์ จริง” เปล่า,^๒ เป็นต้นก็ตาม,
เป็นปรหมัตถสัจจะ อันต่างโดยสัจจะเป็นต้นว่า “ทุกข์เป็นของจริงอันประเสริฐ” ก็ตาม,
บท ๔ มีว่า “ทุกข์ เป็นของจริงอันประเสริฐ” เป็นต้น ชื่อว่าประเสริฐ
เพราะอรรถว่าทุกข์อันโยคาวจรควรกำหนดรู้
เพราะอรรถว่าสมุทัยอันโยคาวจรควรละ
เพราะอรรถว่านิโรธอันโยคาวจรควรทำให้แจ้ง,
เพราะอรรถว่ามรรคมีองค์ ๘ อันโยคาวจรควรเจริญ
เพราะอรรถว่าแห่งตลอดได้ด้วยญาณอันเดียว^๓ และ
เพราะอรรถว่าแห่งตลอดได้โดยแน่นอน.

บาทพระคาถาว่า **วิราโค เสฏฺฐโฐ ธมฺมานิ** ความว่า บรรดาธรรมทั้งปวง วิราคะ กล่าวคือพระนิพพาน ชื่อว่าประเสริฐ
เพราะพระพุทธรพจน์ว่า^๔ “ภิกษุทั้งหลาย ธรรมทั้งหลายที่ปัจจัยปรุงแต่งก็ดี ที่ปัจจัยไม่ปรุงแต่งก็ดี มีประมาณเพียงไร,
บรรดาธรรมเหล่านั้น วิราคะเรากล่าวว่าเป็นยอด.”

บาทพระคาถาว่า **ทิปทานญจ จกฺขุมา** ความว่า บรรดาสัตว์ ๒ เท้า อันต่างโดยเทวดาและมนุษย์เป็นต้นแม้ทั้งหมด
พระตถาคตผู้มีจักขุ^๕ ๕ ประการเท่านั้น ประเสริฐ.

จ ศัพท์ มีอันประมวลมาเป็นอรรถ ย่อมประมวลเอาอรุปรธรรมทั้งหลายด้วย; เพราะฉะนั้น แม้บรรดาอรุปรธรรมทั้งหลาย
พระตถาคตก็เป็นผู้ประเสริฐ คือสูงสุด.

บาทพระคาถาว่า **ทสฺสนสฺส วิสุทฺธิยา** ความว่า ทางใดที่เรา (ตถาคต) กล่าวว่า “ประเสริฐ” ทางนั้นเท่านั้น เพื่อความหมดจด
แห่งทสฺสนะคือมรรคและผล; ทางอื่นย่อมไม่มี.

บทว่า **เอตํ** หิ ความว่า เพราะเหตุนี้ ท่านทั้งหลายจงดำเนินทางนั้น นั้นแหละ.

ก็บทว่า **มารเสนูปโมหนิ** นั้น พระผู้มีพระภาคยอมตรัสว่า “เป็นที่หลงแห่งมาร คือเป็นที่หลงแห่งมาร.”

บทว่า **ทุกฺขสฺส** ความว่า ท่านทั้งหลายจักทำที่สุด คือเขตแดนแห่งความทุกข์ในวัฏฏะแม้ทั้งสิ้นได้.

บทว่า **สฺลสฺสตุณฺนิ** เป็นต้น ความว่า เราเว้นจากกิจทั้งหลายมีการได้ฟัง (จากผู้อื่น) เป็นต้น ทราบทางนั้น อันเป็นที่สลัดออก
คือ ย่ำยี ได้แก่ ถอนออกซึ่งลูกศรทั้งหลาย มีลูกศรคือราคะ เป็นต้น โดยประจักษ์แก่ตนแล้วทีเดียว จึงบอกทางนี้,
บัดนี้ท่านทั้งหลายพึงทำ ได้แก่ควรทำ ความเพียรคือสัมมัปปธาน อันถึงซึ่งการนับว่าอาดต้ปะ เพราะเป็นเครื่องเผากิเลส
ทั้งหลาย เพื่อประโยชน์แก่การบรรลุทางนั้น,
เพราะพระตถาคตทั้งหลายเป็นแต่ผู้บอกอย่างเดียว; เพราะฉะนั้น ชนทั้งหลายผู้ปฏิบัติแล้ว ด้วยสามารถแห่งทางที่

๑ อจ. ทสก. ๒๔/๒๑๐.

๒ แปลว่า เพราะอรรถว่า แห่งตลอดได้ในขณะเดียวกัน ก็มี.

๓ ชุ. อิติ. ๒๕/๒๙๘.

๔ มंसจกฺขุ จักขุคือดวงตา ๑ ทิพฺพจกฺขุ จักขุทิพย์ ๑ ปญฺญาจกฺขุ จักขุ คือ ปัญญา ๑ พุทฺธจกฺขุ จักขุแห่งพระพุทธรเจ้า ๑ สมฺนตจกฺขุ จักขุ
รอบคอบ ๑.

พระตถาคตเจ้าเหล่านั้น ตรัสบอกแล้ว มีปกติเพ่งด้วยฌาน ๒ อย่าง ย่อมหลุดพ้นจากเครื่องผูกแห่งมาร กล่าวคือวิภวัญจนเป็นไปภูมิ ๓.

ในกาลจบเทศนา ภิกษุเหล่านั้น ดำรงอยู่แล้วในพระอรหัตตผล.

พระธรรมเทศนาได้สำเร็จประโยชน์แก่บุคคลผู้ประชุมกันแล้วดังนี้แล.

เรื่องภิกษุ ๕๐๐ รูป จบ.

๒. เรื่องภิกษุ ๕๐๐ รูปอื่นอีก

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภภิกษุ ๕๐๐ รูป ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “สพฺเพ สงฺขารา” เป็นต้น.

[ภิกษุเรียนกัมมัฏฐาน]

ดังได้สดับมา ภิกษุเหล่านั้น เรียนกัมมัฏฐานในสำนักพระศาสดาแล้ว แม้พากเพียร พยายามอยู่ในป่า ก็ไม่บรรลุพระอรหัตต์ จึงคิดว่า “เราจักเรียนกัมมัฏฐานให้พิเศษ” ดังนี้แล้วได้ไปสู่นักพระศาสดา.

[ทางแห่งความหมดจด]

พระศาสดา ทรงพิจารณาว่า “กัมมัฏฐานอะไรหนอแล เป็นที่สบายของภิกษุเหล่านี้?” จึงทรงดำริว่า “ภิกษุเหล่านี้ ในกาลแห่งพระพุทธรูปเจ้าพระนามว่ากัสสปะ ตามประกอบแล้วในอนิจจลักษณะ สิ้นสองหมื่นปี, เพราะฉะนั้น การแสดงคาถาด้วยอนิจจลักษณะนั้นแล แก่เธอทั้งหลาย สักคาถา ๑ ควร” ดังนี้แล้ว ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย สังขารแม้ทั้งปวงในภพทั้งหลายมีกามภพเป็นต้น เป็นสภาพไม่เที่ยงเลย เพราะอรรถว่ามีแล้วไม่มี” ดังนี้แล้ว จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“เมื่อใด บัณฑิตย่อมเห็นด้วยปัญญาว่า ‘สังขารทั้งปวงไม่เที่ยง,
เมื่อนั้น ย่อมหน่ายในทุกข์, ความหน่ายในทุกข์นั้น เป็นทางแห่งความหมดจด.’”

[แก้อรุณ]

บรรดาบทเหล่านั้น หลายบทว่า **สพฺเพ สงฺขารา** เป็นต้น ความว่า เมื่อใดบัณฑิตย่อมเห็นด้วยวิปัสสนาปัญญา^๑ ว่า “ขันธทั้งหลายที่เกิดขึ้นแล้วในภพทั้งหลายมีกามภพเป็นต้น ชื่อว่าไม่เที่ยง เพราะต้องดับในภพนั้นๆ เอง,” เมื่อนั้น ย่อมหน่ายในทุกข์อันเนื่องด้วยการบริหารขันธนี้, เมื่อหน่ายย่อมแทงตลอดสังขารทั้งหลาย ด้วยสามารถแห่งกิจมีการกำหนดรู้ทุกข์เป็นต้น.

บาทพระคาถาว่า **เอส มคฺโค วิสุทฺธิยา** ความว่า ความหน่ายในทุกข์นั้น เป็นทางแห่งความหมดจด คือแห่งความผ่องแผ้ว.^๒

ในกาลจบเทศนา ภิกษุเหล่านั้น ตั้งอยู่ในพระอรหัตตผลแล้ว.

เทศนาได้สำเร็จประโยชน์แม้แก่บริษัทที่ประชุมกันแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องภิกษุ ๕๐๐ รูปอื่นอีก จบ.

แม้ในพระคาถาที่ ๒ เรื่องก็อย่างนั้นเหมือนกัน.

ก็ในกาลนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงทราบความที่ภิกษุเหล่านั้นทำความเพียรในอันกำหนดสังขารโดยความเป็นทุกข์แล้ว ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย ขันธแม้ทั้งปวง เป็นทุกข์แท้ เพราะอรรถว่าถูกทุกข์บีบคั้น” ดังนี้แล้วจึงตรัสพระคาถานี้ว่า

๑ ปัญญาเครื่องเห็นแจ้ง.

๒ วิสุทฺตถาย โวทานถาย ๒ ศัพท์นี้ ในศัพท์หนึ่งๆ มี อตถ ศัพท์อยู่เบื้องหลัง แต่จะแปล อตถ ศัพท์ด้วย ไม่ได้ความ จึงตัดออกเสีย แปลแต่ ศัพท์หน้า.

“เมื่อใด บัณฑิต ย่อมเห็นด้วยปัญญาว่า ‘สังขาร’ ทั้งปวงเป็นทุกข์,
เมื่อนั้น ย่อมหน่ายในทุกข์, ความหน่ายในทุกข์นั้น เป็นทางแห่งความหมดจด.”

[แก้้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **ทุกข์ขา** ความว่า ชื่อว่าเป็นทุกข์ เพราะอรรถว่าถูกทุกข์บีบคั้น.

บทที่เหลือ ก็เช่นกับบทอันมีในก่อนนั้นแล.

แม้ในพระคาถาที่ ๓ ก็มีนัยเช่นนั้นเหมือนกัน.

ก็ในพระคาถาที่ ๓ นี้พระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงทราบความที่ภิกษุเหล่านั้นเป็นผู้ตามประกอบแล้ว ในอันกำหนดสังขารโดยความเป็นอนัตตา ในกาลก่อนอย่างสิ้นเชิงแล้ว ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย ชั้นนี้แม้ทั้งปวงเป็นอนัตตาแท้ เพราะอรรถว่าไม่เป็นไปในอำนาจ” ดังนี้แล้ว จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“เมื่อใด บัณฑิต ย่อมเห็นด้วยปัญญาว่า ‘ธรรมทั้งปวงเป็นอนัตตา,’
เมื่อนั้น ย่อมหน่ายในทุกข์, ความหน่ายในทุกข์นั้น เป็นทางแห่งความหมดจด.”

[แก้้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น สองบทว่า **สัพเพ ธมมา** พระผู้มีพระภาคทรงประสงค์เอาชั้น ๕ นี้เอง.

บทว่า **อนัตตา** ความว่า อนัตตา คือว่างเปล่า ไม่มีเจ้าของ ได้แก่ไม่มีอิสระ เพราะอรรถว่าไม่เป็นไปในอำนาจ เพราะใครๆ ไม่อาจให้เป็นไปในอำนาจว่า “ธรรมทั้งปวง จงอย่าแก่จงอย่าตาย.”

บทที่เหลือ ก็เช่นกับบทที่มีแล้วในก่อนนั้นเอง ดังนี้แล.

๓. เรื่องพระปธานกัมมิกตีสสเถระ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพระปธานกัมมิกตีสสเถระ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “อุฏฐานกาลมहि” เป็นต้น.

[พวกภิกษุประสงค์จะกราบทูลคุณที่ตนได้]

ได้ยินว่า กุลบุตรชาวกรุงสาวัตถี ประมาณ ๕๐๐ คน บวชในสำนักพระศาสดา เรียนกัมมัญฐานแล้ว ได้ไปสู่วป่า.

บรรดาภิกษุเหล่านั้น รูปหนึ่งพักอยู่ในที่นั่นเอง.

ที่เหลือทำสมณธรรมอยู่ในป่า บรรลุพระอรหัต คิดว่า “พวกเราจักกราบทูลคุณอันตนได้แล้วแต่พระศาสดา” ได้ (กลับ) ไปยังกรุงสาวัตถีอีก.

อุบาสกคนหนึ่ง เห็นภิกษุเหล่านั้น ผู้เที่ยวบิณฑบาตอยู่ในบ้านแห่งหนึ่ง ในที่ประมาณโยชน์หนึ่งจากกรุงสาวัตถี จึงต้อนรับด้วยวัตถุทั้งหลายมียาและภัตเป็นต้น ฟังอนุโมทนาแล้ว จึงนิมนต์เพื่อประโยชน์แก่การฉันในวันรุ่งขึ้น.

ภิกษุเหล่านั้น ไปถึงกรุงสาวัตถีในวันนั่นเอง เก็บบาตรและจีวรไว้แล้ว ในเวลาเย็น เข้าไปเฝ้าพระศาสดา ถวายบังคมนั่งอยู่แล้ว.

พระศาสดา ทรงแสดงความยินดีอย่างยิ่ง กับด้วยภิกษุเหล่านั้น ได้ทรงทำการต้อนรับแล้ว.

[ความไม่รู้จักกาลให้เกิดความเดือดร้อน]

ขณะนั้น ภิกษุผู้สหายแห่งภิกษุเหล่านั้น ผู้ยังเหลืออยู่ในที่นั้น คิดว่า “เมื่อพระศาสดาทรงทำการต้อนรับภิกษุเหล่านี้, พระโอรุช้อย่อมไม่พอ (จะตรัส), แต่หาตรัสปราศรัยกับด้วยเราไม่ เพราะมรรคและผลของเราไม่มี, ในวันนี้แหละ เราบรรลุพระอรหัตแล้ว จักให้พระศาสดาตรัสปราศรัยกับด้วยเรา.”

ภิกษุแม่เหล่านั้น ทูลลาพระศาสดาว่า “พวกข้าพระองค์ อันอุบาสกคนหนึ่ง ในหนทางเป็นที่มา นิมนต์เพื่อฉันเช้าในวันพรุ่งนี้ จักไปในที่นั้น แต่เช้าเทียว.”

ลำดับนั้น ภิกษุผู้สหายแห่งภิกษุเหล่านั้น เดินจงกรมตลอดคืนยังรุ่ง ล้มลงที่แผ่นดินแห่งหนึ่ง ในที่สุดจงกรม ด้วยอำนาจแห่งความหลับ.

กระดุกขาแตกแล้ว.

เธอร้องด้วยเสียงดัง.

พวกภิกษุผู้เป็นสหายเหล่านั้นของเธอ จำเสียงได้ ต่างวิ่งเข้าไปข้างโน้นและข้างนี้.

เมื่อภิกษุเหล่านั้น ตามประทีปทำกิจที่ควรทำแก่ภิกษุผู้นอนอยู่นั้นแล, อรุณขึ้นแล้ว.

ภิกษุเหล่านั้น ไม่ได้โอกาสไปบ้านนั้น.

[ทรงแสดงขาดกในเรื่องไม่รู้จักกาล]

ลำดับนั้น พระศาสดา ตรัสกะภิกษุเหล่านั้นว่า “ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอไม่ไปสู่วป่า เป็นที่เที่ยวภิกษาหรือ?

ภิกษุเหล่านั้น ทูลรับว่า “อย่างนั้น พระเจ้าข้า” แล้วกราบทูลเรื่องนั้น.

พระศาสดาตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุเหล่านั้น ทำอันตรายลาภของพวกเธอในบัดนี้เท่านั้นหาไม่ได้, แม้ในกาลก่อน เธอก็ได้ทำแล้วเหมือนกัน” อันภิกษุเหล่านั้น ทูลวิงวอนแล้ว ทรงนำอดีตนิทานมา ตีรสชาดก^๑ ให้พิสดารว่า

“บุคคลใด^๒ ย่อมปรารถนาจะทำกิจที่ควรทำก่อน ไว้ (ทำ) ภายหลัง,
บุคคลนั้น ย่อมเดือดร้อนภายหลัง, เหมือนมาณพผู้หักกิ่งไม้กุ่มฉะนั้น.”

ได้ยินว่า ภิกษุเหล่านั้น ได้เป็นมาณพ ๕๐๐ ในกาลนั้น, มาณพผู้เกียจคร้าน ได้เป็นภิกษุนี้, ส่วนอาจารย์ได้เป็นพระตถาคต ด้วยประการฉะนี้.

พระศาสดา ครั้นทรงนำพระธรรมเทศนานี้มาแล้ว ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย ก็บุคคลใด ไม่ทำความขยัน ในกาลที่ควรขยัน เป็นผู้มีความดำริอันจมแล้ว เป็นผู้เกียจคร้าน, บุคคลนั้น ย่อมไม่บรรลุคุณวิเศษอันต่างโดยคุณมีมานเป็นต้น” ดังนี้แล้ว จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“ก็บุคคลยังหนุ่มแน่นมีกำลัง (แต่) ไม่ขยันในกาลที่ควรขยัน
เข้าถึงความเป็นผู้เกียจคร้าน มีใจประกอบด้วยความดำริอันจมแล้ว
ชี้เกียจ เกียจคร้าน ย่อมไม่ประสบทาง ด้วยปัญญา.”

[แก้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **อนุภูทหาโน** ความว่า ไม่ขยัน คือ ไม่พยายาม.

สองบทว่า **ยฺวาทลฺลิ** ความว่า เป็นผู้ตั้งอยู่ในความเป็นคนรุ่นหนุ่ม ทั้งถึงพร้อมด้วยกำลัง.

สองบทว่า **อาลลฺลียํ อุเปโต** ความว่า ย่อมเป็นผู้เข้าถึงแล้วซึ่งความเป็นผู้เกียจคร้าน คือ กินแล้วๆ กินนอน.

บทว่า **สํสนนสงกปฺปมโน** ความว่า ผู้มีจิตประกอบด้วยความดำริอันจมถึงลงแล้ว เพราะมีจฉาวิตก ๓.

บทว่า **กฺลฺลิตโต** ได้แก่ผู้ไม่มีความเพียร.

บทว่า **อลฺลโส** ความว่า บุคคลนั้นเกียจคร้านมาก เมื่อไม่เห็นอริยมรรคอันพึงเห็นด้วยปัญญา จึงชื่อว่า ย่อมไม่ประสบ คือ ไม่ได้.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุอริยผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องพระประธานกัมมิกตีสสเถระ จบ.

๑ ขุ. ชา. ๒๗/๒๓. ตทฎกถ. ๒/๑๑๙. ตตถ วรฺณชาตกนฺติ ขายติ.

๒ เวลาแปลโดยพยัญชนะ รวบรวมว่า โย โส บุคฺคโล บุคฺคลนฺนํไค.

๔. เรื่องสุกรเปรต

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเวฬุวัน ทรงปรารภสุกรเปรต ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “วาจาอนุรุท” เป็นต้น.

[พระมหาโมคคัลลานเถระเห็นเปรต]

ความพิสดารว่า วันหนึ่ง พระมหาโมคคัลลานเถระลงจากภูเขาศิขณภูฏ^๑ กับพระลักษณะ ได้ทำการยืมแยมในประเทศแห่งหนึ่ง อันพระลักษณะถามว่า “ท่านผู้มีอายุ อะไรหนอ เป็นเหตุแห่งการทำความยืมแยมให้ปรากฏ?” กล่าวว่ “ท่านผู้มีอายุ กาลนี้มีใช้กาลแห่งปัญหานี้, ท่านควรถามผมในสำนักของพระศาสดา” ดังนี้แล้ว เทียวบิณฑบาตในกรุงราชคฤห์ กับพระลักษณะนั่นเอง กลับจากบิณฑบาตแล้ว ไปสู่พระเวฬุวัน ถวายบังคมพระศาสดาแล้วนั่ง.

ลำดับนั้น พระลักษณะถามความนั้นกะท่าน.

ท่านกล่าวว่า “ผู้มีอายุ ผมได้เห็นเปรตตนหนึ่ง, สรีระของมันประมาณ ๓ คาวุต, สรีระนั้นคล้ายสรีระของมนุษย์, ส่วนสรีระของมันเหมือนสรีระของสุกร, หางของมันเกิดที่ปาก, หมู่นอนไหลออกจากปากนั้น, ผมคิดว่า ‘เราไม่เคยเห็นสัตว์มีรูปร่างนี้’ ครั้นเห็นเปรตนั้นแล้ว จึงได้ทำการยืมแยมให้ปรากฏ.”

[พระศาสดาตรัสรับรอง]

พระศาสดาตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย พวกสาวกของเรามีจักขุอยู่หนอ” แล้วตรัสว่า “แม้เราก็ได้เห็นสัตว์นั้นที่ควงแห่งต้นโพธิ์เหมือนกัน, แต่ไม่พูด ด้วยอนุเคราะห์แก่ชนเหล่านั้นว่า ‘ก็ชนเหล่าใดไม่ฟังเชื่อต่อเรา, ความไม่เชื่อนั้น ฟังมีเพื่อกรรมมิใช่ประโยชน์เกื้อกูลแก่ชนเหล่านั้น’ บัดนี้เราได้โมคคัลลานะเป็นพยาน จึงกล่าว, โมคคัลลานะพูดจริง ภิกษุทั้งหลาย.”

ภิกษุทั้งหลายฟังเรื่อนั้นแล้ว ทูลถามพระศาสดาว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ก็บุรพกรรมของเปรตนั้นเป็นอย่างไร?”

พระศาสดาตรัสว่า “ถ้าอย่างนั้น พวกเธอจงฟังเถิด ภิกษุทั้งหลาย” แล้วทรงนำอดีตนิทานมา ตรัสบุรพกรรมของเปรตนั้น (ดังต่อไปนี้)

[บุรพกรรมของสุกรเปรต]

ได้ยินว่า ในกาลแห่งพระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า กัสสป พระเถระ ๒ รูปอยู่พร้อมเพรียงกันในอาวาสใกล้หมู่บ้านตำบลหนึ่ง.

ในพระเถระ ๒ รูปนั้น รูปหนึ่งมีพรรษา ๖๐, รูปหนึ่งมีพรรษา ๕๙, รูปที่มีพรรษา ๕๙ นั้น ถือบาตรและจีวรของพระเถระนอกนี้เที่ยวไป, ได้ทำวัตรปฏิบัติทุกอย่างเหมือนสามเณร.

เมื่อพระเถระทั้ง ๒ นั้นอยู่พร้อมเพรียงกัน ดุจพี่น้องที่อยู่ในท้องมารดาเดียวกัน, พระธรรมกถิกะรูปหนึ่งมาสู่ที่อยู่ (ของพระเถระทั้ง ๒) แล้ว.

ก็กาลนั้น เป็นวันธัมมัสสวนะ พระเถระทั้ง ๒ สงเคราะห์พระธรรมกถิกะแล้วพูดว่า

“ท่านสัตบุรุษ ขอท่านจงกล่าวธรรมกถิกะแก่พวกผมเถิด.”

๑ ภูเขาศิขณภูฏ คือภูเขามียอดเหมือนแฉ่ง ตั้งอยู่ทางแถบเหนือของประเทศอินเดีย และสมัยนี้เรียกว่าภูเขาอินดูคุช

พระธรรมกถิกะนั้นก็กล่าวธรรมกถาแล้ว.

พระเถระทั้ง ๒ มีจิตยินดีว่า “พวกเราได้พระธรรมกถิกะแล้ว” รุ่งขึ้นพาท่านเข้าไปบิณฑบาตยังบ้านใกล้เคียง ทำภักติกเสริญในบ้านนั้นแล้ว กล่าวว่่า “ท่านผู้มีอายุ ขอท่านจงกล่าวธรรมกถาหน่อยหนึ่งจากที่ที่ได้พักไว้ในเวลานั้น” แล้วนิมนต์ให้ท่านกล่าวธรรมแก่พวกมนุษย์.

พวกมนุษย์ฟังธรรมกถาแล้ว นิมนต์แม่เพื่อต้องการ (ให้ฉัน) ในวันรุ่งขึ้น.

พระเถระทั้ง ๒ พาพระธรรมกถิกะนั้นเที่ยวบิณฑบาต ในบ้านเป็นที่เที่ยวรักษา บ้านละ ๒ วันโดยรอบอย่างนี้.

พระธรรมกถิกะคิดว่า “พระเถระ ๒ รูปนี้ เป็นผู้อ่อนโยนยิ่งนัก, การที่เราให้พระเถระแม่ทั้ง ๒ รูปนี้หนีไปเสีย แล้วอยู่ในวัดนี้ ควร.”

ในตอนเย็นท่านไปอยู่ที่บำรุงของพระเถระ ในเวลาที่รักษาทั้ง ๒ ลูกไปแล้ว กลับเข้าไปหาพระมหาเถระแล้วพูดว่่า “ท่านผู้เจริญ เรื่องบางอย่างที่ผมควรจะพูดมีอยู่,” เมื่อพระมหาเถระกล่าวว่่า “จงพูดเถิด ผู้มีอายุ,” คิดหน่อยหนึ่งแล้วพูดว่่า “ท่านผู้เจริญ ขึ้นชื่อว่า การพูดมีโทษมาก” ไม่พูดอะไร แล้วหลีกไป.

พระธรรมกถิกะนั้น ไปสู่สำนักแม่ของพระอนุเถระก็ได้ทำอย่างนั้นเหมือนกัน, ในวันที่ ๒ ท่านก็ทำอย่างนั้นเหมือนกัน, ในวันที่ ๓ เมื่อความรวนเรอย่างนี้ เกิดแก่พระเถระทั้ง ๒ นั้นแล้ว, เข้าไปหาพระมหาเถระแล้วพูดว่่า

“ท่านผู้เจริญ คำบางอย่างที่ผมควรจะพูดมีอยู่, แต่ผมไม่อาจพูดในสำนักของท่านได้,”

ถูกพระเถระรบเร้าว่่า “ไม่เป็นไร คุณ, จงพูดเถิด” จึงกล่าวว่่า “ท่านผู้เจริญ ก็ทำไม พระอนุเถระจึงไม่ถูกกับท่าน?”

พระมหาเถระ. ท่านสัตบุรุษ ท่านพูดอะไรนั้น; ผมทั้ง ๒ เป็นเหมือนบุตรผู้อยู่ในท้องมารดาเดียวกัน, ในผมทั้ง ๒ รูปหนึ่งได้สิ่งของแล้ว รูปแม้นอกนี้ก็อันได้เหมือนกัน, โทษของพระเถระนั้น อันผมเคยเห็น ย่อมไม่มี ตลอดกาลมีประมาณเท่านี้.

พระธรรมกถิกะ. อย่างนั้นหรือ? ท่านผู้เจริญ.

พระมหาเถระ. อย่างนั้น คุณ.

พระธรรมกถิกะ. ท่านผู้เจริญ พระอนุเถระพูดกะผมอย่างนี้ว่่า

“ท่านสัตบุรุษ ท่านเป็นกุลบุตร, ทำการคบหากับพระมหาเถระนั้น ด้วยทำในใจว่่า

‘พระมหาเถระนี้ มีความละเอียด มีศีลเป็นที่รัก’ ควรพิจารณาแล้วจึงทำ”

ตั้งแต่วันที่ผมมาถึง พระอนุเถระนั้นพูดกะผม อย่างนี้.

พระมหาเถระพอได้ฟังคำนั้น ก็มีใจโกรธแค้น แดกแล้ว ดูภาชนะที่ทำด้วยดิน อันบุคคลตีด้วยไม้ฉะนั้น.

พระธรรมกถิกะแม้นอกนี้ลูกไปสำนักของพระอนุเถระ แล้วได้พูดเหมือนอย่างนั้น.

แม้พระอนุเถระก็ได้แตกอย่างนั้นเหมือนกัน.

ในพระเถระ ๒ รูปนั้น แม่รูปหนึ่ง ชื่อว่่าเคยแยกกันเข้าไปบิณฑบาต ย่อมไม่มี ตลอดกาลเท่านี้ แม้ก็จริง,

ถึงดังนั้น ในวันรุ่งขึ้น พระเถระทั้ง ๒ ได้แยกกันเข้าไป^๑ บิณฑบาต,

๑ วิสิตวา เป็นกิริยาปรานนัย ใช้เป็นกิริยาคุมพากย์ในที่เช่นนี้.

พระอนุเถระมาถึงก่อนแล้ว ได้ยืนอยู่ที่ศาลาเป็นที่บำรุง, พระมหาเถระได้มาถึงในภายหลัง.

พระอนุเถระเห็นท่านแล้วจึงคิดว่า “เราควรรับบาตรและจีวรของพระเถระนี้หรือไม่หนอ?”

ท่านแม่คิดว่า “บัดนี้เราจักไม่รับ” ดังนี้แล้ว ก็ยังทำจิตให้อ่อนได้ ด้วยทำในใจว่า

“ช่างเถิด, กรรมเห็นปานนี้ อันเราไม่เคยทำ, การที่เรายังวัตรของตนให้เสียไปไม่สมควร” ดังนี้แล้ว เข้าไปหาพระเถระ กล่าวว่า “ท่านผู้เจริญ ท่านจงให้บาตรและจีวร.”

พระมหาเถระนอกนี้ ชี้นิ้วตวาดว่า “จงไป คนหัวดี้อ, คุณไม่ควรจะรับบาตรและจีวรของฉัน,”

เมื่อพระอนุเถระนั้นกล่าวว่า “จริงละครับ, ถึงผมก็คิดแล้วว่า ‘จักไม่รับบาตรและจีวรของท่าน,’”

กล่าวว่า “ท่านผู้มีอายุผู้ใหม่ ทำไม ท่านจึงคิดว่า ‘ความเกี่ยวข้องอะไรๆ ในวิหารนี้ของเรามีอยู่?’”

แม้พระอนุเถระนอกนี้ก็กล่าวว่า “ท่านผู้เจริญ ก็ทำไม ท่านจึงสำคัญอย่างนี้ว่า ‘ความเกี่ยวข้องอะไรๆ ในวิหารนี้ของเรามีอยู่?’ นี่เป็นวิหารของท่าน,” แล้วถือบาตรและจีวรออกไป.

ถึงพระมหาเถระนอกนี้ก็ได้ออกไป (เหมือนกัน).

พระเถระทั้ง ๒ นั้น ไม่ไป^๑ แม่โดยหนทางเดียวกัน,

รูปหนึ่งถือเอาหนทางโดยประตูด้านปัจฉิมทิศ, รูปหนึ่งถือเอาหนทางโดยประตูด้านปุรัถิมทิศ.

พระธรรมกถิกะกล่าวว่า “ท่านผู้เจริญ อย่าทำอย่างนี้, อย่าทำอย่างนี้” เมื่อพระเถระกล่าวว่า “จงหยุดเถิด คุณ,” แล้วกลับ.

ในวันรุ่งขึ้นพระธรรมกถิกะนั้น เข้าไปบ้านใกล้เคียง, เมื่อพวกมนุษย์กล่าวว่า “ท่านผู้เจริญทั้ง ๒ ไปไหน? ครับ,”

กล่าวตอบว่า “คุณ อย่าถามเลย, พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าผู้เข้าถึงสกุลของพวกท่าน วานนี้ทำการทะเลาะกันแล้วออกไป, ฉันทันแต่ร้องขอยุ่ก็ไม่สามารถจะให้กลับได้.”

ในคนเหล่านั้น คนที่โง่เขลาได้นิ่งเสีย,

ส่วนคนฉลาดคิดว่า “ชื่อว่าความพลั้งพลาดอะไรๆ ของท่านผู้เจริญทั้ง ๒ เราทั้งหลาย ไม่เคยเห็นสิ้นกาลประมาณเพียงนี้, ภัยเมื่อเกิดขึ้นแก่พระผู้เป็นเจ้าของทั้ง ๒ นั้น คงเกิดขึ้นเพราะอาศัยพระธรรมกถิกะรูปนี้” แล้วได้เป็นผู้ถึงความเสียใจ.

พระมหาเถระแม่เหล่านั้น ไม่ได้ความสบายจิตในทีไปแล้ว.

พระมหาเถระคิดว่า “โอ! กรรมของภิกษุใหม่หนัก^๒,

(เพราะ) เธอได้พูดกะภิกษุผู้จรรยา ที่ตนเห็นแล้วครู่เดียวว่า ‘ท่านอย่าได้ทำการคบหากันพระมหาเถระ.’”

ถึงพระอนุเถระนอกนี้ก็ได้ออกไปคิดว่า “โอ! กรรมของพระมหาเถระหนัก^๓”

(เพราะ) ท่านได้พูดกะภิกษุผู้จรรยา อันตนเห็นแล้วครู่เดียวว่า ‘อย่าได้ทำการคบหากับพระอนุเถระนี้.’”

การสาธยายและการทำไว้ในใจ มิได้มีแล้วแก่พระเถระทั้ง ๒ นั้น.

โดยกาลล่วงไป ๑๐๐ ปี พระเถระทั้ง ๒ นั้นได้ไปสู่วิหารแห่งเดียวกันในปัจฉิมทิศ.

๑ อคนตวา เป็นกิริยาประธานนัย.

๒ ถ้าแปล กต ด้วย พิงแปลดังนี้ ภิกษุใหม่ทำกรรมหนักแล้ว

๓ ถ้าแปล กต ด้วย พิงแปลอย่างนัยก่อน.

เสนาสนะอันเดียวกันนั้นแล ได้ถึงแก่พระเถระทั้ง ๒ นั้น.

เมื่อพระมหาเถระเข้าไปนั่งบนเตียงแล้ว, แม้พระอนุเถระนอกนี้ก็เข้าไป.

พระมหาเถระพอเห็นพระอนุเถระนั้นจำได้ ไม่สามารถจะอดกลั้นน้ำตาไว้ได้.

ถึงพระอนุเถระนอกนี้ ก็จำพระมหาเถระได้ มีนัยน์ตาอันเต็มแล้วด้วยน้ำตา คิดว่า

“เราจะพูดหรือไม่พูดหนอแล?” แล้วคิดว่า “ข้อนั้นไม่ควรเชื่อ” แล้วไหว้พระเถระ กล่าวว่

“ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ผมถือบาตรและจีวรของท่านได้เที่ยวไปตลอดกาลประมาณเพียงนี้,

เออ ก็ มารยาทอันไม่สมควรอะไร ในทวารทั้ง ๖ มีกายทวารเป็นต้นของผม อันท่านเคยเห็นแล้วหรือ?

พระมหาเถระ. ไม่เคยเห็น ผู้มีอายุ.

พระอนุเถระ. เมื่อเป็นเช่นนั้น ทำไม ท่านจึงได้พูดกะพระธรรมกถิกะว่า ‘อย่าได้ทำการคบหากับพระอนุเถระนั้น?’

พระมหาเถระ. ผู้มีอายุ ผมหาพูดอย่างนั้นไม่, นัยว่า ท่านพูดอย่างนี้ ในระหว่างของเรา.

พระอนุเถระ. ท่านผู้เจริญ แม้ผมก็ได้พูด.

ในขณะนั้น พระเถระทั้ง ๒ นั้น ก็ทราบได้ว่า “พระธรรมกถิกะนั้น จึงใคร่ทำลายเราทั้ง ๒ จึงพูดอย่างนั้น”
แล้วยังกันและกันให้แสดงโทษแล้ว.

พระเถระทั้ง ๒ นั้น ไม่ได้ความสบายใจตลอด ๑๐๐ ปี เป็นผู้พร้อมเพรียงกันในวันนั้น ชวนกันว่า

“มาเถิด, เราจักคร่าพระธรรมกถิกะนั้นออกจากวิหารนั้น” แล้วหลีกไป ได้ถึงวิหารนั้นโดยลำดับ.

แม้พระธรรมกถิกะเห็นพระเถระทั้ง ๒ แล้ว เข้าไปใกล้เพื่อรับบาตรและจีวร.

พระเถระทั้ง ๒ ซ้ำพูดว่า “ท่านไม่ควรจะอยู่ในวิหารนี้ (ต่อไป).”

พระธรรมกถิกะนั้นไม่อาจดำรงอยู่ได้ ออกหนีไปในทันใดนั้นเอง.

ครั้งนั้น สมณธรรมที่เธอบำเพ็ญแล้วสิ้นสองหมื่นปี มิได้อาจเพื่อจะทรงเธอไว้ได้.

เธอเคลื่อนจากอัทธานั้นแล้ว เกิดในอเวจี ไหม้อยู่สิ้นพุทธานุสรหนึ่ง มีอัทธานมีประการดังกล่าวแล้ว
เสวยทุกข์อยู่ที่ภูเขาคิณฑกภูในบัดนี้.

[พระศาสดาตรัสพระธรรมเทศนา]

พระศาสดา ครั้นทรงนำบุรพกรรมนี้ ของสุกรเปรตนั้นมาแล้ว ตรัสว่า

“ภิกษุทั้งหลาย ธรรมดว่าภิกษุ พึงเป็นผู้เข้าไปสงบด้วยกายเป็นต้น” แล้วตรัสพระคาถานี้ว่า

“บุคคลผู้มีปกติรักษาวจา สำรวมดีแล้วด้วยใจ

และไม่ควรทำอกุศลด้วยกาย พึงยังกรรมบถทั้ง ๓ เหล่านี้ ให้หมดจด

พึงยินดีทางที่ท่านผู้แสวงหาคุณ ประกาศแล้ว.”

[แก้อรุณ]

ความแห่งพระศาสดานั้นว่า “บุคคล ชื่อว่ามีปกติตามรักษาวาจา เพราะวันวิจิตร^๑ ๔, ชื่อว่าสำรวมใจแล้วด้วยดี เพราะไม่ยังมโนทุจริตมือภิขมาเป็นต้นให้เกิดขึ้น, และเมื่อละกายทุจริต มีปาณาติบาตเป็นต้น ชื่อว่าไม่ควรทำอกุศลด้วยกาย, พึงยังกรรมบถ ๓ เหล่านั้น ให้หมดจดด้วยอาการอย่างนี้; ก็เมื่อให้หมดจดได้อย่างนั้น ชื่อว่าพึงยินดีมรรคมีองค์ ๘ อันท่านผู้แสวงหาคุณทั้งหลาย มีพระพุทธเจ้าเป็นต้น ผู้แสวงหากองแห่งศีลเป็นต้น ประกาศแล้ว.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุลุทธิผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องสุกรเปรต จบ.

๑ วิจิตร ๔ คือ ๑. พุดเทจ ๒. พุดหยาบ ๓. พุดส่อเสียด ๔. พุดเพ้อเจ้อ คือ ตัดเสียซึ่งประโยชน์ตนและคนอื่น.

๕. เรื่องพระไปฐิตเถระ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ที่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพระเถระนามว่า ไปฐิตะ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “โยคา เว” เป็นต้น.

[รู้มากแต่เอาตัวไม่รอด]

ดังได้สดับมา พระไปฐิตะนั้นเป็นผู้ทรงพระไตรปิฎกในศาสนาของพระพุทธเจ้า ๗ พระองค์ บอกรวมแก่ภิกษุ ๕๐๐ รูป.

พระศาสดาทรงดำริว่า “ภิกษุนี้ ย่อมไม่มีแม้ความคิดว่า ‘เราจักทำการสลัดออกจากทุกข์แก่ตน; เราจักยังเธอให้สังเวช.’”

จำเดิมแต่นั้นมา พระองค์ย่อมตรัสกะพระเถระนั้น ในเวลาที่พระเถระมาสู่ที่บำรุงของพระองค์ว่า

“มาเถิด คุณโบลานเปล้า, นั่งเถิด คุณโบลานเปล้า, ไปเถิด คุณโบลานเปล้า”

แม้ในเวลาที่พระเถระลุกไป ก็ตรัสว่า “คุณโบลานเปล้า ไปแล้ว.”

พระไปฐิตะนั้นคิดว่า “เราย่อมทรงไว้ซึ่งพระไตรปิฎกพร้อมทั้งอรรถกถา, บอกรวมแก่ภิกษุ ๕๐๐ รูป ถึง ๑๘ คณะใหญ่, ก็เมื่อเป็นเช่นนั้น พระศาสดายิ่งตรัสเรียกเราเรื่อยๆ ว่า ‘คุณโบลานเปล้า’

พระศาสดาตรัสเรียกเราอย่างนี้ เพราะความไม่มีคุณวิเศษ มีมานเป็นต้น แน่แท้.”

ท่านมีความสังเวชเกิดแล้ว จึงคิดว่า “บัดนี้ เราจักเข้าไปสู่ป่าแล้วทำสมณธรรม”

จัดแจงบาตรและจีวรเองทีเดียว ได้ออกไปพร้อมด้วยภิกษุผู้เรียนธรรมแล้วออกไปภายหลังภิกษุทั้งหมดในเวลาใกล้รุ่ง.

พวกภิกษุนั่งสาธยายอยู่ในบริเวณ ไม่ได้กำหนดท่านว่า “อาจารย์.”

พระเถระไปสิ้นสองพันโยชน์แล้ว, เข้าไปหาภิกษุ ๓๐ รูป ผู้อยู่ในอาวาสราวป่าแห่งหนึ่ง ไหว้พระสังฆเถระแล้ว กล่าวว่

“ท่านผู้เจริญ ขอท่านจงเป็นที่พึ่งของกระผม.”

พระสังฆเถระ. ผู้มีอายุ ท่านเป็นพระธรรมกถึกะ, สิ่งอะไร ชื่อว่าอันพวกเราพึงทราบได้ ก็เพราะอาศัยท่าน, เหตุไฉนท่านจึงพูดอย่างนี้?

พระไปฐิตะ. ท่านผู้เจริญ ขอท่านจงอย่าทำอย่างนี้, ขอท่านจงเป็นที่พึ่งของกระผม.

[วิธีขจัดมานะของพระไปฐิตะ]

ก็พระเถระเหล่านั้นทั้งหมด ล้วนเป็นพระชินาสพทั้งนั้น.

ลำดับนั้น พระมหาเถระ ส่งพระไปฐิตะนั้นไปสู่สำนักพระอนุเถระ ด้วยคิดว่า “ภิกษุนี้มีมานะ เพราะอาศัยการเรียนแท้.”

แม้พระอนุเถระ นั้นก็กล่าวกะพระไปฐิตะนั้น อย่างนั้นเหมือนกัน.

ถึงพระเถระทั้งหมด เมื่อส่งท่านไปโดยท่านองนี้ ก็ส่งไปสู่สำนักของสามเณรผู้มีอายุ ๗ ขวบ ผู้ใหม่กว่าสามเณรทั้งหมด ซึ่งนั่งทำกรรมคือการเย็บผ้าอยู่ในที่พักกลางวัน.

พระเถระทั้งหลายนำมานะของท่านออกได้ ด้วยอุบายอย่างนี้.

[พระโปฏิเถระ]

พระโปฏิเถระนั้น มีมานะอันพระเถระทั้งหลายนำออกแล้ว จึงประคองอัญชลีในสำนักของสามเณรแล้วกล่าวว่า “ท่านสัตบุรุษ ขอท่านจงเป็นที่พึ่งของผม.”

สามเณร. ตายจริง ท่านอาจารย์ ท่านพูดอะไรนั้น, ท่านเป็นคนแก่ เป็นพหูสูต, เหตุอะไรๆ พึ่งเป็นกิจอันผมควรรู้ในสำนักของท่าน.

พระโปฏิเถระ. ท่านสัตบุรุษ ท่านอย่าทำอย่างนี้, ขอท่านจงเป็นที่พึ่งของผมให้ได้.

สามเณร. ท่านครับ หากท่านจักเป็นผู้อดทนต่อโอวาทได้ไซ้, ผมจักเป็นที่พึ่งของท่าน.

พระโปฏิเถระ. ผมเป็นได้ ท่านสัตบุรุษ, เมื่อท่านกล่าวว่า ‘จงเข้าไปสูไฟ,’ ผมจักเข้าไปแม้สูไฟได้ที่เดียว.

[พระโปฏิเถระปฏิบัติตามคำสั่งสอนของสามเณร]

ลำดับนั้น สามเณร จึงแสดงสระๆ หนึ่งที่ไม่ไกล แล้วกล่าวกะท่านว่า “ท่านครับ ท่านนั่งห่มตามเดิมนั้นแหละ จงลงไปสู่สระนี้.”

จริงอยู่ สามเณรนั้น แม้รู้ความที่จิ๋ว ๒ ชั้น ซึ่งมีราคามาก อันพระเถระนั้นนั่งห่มแล้ว เมื่อจะทดลองว่า “พระเถระจักเป็นผู้อดทนต่อโอวาทได้หรือไม่” จึงกล่าวอย่างนั้น.

แม้พระเถระก็ลงไปด้วยคำๆ เดียวเท่านั้น.

ลำดับนั้น ในเวลาที่ชายจิ๋วเปียก สามเณรจึงกล่าวกะท่านว่า “มาเถิด ท่านครับ”

แล้วกล่าวกะท่านผู้มายืนอยู่ด้วยคำๆ เดียวเท่านั้นว่า

“ท่านผู้เจริญ ในจอมปลวกแห่งหนึ่ง มีช่องอยู่ ๖ ช่อง, ในช่องเหล่านั้น เขี้ยวเข้าไปภายใน โดยช่องๆ หนึ่ง, บุคคลผู้ประสงค์จะจับมัน จึงอุดช่องทั้ง ๕ นอกนี้ ทำลายช่องที่ ๖ แล้ว จึงจับเอาโดยช่องที่มันเข้าไปนั่นเอง; บรรดาทวารทั้ง ๖ แม้ท่านจงปิดทวาร ๕ ที่เหลืออย่างนั้นแล้ว จงเริ่มตั้งกรรม^๑ ไว้ในมโนทวาร.”

ด้วยนัยมีประมาณเท่านี้ ความแจ่มแจ้งได้มีแก่ภิกษุผู้เป็นพหูสูต ดุจการลุกโพล่งขึ้นแห่งดวงประทีปฉะนั้น.

พระโปฏิเถระนั้น กล่าวว่า “ท่านสัตบุรุษ คำมีประมาณเท่านี้แหละพอละ” แล้วจึงขยี้ญาณลงในกรชากาย^๒ ปรรณสมณธรรม.

[ทางเจริญและทางเสื่อมแห่งปัญญา]

พระศาสดา ทรงนั่งในที่สุดประมาณ ๑๒๐ โยชน์เที่ยว ทอดพระเนตรดูภิกษุเหล่านั้นแล้ว ดำริว่า

“ภิกษุนี้จะเป็นผู้มีปัญญา (กว้างขวาง) ดุจแผ่นดิน ด้วยประการใดแล; การที่เธอตั้งตนไว้ด้วยประการนั้น นั้นแล ย่อมสมควร.”

แล้วทรงเปล่าพระรัศมีไป ประหนึ่งตรัสอยู่กับภิกษุนั้น ตรัสพระคาถานี้ว่า

“ปัญญาย่อมเกิดเพราะการประกอบแล,
ความสิ้นไปแห่งปัญญาเพราะการไม่ประกอบ,

๑ คำว่า กรรม ในที่นี้ ได้แก่ บริกรรม หรือกัมมัญฐาน.

๒ แปลว่าในกายบังเกิดด้วยอสุลีในสรีระ.

บัณฑิตรู้ทาง ๒ แพร่แห่งความเจริญ และความเสื่อมนั้นแล้ว
พึงตั้งตนไว้โดยประการที่ปัญญาจะเจริญขึ้นได้”

[แก้อรุณ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า โยคา ความว่า เพราะการกระทำไว้ในใจโดยอุบายอันแยบคาย ในอารมณ์ ๓๘.

คำว่า ‘ภฺริ’ นั้น เป็นชื่อว่าแห่งปัญญาอันกว้างขวาง เสมอด้วยแผ่นดิน.

ความพินาศ ชื่อว่า สังขโย (ความสิ้นไป).

สองบทว่า เอตฺ เตวธาปํ คือ ซึ่งการประกอบและการไม่ประกอบนั้น.

บาทพระคาถาว่า ภวาย วิภวาย จ คือ แห่งความเจริญและความไม่เจริญ.

บทว่า ตถตฺตานํ ความว่า บัณฑิตพึงตั้งตนไว้ โดยประการที่ปัญญากล่าวคือภฺรินี้จะเจริญขึ้นได้.

ในกาลจบพระคาถา พระปฐูลิเถระ ตั้งอยู่ในพระอรหัตแล้วดังนี้.

เรื่องพระปฐูลิเถระ จบ.

๖. เรื่องพระเถระแก่

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภภิกษุแก่หลายรูป ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “วนฺ ฌินฺทล” เป็นต้น.

[พวกภิกษุมืดขรวาสอกบวช]

ได้ยินว่า ภิกษุเหล่านั้น ในเวลาเป็นคฤหัสถ์ เป็นภิกษุผู้มั่งคั่ง มีทรัพย์มาก ในกรุงสาวัตถี เป็นสหายกันและกัน ทำบุญร่วมกัน ฟังธรรมเทศนาของพระศาสดาแล้ว คิดว่า

“พวกเราเป็นคนแก่, ประโยชน์อะไรด้วยการอยู่ครองเรือนของพวกเรา” ดังนี้แล้ว ทูลขอบรรพชากะพระศาสดา บวชแล้ว, แต่เพราะความเป็นความแก่ ไม่สามารถเล่าเรียนธรรมได้ จึงให้คนสร้างบรรณศาลาไว้ในที่สุดวิหารแล้วอยู่ร่วมกัน, แม้เมื่อเที่ยวไปบิณฑบาต โดยมากก็ไปเรือนของบุตรและภรรยาที่นั่นแหละ แล้วฉัน.

[พวกภิกษุแก่ร้องไห้รำพันถึงอุบาสิกา]

ในภิกษุเหล่านั้น ภิกษุรูปหนึ่ง มีภรรยาเก่าชื่อนางมธุรสปาณิกา.

นางได้มีอุปการะแก่ภิกษุเหล่านั้นแม้ทุกรูป; เพราะฉะนั้น ภิกษุแม้ทุกรูป ถืออาหารที่ตนได้แล้ว ไปนั่งฉันที่เรือนของนางนั่นแหละ ฝ่ายนางก็ถวายแอกและกับ แก่ภิกษุเหล่านั้น ตามที่จัดไว้.

นางอันอาหารชนิดใดชนิดหนึ่งถูกต้องแล้ว ได้ทำกาละแล้ว

ลำดับนั้น พระเถระแก่เหล่านั้น ประชุมกันในบรรณศาลาของพระเถระผู้สหาย กอดคอกันและกัน ร้องไห้รำพันอยู่ว่า “อุบาสิกาผู้มีรสมืออันร่อย ทำกาละเสียแล้ว.” และ[พระเถระแก่เหล่านั้น]อันภิกษุทั้งหลายวิ่งเข้าไปโดยรอบ แล้วถามว่า “นี่เรื่องอะไรกัน? ท่าน” จึงกล่าวว่า

“ท่านผู้เจริญ ภรรยาเก่าของสหายของพวกผมทำกาละเสียแล้ว, นางเป็นผู้มีอุปการะแก่พวกผมเหลือเกิน, บัดนี้พวกผมจักได้ผู้เห็นปานนั้นแต่ไหน, พวกผมร้องไห้เพราะเหตุนี้.”

[พระศาสดาตรัสถามขาดกแก่ภิกษุทั้งหลาย]

ภิกษุทั้งหลายสนทนากันในโรงธรรมแล้ว.

พระศาสดาเสด็จมาแล้ว ตรัสถามว่า “ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอนั่งประชุมกันด้วยเรื่องอะไรหนอ? ในบัดนี้”

เมื่อภิกษุกราบทูลว่า “ด้วยเรื่องชื่อนี้” จึงตรัสว่า

“ภิกษุทั้งหลาย ไม่ใช่แต่ในบัดนี้เท่านั้น, แม้ในกาลก่อน เมื่อนางมธุรสปาณิกานั้น เกิดในกำเนตกา เทียวไปริมฝั่งสมุทร ถูกลูกคลื่นสมุทร (ซัด) เข้าไปสู่สมุทรให้ตายแล้ว ภิกษุเหล่านั้น (เกิด) เป็นกา ร้องไห้รำพันแล้ว, คิดว่า ‘พวกเราจักนำนางนั้นไป,’ จึงพากันวิตมหาสมุทรด้วยจะงอยปาก ลำบากแล้ว,”

ทรงนำอดีตนิทานมาแล้ว ตรัสถามขาดก^๑ ให้พิสดารว่า

“เออ ก็ คางของพวกเราล้าแล้ว, และปากซีด,
พวกเราจงดเสียดเถิด พวกเรา (วิตต่อไปก็) ไม่สำเร็จ,
เพราะห้วงน้ำใหญ่ ยังเต็มอยู่อย่างเดิม.”

แล้วตรัสเรียกภิกษุเหล่านั้นมา ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย พวกเธออาศัยป่า คือ รากะ โทสะ และโมหะ จึงถึงทุกข์นี้, การที่พวกเธอตัดป่านั้นเสีย ควร, พวกเธอก็เป็นผู้หมดทุกข์ได้ด้วยอาการอย่างนั้น”

แล้วได้ทรงภาษิตพระคาถาเหล่านี้ว่า

“ท่านทั้งหลายจงตัดกิเลสจุกป่า อย่าตัดต้นไม้ม, ภัยย่อมเกิดแต่กิเลสจุกป่า,
ภิกษุทั้งหลาย ท่านทั้งหลาย จงตัดกิเลสจุกป่าและจุกหมูไม้ตั้งอยู่ในป่าแล้ว
เป็นผู้ไม่มีกิเลสจุกป่าเกิด;
เพราะกิเลสจุกหมูไม้ตั้งอยู่ในป่า ถึงมีประมาณนิดหน่อยของนรชน
ยังไม่ขาดในนารีทั้งหลายเพียงใด,
เขาเป็นเหมือนลูกโคที่ยังดื่มน้ำนม มีใจปฏิบัติในมารดาเพียงนั้น.”

[แก้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **มา รุกข์** ความว่า ก็เมื่อพระศาสดาตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงตัดป่า, ภิกษุเหล่านั้นผู้บวชยังไม่นาน ความคิดในความเป็นผู้ใคร่เพื่อตัดต้นไม้มจะเกิดขึ้นว่า “พระศาสดาย่อมให้เราเถิดเป็นต้นตัดป่า;” เมื่อเป็นเช่นนั้น พระศาสดา เมื่อจะทรงห้ามภิกษุเหล่านั้นว่า “เราพูดคำนั้น หมายเอาป่าคือกิเลสมีรากะเป็นต้น (ต่างหาก), มิได้พูดหมายเอาต้นไม้ม” จึงตรัสว่า “อย่าตัดต้นไม้ม.”

บทว่า **วนโต** ความว่า ภัยแต่สัตว์ร้ายมีสีหะเป็นต้น ย่อมเกิดจากป่าตามปกติ **ฉันโต**;
แม้ภัยมีชาติเป็นต้น ย่อมเกิดจากป่ากิเลส **ฉันนั้น**.

ในสองบทว่า **วน วนภูฏญจ** นี้ พึงทราบวินิจฉัยว่า ต้นไม้มใหญ่ชื่อว่าป่า, ต้นไม้มเล็กที่ตั้งอยู่ในป่านั้น ชื่อว่าหมูไม้ตั้งอยู่ในป่า;
อีกอย่างหนึ่ง ต้นไม้มที่เกิดก่อน ชื่อว่าป่า, ที่เกิดต่อๆ กันมา ชื่อว่า หมูไม้ตั้งอยู่ในป่า (**ฉันโต**);
กิเลสใหญ่ๆ อันคร่าสัตว์ไว้ในภพ ชื่อว่า กิเลสจุกป่า, กิเลสที่ให้ผลในปัจจุบัน ชื่อว่ากิเลสจุกหมูไม้ตั้งอยู่ในป่า;
อีกอย่างหนึ่ง กิเลสที่เกิดก่อน ชื่อว่า กิเลสจุกป่า, ที่เกิดต่อๆ มา ชื่อว่า กิเลสจุกหมูไม้ตั้งอยู่ในป่า **ฉันนั้น** เหมือนกัน.

ก็กิเลสชาติแม้ทั้ง ๒ อย่างนั้น อันพระโยคีพึงตัดด้วยญาณที่สัมปยุตด้วยมรรคที่ ๔,
เพราะเหตุนี้ พระผู้มีพระภาคจึงตรัสว่า “จงตัดกิเลสจุกป่า และจุกหมูไม้ตั้งอยู่ในป่า.”

สองบทว่า **นิพพาน โทถ** แปลว่า ท่านทั้งหลายจงเป็นผู้ไม่มีกิเลสเกิด.

สองบทว่า **ยาวลหิ วนภูฏ** ความว่า
หมูไม้ที่ตั้งอยู่ในป่า คือกิเลสนั้น ถึงมีประมาณนิดหน่อย ของนรชน ยังไม่ขาดในนารีทั้งหลาย เพียงใด,
เขาก็เป็นเหมือนลูกโคที่ยังดื่มน้ำนม มีใจปฏิบัติคือมีจิตข้องในมารดา เพียงนั้น.

ในเวลาจบเทศนา พระเถระแก่เหล่านั้น ตั้งอยู่ในโสดาปัตติผลแล้ว.

เทศนาได้มีประโยชน์ แม้แก่บุคคลผู้ประชุมกันแล้ว ดังนี้แล้ว.

เรื่องพระเถระแก่ จบ.

๗. เรื่องสัตถิวิหาริกของพระสารีบุตรเถระ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภสัตถิวิหาริกของพระสารีบุตรเถระ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “อุจฉินท” เป็นต้น.

[บุตรช่างทองบวชแล้วได้กัมมัญฐานไม่ถูกอธยาศัย]

ได้ยินว่า บุตรของนายช่างทองคนหนึ่ง มีรูปสวย บวชในสำนักของพระเถระแล้ว.

พระเถระดำริว่า “พวกคนหนุ่ม มีราคะหนา” แล้วได้ให้อสุกัมมัญฐานแก่เธอ เพื่อกำจัดราคะ.

แต่กัมมัญฐานนั้นไม่เป็นที่สบายสำหรับท่าน;

เพราะเหตุนั้น ท่านเข้าไปสู่ป่าแล้ว พยายามอยู่สัน ๓ เดือน ไม่ได้แม้ซึ่งคุณมาตราว่าความเป็นผู้มีจิตแนแนวแล้ว จึงมาสู่สำนักของพระเถระอีก, เมื่อพระเถระกล่าวว่า “คุณ กัมมัญฐานปรากฏแก่เธอแล้วหรือ?” จึงบอกความเป็นไปนั้น.

ครั้งนั้น พระเถระกล่าว (กะท่าน) ว่า “การถึงการปลงใจว่า ‘กัมมัญฐานไม่สำเร็จ,’ ดังนี้ ย่อมไม่สมควร” แล้วบอกกัมมัญฐานนั้นแหละให้ดีขึ้นอีก แล้วได้ให้แก่ท่าน.

แม้ในวาระที่ ๒ ท่านก็ไม่อาจยังคุณวิเศษอะไรๆ ให้เกิดขึ้นได้ จึง (กลับ) มาบอกแก่พระเถระ.

แม้พระเถระบอกกัมมัญฐานนั้นเอง ทำให้มีเหตุมีอุปมา.

ท่านก็มาบอกความที่กัมมัญฐานไม่สำเร็จแม้อีก.

พระเถระคิดว่า

“ภิกษุผู้ทำ (ความเพียร) ย่อมทราบนิเวรณธรรม มีความพอใจในกามเป็นต้น ซึ่งมีอยู่ในตนว่า ‘มีอยู่’ และที่ไม่มีว่า ‘ไม่มี’;

ภิกษุแม้นี้ เป็นผู้ทำ (ความเพียร) มิใช่เป็นผู้ไม่ทำ, เป็นผู้ปฏิบัติ มิใช่เป็นผู้ไม่ปฏิบัติ;

แต่เราไม่รู้ธยาศัยของภิกษุนั้น, ภิกษุนั้นจักเป็นผู้อันพระพุทเจ้าพึงแนะนำ”

จึงพาท่านเข้าไปเฝ้าพระศาสดาในเวลาเย็น แล้วกราบทูลความเป็นไปนั้นทั้งหมดว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ภิกษุนี้ เป็นสัตถิวิหาริกของข้าพระองค์, ข้าพระองค์ให้กัมมัญฐานชื่อนี้แก่ภิกษุนี้ ด้วยเหตุนี้.”

[พระศาสดาประทานกัมมัญฐานที่เหมาะสมแก่ภิกษุนั้น]

ครั้งนั้น พระศาสดาตรัสกะพระเถระนั้นว่า

“ชื่อว่าอาสยานุสยญาณนั้น ย่อมมีแก่พระพุทเจ้าทั้งหลาย ผู้บำเพ็ญบารมีแล้ว ยังหมิ่นโลกธาตุให้บันลือแล้ว ถึงความเป็นพระสัพพัญญุนั้นแล” แล้ว ทรงรำพึงอยู่ว่า

“ภิกษุนี้บวชจากสกุลไหนหนอแล?” ทรงทราบวาทว่า “จากสกุลช่างทอง”,

ทรงพิจารณาอัตภาพที่ล่วงมาแล้ว เห็นอัตภาพ ๕๐๐ ของภิกษุนั้น อันเกิดโดยลำดับเฉพาะในสกุลช่างทองแล้ว ทรงดำริว่า

“ภิกษุหนุ่มนี้ ทำหน้าที่ช่างทองอยู่ตลอดกาลนาน หลอมแต่ทองมีสีสุกอย่างเดียว ด้วยคิดว่า

‘เราจักทำให้เป็นดอกกัณณิกาและดอกปทุมเป็นต้น’,

อสุกปฏิกุลกัมมัญฐานไม่เหมาะสมแก่ภิกษุหนุ่มนี้, กัมมัญฐานที่พอใจเท่านั้น จึงจะเป็นกัมมัญฐานที่สบายแก่เธอ” จึงตรัสว่า

“สารีบุตร เธอจักเห็นภิกษุที่เธอให้กัมมัญฐาน ลำบากแล้ว ตลอด ๔ เดือน บรรลุพระอรหัตในภายหลังภัตินี้วันนี้แหละ เธอไปเถิด” ดังนี้แล้ว ทรงส่งพระเถระไป

ทรงนิรมิตดอกปทุมทอง ประมาณเท่าจักรด้วยพระฤทธิ แล้วทรงทำให้เป็นเหมือนหลังหยาดน้ำจากใบและก้าน แล้วได้ประทานให้ด้วยพระดำรัสว่า “เอาเถิด ภิกษุ เธอจงถือเอาดอกปทุมนี้ไปวางไว้ที่กองทรายที่ท้ายวิหาร นั่งขัดสมาธิในที่ตรงหน้า แล้วทำบริกรรมว่า ‘โลहितกั โลहितกั (สีแดง สีแดง)’.

เมื่อภิกษุนั้นรับดอกปทุมจากพระหัตถ์ของพระศาสดาเท่านั้น, จิตก็เลื่อมใสแล้ว.

ท่านไปยังท้ายวิหาร พูนทรายขึ้นแล้ว เสียบก้านดอกปทุมที่กองทรายนั้นแล้ว นั่งขัดสมาธิในที่ตรงหน้า เริ่มบริกรรมว่า “โลहितกั โลहितกั.”

[ภิกษุนั้นสำเร็จคุณวิเศษ]

ครั้งนั้น นีรวรณทั้งหลายของท่านระงับแล้วในขณะนั้นนั่นเอง อุปจารณานเกิดแล้ว.

ท่านยังปฐมณานให้เกิดขึ้น ในลำดับแห่งอุปจารณานั้น ให้ถึงความเป็นผู้ชำนาญโดยอาการ^๑ ๕ นั่งอยู่ตามเดิมเที่ยว บรรลุณานทั้งหลายมีทุกขนิทานเป็นต้นแล้ว นั่งเล่นณานในจุดตณานที่ชำนาญอยู่.

พระศาสดา ทรงทราบว่ณานทั้งหลายเกิดขึ้นแก่ภิกษุนั้นแล้ว ทรงพิจารณาคูว่า

“ภิกษุที่จักอาจเพื่อยังคุณวิเศษอันยังให้เกิดขึ้นตามธรรมดาของตนหรือหนอ?” ทรงทราบว่า ‘จักไม่อาจ’ แล้วทรงอธิษฐานว่า “ขอดอกปทุมนั้นจงเหี่ยวแห้งไป” ดอกปทุมนั้นได้เหี่ยวแห้งมีสีดำ เหมือนดอกปทุมที่ถูกขยี้ด้วยมือฉะนั้น

ภิกษุนั้นออกจากณานแล้ว แลดูดอกปทุมนั้น เห็นอนิจจลักษณะว่า

“ทำไมหนอแล ดอกปทุมนี้ถูกขรกรทบแล้วจึงปรากฏได้, แม้เมื่ออนุปาทินนกลังขารอันขรายังครอบงำได้อย่างนี้, ในอนุปาทินนกลังขารก็ไม่จำพุดถึง, อันขรอาจจกครอบงำอนุปาทินนกลังขารแม้นี้.”

ก็ครั้งอนิจจลักษณะนั้น อันท่านเห็นแล้ว, ทุกขลักษณะและอนัตตลักษณะ ก็ย่อมเป็นอันเห็นแล้วเหมือนกัน.

ภพ ๓ ปรากฏแล้วแก่ท่านดุจไฟติดทั่วแล้ว และดุจขาศพอันบุคคลผูกไว้ที่คอ.

ในขณะนั้น พวกเด็กลงสู่สระแห่งหนึ่ง ในที่ไม่ไกลภิกษุนั้น เต็ดดอกโกมุททั้งหลายแล้ว ทำให้เป็นกองไว้บนบก.

ภิกษุนั้นแลดูดอกโกมุททั้งหลายบนบกและในน้ำ.

ลำดับนั้น ดอกโกมุทในน้ำดงามปรากฏแก่เธอประดุจหลังน้ำออกอยู่, ดอกโกมุทนอกนี้เหี่ยวแห้งแล้วที่ปลายๆ.

ภิกษุนั้นเห็นอนิจจลักษณะเป็นต้นดีขึ้นว่า

“ขรย่อมกระทบอนุปาทินนกลังขารอย่างนี้, ทำไมจึงจักไม่กระทบอนุปาทินนกลังขารเล่า?”

[จงตัดความเยื่อใย เจริญทางสงบ]

พระศาสดา ทรงทราบว่า “บัดนี้ กัมมัญฐานปรากฏแก่ภิกษุนั้นแล้ว, ทรงนั่งในพระคันธกุฎีเที่ยว ทรงเปล่งพระรัศมีไป.

พระรัศมีนั้นกระทบหน้าภิกษุนั้น.

๑ อาการ ๕ คือ อาวัชชนะ การนีก, สมาปัชชนะ การเข้า, วุญฐานะ การออก, อธิญฐานะ การตั้งอยู่, ปัจจเวกขณะ การพิจารณา.

ครั้นเมื่อท่านพิจารณาอยู่ว่า “นั่นอะไรหนอ?” พระศาสดาได้เป็นประหนึ่งว่าเสด็จมาทรงยืนอยู่ที่ตรงหน้า.

ท่านลุกขึ้นแล้วประคองอัญชลี.

ลำดับนั้น พระศาสดาทรงกำหนดธรรมเป็นที่สบายของเธอแล้ว จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“เธอจงตัดความเยื่อใยของตนเสีย เหมือนบุคคลถอนดอกโกมุท
ที่เกิดในสรทกาล^๑ด้วยมือ,
จงเจริญทางแห่งสันติทีเดียว, (เพราะ) พระนิพพานอันพระสุคตแสดงแล้ว.”

[แก้้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **อุจฉินท** คือ จงตัดด้วยอหัตตมรรค.

บทว่า **สารทิก** ได้แก่ ที่เกิดแล้วในสรทกาล.

บทว่า **สนติมคค** คือ ซึ่งทางอันมีองค์ ๘ ที่ยังสัตว์ให้ถึงพระนิพพาน.

บทว่า **พรุหย** คือ จงเจริญ.

บทว่า **นิพพาน** ความว่า เพราะพระนิพพานอันพระสุคตทรงแสดงแล้ว; เพราะฉะนั้น ท่านจงเจริญทางแห่งพระนิพพานนั้น.

ในเวลาจบเทศนา ภิกษุเหล่านั้น ตั้งอยู่ในพระอรหัตแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องสัตถิวิหริกของพระสารีบุตรเถระ จบ.

๘. เรื่องพ่อค้ามีทรัพย์มาก

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพ่อค้ามีทรัพย์มาก ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “อิธ วสส” เป็นต้น.

[พ่อค้าไม่ทราบความตายที่จะมาถึงตน]

ดังได้สดับมา พ่อค้านั้นบรรทุกผ้าซึ่งย้อมด้วยดอกคำ จนเต็มเกวียน ๕๐๐ เล่ม จากกรุงพาราณสีแล้ว มาสู่กรุงสาวัตถีเพื่อค้าขาย.

เขาถึงฝั่งแม่น้ำแล้ว คิดว่า “พรุ่งนี้ เราจักข้ามแม่น้ำ” ปลอดภัยแล้วพักอยู่ที่ฝั่งนั้นนั่นแล.

ตอนกลางคืน มหาเมฆตั้งขึ้นแล้ว ยังฝนให้ตก.

แม่น้ำเต็มด้วยน้ำได้ทรงอยู่ตลอด ๗ วัน.

ถึงในพระนคร พวกชนก็เล่นนักษัตรกันตลอด ๗ วัน.

กิจด้วยผ้าซึ่งย้อมด้วยดอกคำ ไม่มี.

พ่อค้าจึงคิดว่า “เรามาสู่ที่ไกล, ถ้าเราจักไปอีก, ความเนิ่นช้าก็จักมี, เราจักอยู่ทำการงานของเราในที่นี้แหละ ตลอดฤดูฝน ฤดูหนาว และฤดูร้อน แล้วขายผ้าเหล่านี้.”

พระศาสดาเสด็จเที่ยวไปบิณฑบาตในพระนคร ทรงทราบจิต (ความคิด) ของเขาแล้ว ทรงทำความยิ้มแย้มให้ปรากฏ อันพระอานนทเถระทูลถามเหตุแห่งการทรงยิ้มแย้ม จึงตรัสว่า “อานนท เธอเห็นพ่อค้ามีทรัพย์มากหรือ?”

อานนท. เห็น พระเจ้าข้า.

พระศาสดา. เขาไม่รู้อันตรายแห่งชีวิตของตน จึงได้ตั้งจิตเพื่ออยู่ขายสิ่งของในที่นี้แหละตลอดปีนี้.

อานนท. ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ก็อันตรายจักมีแก่เขาหรือ?

พระศาสดาตรัสว่า “เออ อานนท เขาเป็นอยู่ได้ตลอด ๗ วัน เท่านั้น ก็จักตั้งอยู่ในปากแห่งมัจจุ^๑” ดังนี้แล้ว ได้ทรงภาซิต พระคาถาเหล่านี้ว่า

“ความเพียรเครื่องเผากิเลส ควรทำในวันนี้ทีเดียว, ใครพึงรู้ได้ว่า ‘ความตายจะมีในวันพรุ่งนี้,’ เพราะวา ความผิดเพี้ยนด้วยความตายซึ่งมีเสนาใหญ่นั้น ไม่มีเลย;^๒

มุниผู้สงบ ย่อมเรียกบุคคลผู้มีปกติอยู่อย่างนั้น มีความเพียร ไม่เกียจคร้าน ตลอดกลางวันและกลางคืน นั้นแล้ว ‘ผู้มีราตรีเดียวเจริญ.’^๓”

อานนท. ข้าพระองค์จักไปบอกแก่เขา พระเจ้าข้า.

พระศาสดา. อานนท เธอคุ้นเคยกัน ก็ไปเถิด.

๑ ความตาย

๒ โน อวธารณ คือ [โน ศัพท์นี้] เท่ากับเอว เช่นในคำว่า โน สม อตถิ ตถาคเตน. [=เนว]

๓ ม. อุป. ๑๔/๓๔๘

พระเถระไปสุที่แห่งเกวียนแล้วเที่ยวไปเพื่อศึกษา.

พ่อค้าต้อนรับพระเถระด้วยอาหาร.

ลำดับนั้น พระเถระจึงกล่าวกะพ่อค้าว่า “ท่านจักอยู่ในที่นี้ ตลอดกาลเท่าไร?”

พ่อค้า. ท่านผู้เจริญ ผมมาจากที่ไกล, ถ้าจักไปอีก, ความเนิ่นช้าจักมี;
ผมจักอยู่ในที่นี้ ตลอดปีนี้ ขายสิ่งของ (หมด) แล้วจักไป.

อานนท์. อุบาสก อันตรายแห่งชีวิตรู้ได้ยาก, การทำความไม่ประมาท จึงจะควร.

พ่อค้า. ท่านผู้เจริญ ก็อันตรายจักมีหรือ?

อานนท์. เออ อุบาสก, ชีวิตของท่านจักเป็นไปได้ตลอด ๗ วันเท่านั้น.

เขาเป็นผู้มีใจสังเวชแล้ว นิมนต์ภิกษุสงฆ์ มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข ถวายมหาทานตลอด ๗ วัน แล้วรับบาตรเพื่อประโยชน์แก่ การอนุโมทนา.

[คนเขลาอย่าอย่าไม่รู้อันตรายแห่งชีวิต]

ลำดับนั้น พระศาสดาเมื่อทรงทำอนุโมทนาแก่เขา ตรัสว่า

“อุบาสก ธรรมดาบัณฑิต คิดว่า ‘เราจักอยู่ในที่นี้แหละตลอดฤดูฝนเป็นต้น, จักประกอบกิจการงานชนิดนี้ๆ’ ย่อมไม่ควร, ควรคิดถึงอันตรายแห่งชีวิตของตนเท่านั้น” ดังนี้แล้ว จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“คนพาลอย่าคิดคิดว่า ‘เราจักอยู่ในที่นี้ตลอดฤดูฝน, จักอยู่ในที่นี้ ในฤดูหนาว และฤดูร้อน’ หารู้อันตรายไม่.”

[แก้อรุณ]

บรรดาบทเหล่านั้น สอนบทว่า **อิธ วสสึ** ความว่า เราจักอยู่ทำการงานชนิดนี้ๆ ในที่นี้ ตลอดฤดูฝน ๔ เดือน.

บทว่า **เหมนตคิมหิสู** ความว่า คนพาลผู้ไม่รู้ประโยชน์อันเป็นไปในวิภูษธรรมและสัมปรายภาพ ย่อมคิดอย่างนี้ว่า “เราจักอยู่ทำการงานชนิดนี้ๆ ในที่นี้แหละ ตลอด ๔ เดือน แม้ในฤดูหนาว และฤดูร้อน.”

บทว่า **อนตรายิ** ความว่า ย่อมไม่รู้จักอันตรายแห่งชีวิตของตนว่า “เราจักตายในกาล ในประเทศ หรือในวัยชื่อนั้น.”

ในกาลจบเทศนา พ่อค้านั้นดำรงอยู่ในโสดาปัตติผลแล้ว,

เทศนาได้มีประโยชน์ แม้แก่บุคคลที่ประชุมกันแล้ว.

ฝ่ายพ่อค้าตามส่งเสด็จพระศาสดาแล้ว กลับมานอนบนที่นอน ด้วยคิดว่า “ดูเหมือน โรคในศีรษะจะเกิดขึ้นแก่เรา,” นอนแล้วด้วยอาการนั้นแหละทำกาลแล้ว บังเกิดในดุสิตวิมาน ดังนี้แล.

เรื่องพ่อค้ามีทรัพย์มาก จบ.

๙. เรื่องนางกิสาคอติ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภนางกิสาคอติ ตรัสพระธรรมเทศนาว่า “ตํ ปุตุตปสุสมมตํ” เป็นต้น.

[ความตายเป็นของเที่ยง]

เรื่องข้าพเจ้ากล่าวให้พิสดารไว้แล้ว ในการพรรณนาพระคาถาในสหัสสวรรค ว่า

“ก็ผู้ใดไม่เห็นบอthonไม่ตาย พึ่งเป็นอยู่สิ้น ๑๐๐ ปี,
ความเป็นอยู่วันเดียว ของผู้เห็นอมตบพ ยังประเสริฐกว่าความเป็นอยู่ของผู้นั้น.”

ก็ในคราวนั้น พระศาสดาตรัสว่า “กิสาคอติ เมล็ดพันธุ์ผู้กาดประมาณหยิบมือหนึ่ง ท่านได้แล้วหรือ?”

กิสาคอติ. ไม่ได้ พระเจ้าข้า, (เพราะ) ในบ้านทั้งสิ้น คนตายแหวะมีมากกว่าคนเป็นอยู่.

[มัจจุยอมพานระไป เหมือนห้วงน้ำใหญ่]

ลำดับนั้น พระศาสดาตรัสกะนางว่า “ท่านเข้าใจว่า ‘บุตรของเราเท่านั้น ตายแล้ว,’
ความตายนั้น เป็นธรรมเที่ยงแท้ของสรรพสัตว์, เพราะมัจจุราชคร่าสรรพสัตว์ ผู้มีอหยาตย์ยังไม่เต็มเปี่ยมเท่านั้น
ซัดลงไปในสมุทรคืออบาย ดุจห้วงน้ำใหญ่ ฉะนั้น” ดังนี้แล้ว เมื่อจะทรงแสดงธรรม จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“มัจจุ พานระนั้น ผู้มัวเมาในบุตรและปศุสัตว์ ผู้มีใจข้องในอารมณ์ต่างๆ ไป
เหมือนห้วงน้ำใหญ่ พัดเอาชาวบ้านผู้หลับไป ฉะนั้น.”

[แก้อรุณ]

บรรดาบพเหล่านั้น สองบพว่า ตํ ปุตุตปสุสมมตํ ความว่า ซึ่งนระนั้น ผู้ได้บุตรและปศุสัตว์ทั้งหลาย ซึ่งถึงพร้อมด้วยรูปและ
กำลังเป็นต้นแล้ว มัวเมาคือประมาทแล้ว ด้วยบุตรและปศุสัตว์ทั้งหลาย อย่างนี้ว่า

“บุตรของเรามีรูปสวย มีกำลังสมบูรณ์ ฉลาด สามารถ กิจทุกอย่าง,
โคของเรามีรูปงาม ปราศจากโรค สามารถนำของไปได้มาก, แมโคของเรา มีน้ำนมมาก.”

บพว่า พยาสตุตมณสี ความว่า ชื่อว่าผู้มีใจข้องแล้ว (ในอารมณ์) เพราะได้บรรดาเงินและทองเป็นต้น
หรือสมณบริวารทั้งหลาย มีบาตรและจีวรเป็นต้น บางอย่างเท่านั้นแล้ว ปรารถนาให้ยิ่งๆ ขึ้นไปเท่านั้น.

อีกอย่างหนึ่ง ชื่อว่าผู้มีใจข้องในอารมณ์ต่างๆ เพราะข้องอยู่ในบรรดาอารมณ์ทั้งหลาย ที่จะพึงรู้ด้วยจักขุเป็นต้น
หรือบรรดาสมณบริวารทั้งหลาย มีประการดังกล่าวแล้ว ในอารมณ์และบริวารอันตนได้แล้ว นั้นแล.

สองบพว่า สุตตํ คามิ ได้แก่หมู่มสัตว์ผู้เข้าถึงความหลับ.

บพว่า มโหโฆว เป็นต้น ความว่า ห้วงมหานทีใหญ่ ทั้งลึกทั้งกว้าง พัดชาวบ้านเห็นปานนั้นไปหมด
โดยที่สุดแม้สุนัข ก็มีให้เหลือไว้ ฉนฺโต; มัจจุยอมพานระมีประการดังกล่าวแล้วไป ฉนฺตํ.

ในกาลจบเทศนา นางกิสาคอติ ตั้งอยู่ในโสดาปัตติผลแล้ว.

เทศนาได้มีประโยชน์ แม้แก่บุคคลผู้ประชุมกันแล้ว ดังนี้แล้ว.

เรื่องนางกิสาคิตมี จบ.

๑๐. เรื่องนางปฎาจารา

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภนางปฎาจารา ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “น สนฺติ ปุตฺตา” เป็นต้น.

[ไม่มีใครต้านทานมัจจุได้]

เรื่องข้าพเจ้ากล่าวพิสดารไว้แล้ว ในการพรรณนาพระคาถาในสหัสสวรรค ว่า

“ก็ผู้ใดไม่เห็นความเกิดและความเสื่อม พึงเป็นอยู่สิ้น ๑๐๐ ปี,
ความเป็นอยู่วันเดียวของผู้เป็นความเกิดและความเสื่อม ยังประเสริฐกว่าความ
เป็นอยู่ของผู้นั้น.”

ก็ในกาลนั้น พระศาสดาทรงทราบนางปฎาจาราว่ามีความโศกเบาบางแล้ว จึงตรัสว่า

“ปฎาจารา ชื่อว่าปิยชนทั้งหลายมีบุตรเป็นต้น ย่อมไม่สามารถเป็นผู้ต้านทานหรือป้องกัน ของบุคคลผู้ไปสู่ปรโลกได้;
เพราะฉะนั้น ชนเหล่านั้น แม้มียู่ ก็ชื่อว่าไม่มีแท้:

อันการที่บัณฑิตชำระศีลให้หมดจดแล้ว ชำระหนทางเป็นที่ไปพระนิพพานเพื่อตนนั้นแล ย่อมควร”
ดังนี้แล้ว เมื่อจะทรงแสดงธรรมได้ทรงภาสิตพระคาถาเหล่านี้ว่า

“บัณฑิตทราบอำนาจเนื้อความว่า บุตรทั้งหลายย่อมไม่มีเพื่อต้านทาน,
บิดาและพวกพ้องทั้งหลาย ก็ไม่มีเพื่อต้านทาน,
เมื่อบุคคลถูกความตายครอบงำแล้ว, ความต้านทานในญาติทั้งหลายย่อมไม่มี,
ดังนี้แล้ว เป็นผู้สำรวมในศีล พึงชำระทางเป็นที่ไปพระนิพพานให้หมดจดพลัน
ทีเดียว.”

[แก้อรุณ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **ตาณาย** ความว่า เพื่อความเป็นผู้ต้านทาน คือ เพื่อประโยชน์แก่ความเป็นที่พึ่ง.

ญาติและเพื่อผู้ใจดีที่เหลือ เว้นบุตรและมารดาบิดาเสีย ชื่อว่า พวกพ้อง.

บทว่า **อนตเณาริปนุสฺส** คือผู้ถูกความตายครอบงำ.

จริงอยู่ ในปัจจุบันกาล ปิยชนทั้งหลาย มีบุตรเป็นต้น แม้เป็นผู้ต้านทานได้ ด้วยการให้ข้าวและน้ำ เป็นต้น และด้วยการช่วยกิจ
ที่เกิดขึ้นแล้ว (แต่) ในเวลาตาย ชื่อว่าย่อมไม่มีเพื่อประโยชน์แก่การต้านทาน คือเพื่อประโยชน์แก่การป้องกัน เพราะความ
เป็นผู้ไม่สามารถเพื่อกางกั้นความตาย โดยอุบายอะไรๆ ได้;

เพราะเหตุนี้แล พระผู้มีพระภาคจึงตรัสว่า “**นตฺถิ ญฺาติสฺส ตาณตา.**”

บทว่า **เอตมตฺถวสฺ** ความว่า บัณฑิตทราบเหตุนี้ กล่าวคือ ความที่ชนเหล่านั้น เป็นผู้ไม่สามารถ เพื่อจะเป็นผู้ต้านทานแก่กัน
และกันแล้ว เป็นผู้สำรวม คือรักษา ได้แก่ คุ้มครอง ด้วยปาริสุทธิศีล ๔ พึงชำระทางมีองค์ ๘ เป็นที่ไปพระนิพพาน
ให้หมดจดโดยรีบด่วน.

๑ ใน ๒ พระคาถานี้ จะแปลแต่ต้นมาตามลำดับ คือ ไม่ต้องเติม อิติ เหมือนที่แปลไว้นี้ก็ได.

ในกาลจบเทศนา นางปฐาจารา ตั้งอยู่ในไสดาปัตติผลแล้ว,

ชนแม่เหล่าอื่นเป็นอันมาก บรรลุนิยผลทั้งหลาย มีไสดาปัตติผลเป็นต้นแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องนางปฐาจารา จบ.

มัคควรรค วรรณนา จบ.

วรรคที่ ๒๐ จบ.

๒๑. ปกิณณกวรรค วรรณนา

๑. เรื่องบุรพกรรมของพระองค์

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในเวฬุวัน ทรงปรารภบุรพกรรมของพระองค์ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “มตตาสุขปริจจาคา” เป็นต้น.

[เกิดภัย ๓ อย่างในเมืองไพศาลี]

ความพิสดารว่า ในสมัยหนึ่ง เมืองไพศาลีได้เป็นเมืองมั่งคั่ง กว้างขวาง มีชนมาก มีมนุษย์เกลื่อนกล่น.

ก็ในเมืองไพศาลีนั้นได้มีกษัตริย์ครอบครองราชสมบัติตามวาระกันถึงเจ็ดพันเจ็ดร้อยเจ็ดพระองค์ (๗,๗๐๗).

ปราสาทเพื่อประโยชน์เป็นที่ประทับของกษัตริย์เหล่านั้น ก็มีประมาณเท่านั้นเหมือนกัน,

เรือนยอดก็มีประมาณเท่านั้นเหมือนกัน;

สถานที่รื่นรมย์และสระโบกขรณี เพื่อประโยชน์เป็นที่ประทับอยู่ในพระราชอุทยาน ก็ได้มีประมาณเท่านั้นเหมือนกัน.

โดยสมัยอื่นอีก เมืองไพศาลีนั้นได้เป็นเมืองมีภิกษาหาได้ยาก ข้าวกล้าเสียหาย.

ที่แรก พวกมนุษย์ที่ขัดสนในเมืองไพศาลีนั้น ได้ตายแล้ว (มากกว่ามาก) เพราะโทษคือความหิว .

พวกอมมนุษย์ก็เข้าไปสู่พระนคร เพราะกลิ่นซากศพของมนุษย์เหล่านั้นอันเขาทิ้งไว้ในที่นั้นๆ.

มนุษย์ทั้งหลายได้ตายมากกว่ามาก เพราะอุปัทวะที่เกิดจากอมมนุษย์.

อหิวาตโรคเกิดขึ้นแก่สัตว์ทั้งหลาย เพราะความปฏิกุลด้วยกลิ่นศพแห่งมนุษย์เหล่านั้น.

ภัย ๓ อย่าง คือ “ภัยเกิดแต่ภิกษาหาได้ยาก ๑ ภัยเกิดต่อมนุษย์ ๑ ภัยเกิดแต่โรค ๑” เกิดขึ้นแล้ว ด้วยประการฉะนี้.

ชาวนครประชุมกันแล้ว กราบทูลพระราชาว่า “มหาราช ภัย ๓ อย่างเกิดขึ้นแล้วในพระนครนี้,

ในกาลก่อนแต่กาลนี้ จนถึงพระราชาชั้นที่ ๗ ชื่อว่าภัยเห็นปานนี้ไม่เคยเกิดขึ้นแล้ว;

เพราะว่า ในรัชกาลของพระราชาผู้ทรงธรรมทั้งหลาย ภัยเห็นปานนี้ย่อมไม่เกิดขึ้น.”

พระราชารับสั่งให้ทำการประชุมแห่งชนทั้งปวงในท้องพระโรง แล้วตรัสว่า

“ถ้าว่าความไม่ทรงธรรมของเรามีอยู่ไซ้ไร, ท่านทั้งหลายจงตรวจดูซึ่งเหตุนี้.”

ชาวเมืองไพศาลีตรวจดูประเพณีทุกอย่าง ไม่เห็นโทษอะไรๆ ของพระราชา จึงกราบทูลว่า “มหาราช โทษของพระองค์ไม่มี”

จึงปรึกษากันว่า “อย่างไรหนอแล ภัยของพวกเรา นี้ ฟังถึงความสงบ?”

บรรดาชนเหล่านั้น เมื่อบางพวกกล่าวว่า “ภัยฟังถึงความสงบ ด้วยการพลีกรรม ด้วยการบวงสรวง ด้วยการกระทำมงคล,”

ชนเหล่านั้นทำพิธีนั้นทั้งหมด ก็ไม่อาจป้องกันได้.

ชนพวกอื่นกล่าวกันอย่างนี้ว่า “ครุทั้ง ๖ มีอานุภาพมาก, พอเมื่อครุทั้ง ๖ มาในที่นี้แล้ว, ภัยฟังสงบไป.”

อีกพวกหนึ่งกล่าวว่า “พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จอุบัติขึ้นแล้วในโลก, อันพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นี้มีฤทธิ์มาก

มีอานุภาพมาก ทรงแสดงธรรมเพื่อประโยชน์แก่สรรพสัตว์; เมื่อพระองค์เสด็จมาในที่นี้แล้ว, ภัยเหล่านี้ฟังถึงความสงบได้.”

ชนแม้ทุกจำพวกชอบใจถ้อยคำของชนเหล่านั้นแล้ว กล่าวว่า “เดี๋ยวนี้ พระผู้มีพระภาคองค์นั้นประทับอยู่ ณ ที่ไหนหนอแล?”

[ชาวเมืองไพศาลีให้ไปทูลเชิญพระศาสดา]

ก็ในกาลนั้น เมื่อดิถีเป็นที่เข้าจำพรรษาใกล้เข้ามาแล้ว, พระศาสดาทรงประทานบัญญัติแก่พระเจ้าพิมพิสาร แล้วเสด็จอยู่ในพระเวฬุวัน.

ก็โดยสมัยนั้น เจ้าลิจฉวีพระนามว่ามหาลิ ทรงบรรลุนิเวศน์แล้ว พร้อมด้วยพระเจ้าพิมพิสาร ในสมาคมแห่งพระเจ้าพิมพิสาร ทรงนั่งในที่ใกล้แห่งบริษัทนั้น.

ชาวเมืองไพศาลี ตระเตรียมบรรณาการใหญ่ ส่งเจ้ามหาลิลิจฉวีและบุตรของบุโรหิตไป ด้วยสั่งว่า “ท่านทั้งหลาย จงยังพระเจ้าพิมพิสารให้ยินยอมแล้ว นำพระศาสดามาในพระนครนี้.”

เจ้ามหาลิลิจฉวีและบุตรบุโรหิตเหล่านั้น ไปแล้ว ถวายบรรณาการแต่พระราชา กราบทูลความเป็นไปนั้นให้ทรงทราบแล้ว อ้อนวอนว่า “มหาราช ขอพระองค์ทรงส่งพระศาสดาไปยังพระนครแห่งข้าพระองค์.”

พระราชาตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงรู้เอาเองเถิด” แล้วไม่ทรงรับ (บรรณาการนั้น).

ชนเหล่านั้นเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคถวายบังคมแล้ว ทูลอ้อนวอนว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ในเมืองไพศาลี เกิดภัย ๓ อย่าง, เมื่อพระองค์เสด็จไป, ภัยเหล่านั้นก็สงบ, เชิญเสด็จเถิด พระเจ้าข้า, ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไป.”

พระศาสดาทรงสดับคำของชนเหล่านั้นแล้ว ทรงใคร่ครวญอยู่ ก็ทรงทราบว่

“ในเมืองไพศาลี เมื่อเราสวดรัตนสูตร, อาชญาจักแผ่ไปตลอดแดนโกฏิจักรวาล,

ในกาลจบพระสูตร การบรรลุนิเวศน์จักมีแก่สัตว์แปดหมื่นสี่พัน, ภัยเหล่านั้นก็จักสงบไป” แล้วทรงรับถ้อยคำของชนเหล่านั้น.

[พระศาสดาเสด็จเมืองไพศาลี]

พระเจ้าพิมพิสารทรงสดับข่าวว่า “นัยว่า พระศาสดาทรงรับการเสด็จไปยังเมืองไพศาลี” แล้วรับสั่งให้ทำการปาวร้อง ในพระนคร เข้าไปเฝ้าพระศาสดา ทูลถามว่า “พระองค์ทรงรับการเสด็จเมืองไพศาลีหรือ พระเจ้าข้า?”

เมื่อพระศาสดาตรัสว่า “ขอถวายพระพร มหาบพิตร” ทูลว่า “ถ้ากระนั้น ขอพระองค์ทรงรอก่อน พระเจ้าข้า, ข้าพระองค์จัดแจงหนทางก่อน” แล้วรับสั่งให้ปราบพื้นที่ ๕ โยชน์ในระหว่างกรุงราชคฤห์และแม่น้ำคงคา (ต่อกัน) ให้สมำเสมอ ให้จัดแจงวิหารไว้ในที่โยชน์หนึ่งๆ จึงกราบทูลกาลเป็นที่เสด็จไปแต่พระศาสดา.

ครั้งนั้น พระศาสดา เสด็จเดินทางกับภิกษุ ๕๐๐ รูป.

พระราชารับสั่งให้โปรยดอกไม้ ๕ สี โดยส่วนประมาณเพียงเท่า ในระหว่างโยชน์หนึ่งๆ แล้วให้ยกธงชัย ธงแผ่นผ้า และ ต้นกล้วยเป็นต้น ให้กั้นเศวตฉัตร ๒ คั่นซ้อนกันแต่พระผู้มีพระภาค กั้นเศวตฉัตรแก่ภิกษุรูปละคั่นๆ พร้อมทั้งบริวาร ทรงทำบูชาด้วยดอกไม้และของหอมเป็นต้น ทรงอาราธนาพระศาสดาให้ประทับอยู่ในวิหารแห่งหนึ่งๆ ถวายมหาทานแล้ว ให้เสด็จถึงฝั่งแม่น้ำคงคาโดย ๕ วัน ทรงประดับเรือในที่นั่ง พลางทรงส่งข่าวไปแก่ชาวเมืองไพศาลีว่า

“ชาวเมืองไพศาลีจงจัดแจงหนทาง ทำการรับรองพระศาสดาเถิด.”

[ชาวเมืองไพศาลีจัดการต้อนรับพระศาสดา]

ชาวเมืองไพศาลีเหล่านั้น คิดว่า “เราทั้งหลายจักทำบูชาทวิคุณ” แล้วปราบพื้นที่ประมาณ ๓ โยชน์ ในระหว่างเมืองไพศาลี และแม่น้ำคงคา (ต่อกัน) ให้สม่ำเสมอ แล้วตระเตรียมเสวตฉัตรซ้อนๆ กันด้วยเสวตฉัตร เพื่อพระผู้มีพระภาค ๔ คัน เพื่อภิกษุรูปละ ๒ คัน ทำการบูชาอยู่ ได้มายืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำคงคาแล้ว.

พระเจ้าพิมพิสาร ทรงขนานเรือ^๑ ๒ ลำ ให้ทำลัทธิปลา^๒ ให้ประดับด้วยพวงดอกไม้เป็นต้น ให้ปลาตพุทธอาสน์สำเร็จด้วยรัตนะทุกอย่างไว้.

พระผู้มีพระภาคทรงนั่งบนพุทธอาสน์นั้น.

แม้ภิกษุทั้งหลายก็ขึ้นสู่เรือ นั่งแวดล้อมพระผู้มีพระภาคแล้ว.

พระราชามือตามส่งเสด็จลงไปสู่น้ำประมาณเพียงพระศอ กราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระผู้มีพระภาคเสด็จมาทราบใด, หม่อมฉันจักอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำคงคานี้แหละตราบนั้น” ส่งเรือไปแล้วก็เสด็จกลับ.

พระศาสดาเสด็จไปในแม่น้ำคงคา สิ้นทางไกลประมาณโยชน์หนึ่งจึงถึงแดนของชาวเมืองไพศาลี.

เจ้าลิจฉวีทั้งหลาย ทรงต้อนรับพระศาสดา ลุยน้ำประมาณเพียงพระศอ นำเรือเข้ายังฝั่งแล้ว เชิญเสด็จพระศาสดาให้ลงจากเรือ.

พอเมื่อพระศาสดาเสด็จขึ้นจากเรือเหยียบฝั่งแม่น้ำเท่านั้น, มหาเมฆตั้งขึ้น ยังฝนโบกขรพรรษาให้ตกแล้ว.

ในที่ทุกๆ แห่ง น้ำประมาณเพียงเข่าเพียงขา เพียงสะเอวเป็นต้น ไหลบ่าพัดพาเอาซากศพทั้งปวง ให้เข้าไปในแม่น้ำคงคาแล้ว.

ภูมิภาคได้สะอาดแล้ว.

เจ้าลิจฉวีทั้งหลายทูลให้พระศาสดาประทับอยู่ในที่โยชน์หนึ่งๆ ถวายทานทำการบูชาทวิคุณ นำเสด็จไปสู่เมืองไพศาลี โดย ๓ วัน.

ท้าวสักกเทวราช อันหมู่เทวดาแวดล้อม ได้เสด็จมาแล้ว.

อมนุษย์ทั้งหลายหนีไปโดยมาก เพราะเทวดาทั้งหลายผู้มีศักดิ์ใหญ่ประชุมกันแล้ว.

[น้ามนต์แห่งพระปริตรมีอำนาจมาก]

พระศาสดา ทรงยืนที่ประตูพระนคร ในเวลาเย็น ตรัสเรียกพระอานนทเถระมาแล้ว ตรัสว่า “อานนท เธอจงเรียนรตนสูตรนี้แล้ว เทียวไปกับเจ้าลิจฉวีกุมารทั้งหลาย ทำพระปริตร ในระหว่างกำแพง ๓ ชั้นในเมืองไพศาลี.”

พระเถระเรียนรตนสูตรที่พระศาสดาประทานแล้ว เอาบาตรสำเร็จด้วยศิลาของพระศาสดาตักน้ำ ยืนอยู่ที่ประตูพระนครแล้ว.

ระลึกถึงพระพุทธรูปของพระตถาคตเหล่านี้ทั้งหมด จำเดิมแต่ตั้งความเพียรไว้ ว่า

“พระบารมี ๓๐ ถ้วน คือ บารมี ๑๐ อุปปบารมี ๑๐ ปรมัตถบารมี ๑๐ มหาบริจาต ๕

จริยา ๓ คือ โลกัตถจริยา ๑ ญัตตถจริยา ๑ พุทธัตถจริยา ๑ การก้าวลงสู่พระครรภ์ในภพที่สุด การประสูติ

การเสด็จออกมหาภิเนษกรรมณี การทรงประพาศความเพียร การชนะมาร

๑ ๒ เท่า

๒ เรียงคู่กันไป เช่น เรือแล่นขนานกันไป, เรียกเรือที่ผูกหรือตรึงติดเรียงคู่กันสำหรับข้ามฟาก ว่า เรือขนาน

๓ ลัทธิปลา ที่ประทับชั่วคราวสำหรับรับรองพระเจ้าแผ่นดินและพระบรมราชวงศ์ชั้นสูง.

การแทงตลอดพระสัพพัญญุตญาณเหนือบัลลังก์ไม้โพธิ์ การยังพระธรรมจักรให้เป็นไป โลกุตระธรรม ๙”

แล้วเข้าไปยังพระนคร เทียวทำปริตรในระหว่างกำแพงทั้ง ๓ ตลอด ๓ ยามแห่งราตรี.

เมื่อคำสักราว่า “ยงกิลจิจิ” เป็นต้น อันพระเถระนั้นกล่าวแล้วเท่านั้น, น้ำที่สาตขึ้นไปเบื้องบน ตกลงบนกระหม่อมของมนุษย์ทั้งหลาย.

จำเดิมแต่การกล่าวคาถาว่า “ยานิธ ภูตานิ” เป็นต้น, หยาดน้ำเป็นราวจะว่าเทริดเงินพุ่งขึ้นในอากาศ แล้วตกลง ณ เบื้องบนแห่งมนุษย์ทั้งหลายผู้ป่วย.

มนุษย์ทั้งหลายหายโรคในทันใดนั่นเอง แล้วลุกขึ้นแวดล้อมพระเถระ.

ก็จำเดิมแต่บ่ว่า “ยงกิลจิจิ” เป็นต้น อันพระเถระกล่าวแล้ว มนุษย์ทั้งหลายถูกเมล็ดน้ำกระทบแล้วๆ ยังไม่หนีไปก่อนที่อาศัยกองหยากเยื่อและส่วนแห่งฝาเรือน เป็นต้น ก็หนีไปแล้วโดยประตุนั้นๆ.

ประตูทั้งหลาย ไม่มีช่องว่างแล้ว.

อมนุษย์เหล่านั้น เมื่อไม่ได้โอกาส ก็ทำลายกำแพงหนีไป.

มหาชนประพรมท้องพระโรงในท่ามกลางพระนครด้วยของหอมทั้งปวง ผูกผ้าเพดานอันวิจิตรด้วยดาวทองเป็นต้นในเบื้องบน ตกแต่งพุทธอาสน์ นำเสด็จพระศาสดามาแล้ว.

พระศาสดา ทรงนั่งบนอาสนะอันตกแต่งแล้ว.

ทั้งภิกษุสงฆ์ ทั้งหมู่เจ้าลิจฉวี นั่งแวดล้อมพระศาสดาแล้ว.

แม้ท้าวสักกเทวราชอันหมู่เทวดาแวดล้อมแล้ว ได้ทรงยืนในโอกาสสมควร.

ฝ่ายพระเถระเทียวไปสู่พระนครทั้งสิ้นโดยลำดับแล้ว มากับมหาชนผู้หายโรค ถวายบังคมพระศาสดานั่งแล้ว.

พระศาสดาทรงตรวจดูบริษัทแล้ว ได้ทรงภาษิตรัตนสูตรนั้นนั่นเอง.

ในกาลจบเทศนา การตรัสรู้ธรรมได้มีแก่สัตว์แปดหมื่นสี่พันแล้ว.

พระศาสดา ทรงแสดงรัตนสูตรนั้นเหมือนกัน ตลอด ๗ วัน คือ แม้ในวันรุ่งขึ้น แม้ในวันรุ่งขึ้น (ก็ทรงแสดง) อย่างนั้น ทรงทราบความที่ภัยทั้งปวงสงบแล้ว ตรัสเตือนหมู่เจ้าลิจฉวีแล้ว เสด็จออกจากเมืองไพศาลี.

เจ้าลิจฉวีทั้งหลายทรงทำสักการะทิวคุณ นำเสด็จพระศาสดาไปสู่ฝั่งแม่น้ำคงคา โดย ๓ วันอีก.

[พวงพญานาคทำการบูชาพระศาสดา]

พญานาคทั้งหลายผู้เกิดในแม่น้ำคงคา คิดว่า มนุษย์ทั้งหลายยอมทำสักการะแต่พระตถาคต, เราทั้งหลายจะทำอะไรหนอ?”

พญานาคเหล่านั้นนิรมิตเรือสำเร็จด้วยทองคำ เงิน และแก้วมณี จัดตั้งบัลลังก์สำเร็จด้วยทองคำ เงิน และแก้วมณี

ทำน้ำให้ดาตาศูด้วยดอกปทุม ๕ สี แล้วพูล้อนวนอนพระศาสดา เพื่อประโยชน์เสด็จขึ้นเรือของตนๆ ว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอพระองค์ทรงทำการอนุเคราะห์แม่แก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด.”

มนุษย์และนาคทั้งหลายย่อมทำการบูชาพระตถาคต.

เทวดาทั้งปวง ตั้งต้นแต่เทวดาผู้สถิต ณ ภาคพื้น ตลอดถึงพรหมโลกชั้นอกนิภุญ์ คิดว่า

“พวกเราจะทำอะไรหนอ?” แล้วทำสักการะ.

บรรดามนุษย์และอมมนุษย์เหล่านั้น นาคทั้งหลายยกฉัตรซ้อนๆ กันขึ้น ประมาณโยชน์หนึ่ง.

ฉัตรที่ซ้อนๆ กัน อันมนุษย์และอมมนุษย์ทั้งหลาย

คือ นาคที่ภายใต้ มนุษย์ที่พื้นดิน ภูมิมัญจุกเทวดาที่ต้นไม้ กอไม้ และภูเขาเป็นต้น อากาศัญจุกเทวดาในกลางหา
ต่างก็ยกขึ้นแล้ว ตั้งต้นแต่นาคภพตลอดถึงพรหมโลก โดยรอบจักรวาล ด้วยประการฉะนี้.

ในระหว่างฉัตรมีธงชัย, ในระหว่างธงชัยมีธงแผ่นผ้า, ในระหว่างๆ แห่งธงเหล่านั้นได้มีเครื่องสักการะมีพวกดอกไม้
จุก^๑เครื่องอบ และกระแจะ^๒เป็นต้น.

เทพบุตรทั้งหลายประดับประดาด้วยเครื่องอสังการทั้งปวง ถือเพศแห่งคนเล่นมหรสพ ป่าวร้องเที่ยวไปในอากาศ.

ได้ยินว่า สมาคม ๓ แห่งเท่านั้น คือ

“สมาคมในเวลาแสดงยมกปาฏิหาริย์ ๑ สมาคมในเวลาเสด็จลงจากเทวโลก ๑ สมาคมในเวลาลงสู่คางคานี้ ๑ ได้เป็นสมาคมใหญ่.

[พระเจ้าพิมพิสารให้เตรียมรับเสด็จพระพุทธเจ้าอีก]

ฝ่ายพระเจ้าพิมพิสาร ทรงตระเตรียมสักการะทวิคุณ จากสักการะอันพวกเจ้าลิจฉวีทำ

ได้ทรงยื่นแลดูการเสด็จมาของพระผู้มีพระภาคอยู่ที่ฝั่งโน้น.

พระศาสดาทอดพระเนตรการบริจาคนใหญ่ ของพระราชาทั้งหลายใน ๒ ข้างแห่งแม่น้ำคงคา และทรงทราบอภัยภัยของสัตว์
ทั้งหลายมีนาคเป็นต้น แล้วทรงนิรมิตพระพุทธรูปพระองค์หนึ่งๆ มีภิกษุองค์ละ ๕๐๐ เป็นบริวารไว้ที่เรือลำหนึ่งๆ.

พระผู้มีพระภาคนั้นอันหมู่ นาคแวดล้อมแล้ว ได้ทรงนั่ง ณ ภายใต้แห่งเศวตฉัตรคันหนึ่งๆ และต้นกล้วยพฤกษ์^๓
และพวงระเบียบดอกไม้.

ทรงนิรมิตพระพุทธรูปพระองค์หนึ่งๆ พร้อมทั้งบริวารในโอกาสแห่งหนึ่งๆ แม้ในเทวดาทั้งหลายมีเทวดาชั้นภูมิมัญจุก
เป็นต้น.

เมื่อห้องจักรวาลทั้งสิ้นเกิดเป็นประหนึ่งว่า มีมหรสพอันเดียวและมีการเล่นอันเดียว ด้วยประการฉะนี้แล้ว,

พระศาสดาเมื่อจะทรงทำการอนุเคราะห์แก่นาคทั้งหลาย ได้เสด็จขึ้นสู่เรือแก้วลำหนึ่ง

แม้บรรดาภิกษุทั้งหลาย รูปหนึ่งๆ ก็ขึ้นสู่เรือลำหนึ่งๆ เหมือนกัน.

พญานาคทั้งหลาย นิมนต์ภิกษุมีพระพุทธเจ้าเป็นประมุขให้เข้าไปสู่ นาคภพ พังธรรมกถาในสำนักของพระศาสดาตลอดคืนยิ่งรุ่ง
ในวันที่ ๒ อังคาสภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข ด้วยของควรเคี้ยว ด้วยของควรบริโภคนันเป็นทิพย์.

๑ จุก ของที่ป่น, ของที่ละเอียด, ผง.

๒ กระแจะ ผงเครื่องหอมต่าง ๆ ที่ประสมกันสำหรับทา เติม หรืออบผ้า โดยปรกติมีเครื่องประสม คือไม้จันทน์ แก่นไม้หอม ชะมดเชียง
หญ้าฝรั่น.

๓ กปปรุกข ต้นไม้อันยังความปรารถนาให้สำเร็จ; ชื่อต้นไม้ชนิดหนึ่ง จำพวกคูน หรือราชพฤกษ์ ดอกสีชมพู.

พระศาสดาทรงทำอนุโมทนา แล้วออกจากราคภพ อันเทวดาในจักรวาลทั้งสี่บูชาอยู่ ทรงข้ามแม่น้ำคงคาด้วยเรือ ๕๐๐ ลำแล้ว.

พระราชาทรงต้อนรับ อัญเชิญพระศาสดาให้เสด็จลงจากเรือ ทรงทำสักการะทิวศูณ จากสักการอันเจ้าลิจฉวีทั้งหลาย ทำในเวลาเสด็จมา นำพระศาสดามาสู่กรุงราชคฤห์ โดย ๕ วัน โดยนัยก่อนนั้นแล.

[พวกภิกษุชมพุทธานุภาพ]

ในวันที่ ๒ พวกภิกษุกลับจากบิณฑบาตแล้ว ในเวลาเย็น นั่งประชุมกันในโรงธรรม สนทนากันว่า

“น่าชม! อานุภาพของพระพุทธรเจ้าทั้งหลาย, น่าประหลาดใจ! เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายพากันเลื่อมใสในพระศาสดา; พระราชาทั้งหลายทรงทำพื้นที่ให้สม่าเสมอ ในหนทาง ๘ โยชน์ ทั้งฝั่งนี้ฝั่งโน้นแห่งแม่น้ำคงคา เกลี้ยทราลง ลาดดอกไม้มีสีต่างๆ โดยส่วนสูงประมาณเพียงเข่า ด้วยความเลื่อมใสอันไปแล้วในพระพุทธรเจ้า, น้ำในแม่น้ำคงคาก็ดาตาดช ด้วยดอกปทุม ๕ สี ด้วยอานุภาพนาค, เทวดาทั้งหลายก็ยกฉัตรซ้อนๆ กันขึ้นตลอดถึงอกนิภูฏภพ, ห้องจักรวาลทั้งสี่เกิดเป็นเพียงดังว่ามีเครื่องประดับเป็นอันเดียว และมีมหรสพเป็นอันเดียว.”

พระศาสดา เสด็จมาแล้ว ตรัสถามว่า “ภิกษุทั้งหลาย บัดนี้เธอทั้งหลายนั่งประชุมกันด้วยกลาอะไรหนอ?” เมื่อภิกษุเหล่านั้น กราบทูลว่า “ด้วยกลาชื่อนี้,” จึงตรัสว่า

“ภิกษุทั้งหลาย เครื่องบูชาและสักการะนี้ มิได้บังเกิดขึ้นแก่เราด้วยพุทธานุภาพ, มิได้เกิดขึ้นด้วยอานุภาพนาคและเทวดา และพรหม, แต่เกิดด้วยอานุภาพแห่งการบริจาคมีประมาณน้อยในอดีต”

อันภิกษุทั้งหลายทูลอ้อนวอนแล้ว ใครจะประกาศเนื้อความนั้น จึงทรงนำอดีตนิทานมาตรัสว่า:

[เรื่องสุสิมมานพ]

...ในอดีตกาล ในเมืองตักกสิลา ได้มีพราหมณ์คนหนึ่ง ชื่อ สังขะ.

เขามีบุตร (คนหนึ่ง) เป็นมาณพชื่อสุสิมะ มีอายุย่างเข้า ๑๖ ปี.

ในวันหนึ่ง สุสิมมานพนั้นเข้าไปหาบิดาแล้ว กล่าวว่า “พ่อ ผมปรารถนาจะเข้าไปสู่เมืองพาราณสีที่องมนต์.”

ลำดับนั้น บิดากล่าวกะเขาว่า “พ่อ ถ้ากระนั้น พราหมณ์ชื่อนั้นเป็นสหายของพ่อ เจ้าจงไปสู่สำนักของสหายนั้น แล้วเรียนเถิด.”

เขารับคำว่า “ดีละ” แล้วถึงเมืองพาราณสีโดยลำดับ เข้าไปหาพราหมณ์นั้นแล้ว บอกความที่ตนอันบิดาส่งมาแล้ว.

ลำดับนั้น พราหมณ์นั้นรับเขาไว้ ด้วยคิดว่า “บุตรสหายของเรา” แล้วเริ่มบอกมนต์กะเขา ผู้มีความกระวนกระวายอันระงับ แล้วโดยวันเจริญ^๑.

สุสิมมานพนั้น เรียนเร็วด้วย เรียนได้มากด้วย ทรงจำมนต์ที่เรียนแล้วๆ ไม่ให้เสื่อมไป ราวกะว่าน้ำมันสีหะอันเขาเทไว้ใน ภาชนะทองคำ ต่อกาลไม่นานนัก ได้เรียนมนต์ทั้งหมดอันตนพึงเรียนจากปากของอาจารย์ ทำการสาธยายอยู่ ย่อมเห็นเบื้องต้นและท่ามกลางแห่งศิลปะที่ตนเรียนแล้วเท่านั้น, (แต่) ไม่เห็นที่สุด.

เขาเข้าไปหาอาจารย์แล้ว กล่าวว่า “ผมย่อมเห็นเบื้องต้นและท่ามกลางแห่งศิลปะนี้เท่านั้น, ย่อมไม่เห็นที่สุด,”

เมื่ออาจารย์กล่าวว่า “พ่อ แม้ฉันก็ไม่เห็น,’ จึงถามว่า “ข้าแต่อาจารย์ เมื่อเป็นเช่นนั้น ใครจะรู้ที่สุด,’

๑ คินวันตี เป็นวันมงคล.

เมื่ออาจารย์กล่าวว่า “พ่อ ฤๅซึ่งหลายเหล่านี้ย่อมอยู่ในป่าอิสิปตนะ ฤๅซึ่งเหล่านี้พึงรู้, เจ้าเข้าไปสู่สำนักของท่านแล้วจงถามเถิด,” จึงเข้าไปหาพระปัจเจกพุทธะทั้งหลายแล้ว ถามว่า “ได้ยินว่า ท่านทั้งหลายย่อมรู้ที่สุดหรือ?”

ปัจเจก. เออ เราทั้งหลายย่อมรู้?”

สุสิมะ. ถ้ากระนั้น ขอท่านทั้งหลาย จงบอกแก่ข้าพเจ้า.

ปัจเจก. เราทั้งหลายย่อมไม่บอกแก่คนไม่ใช่บรรพชิต, ถ้าท่านมีประสงค์ด้วยที่สุด, จงบวชเถิด.

สุสิมามาณพนั้นรับว่า “ดีละ” แล้วบวชในสำนักพระปัจเจกพุทธะเหล่านั้น.

ลำดับนั้น พระปัจเจกพุทธะเหล่านั้นกล่าวแก่ท่านว่า “เธอจงศึกษาข้อนี้ก่อน” แล้วบอกอภิสมาจาริกวัตร โดยนัยเป็นต้นว่า “ท่านพึงนุ่งอย่างนี้, พิงหม้อย่างนี้.”

ท่านศึกษาอยู่ในอภิสมาจาริกวัตรนั้น เพราะความที่ตนอุปนิสัยสมบูรณ์ ต่อกาลไม่นานนัก ก็ตรัสรู้ปัจเจกสัมโพธิ ปรากฏในเมืองพาราณสีทั้งสิ้น เป็นราวกะว่าพระจันทร์เต็มดวงปรากฏอยู่ในท้องฟ้า ได้เป็นผู้ถึงความเป็นผู้เลิศด้วยลาภและเลิศด้วยยศ.

ท่านได้ปรินิพพานต่อกาลไม่นานเลย เพราะความที่แห่งกรรมซึ่งอำนาจผลให้เป็นผู้มีอายุน้อยอันตนทำแล้ว.

ลำดับนั้น พระปัจเจกพุทธะทั้งหลาย และมหาชน (ช่วยกัน) ทำสรีริกขของท่านแล้ว ถือเอาธาตุประดิษฐานพระสถูป^๑ไว้ใกล้ประตูพระนคร.

ฝ่ายสังขพราหมณ์ คิดว่า “บุตรของเราไปนานแล้ว, เราจักรู้ความเป็นไปของเขา”

ปรารถนาจะเห็นบุตรนั้น จึงออกจากเมืองตักกสิลา ถึงเมืองพาราณสีโดยลำดับ เห็นหมู่มหาชนประชุมกันแล้ว คิดว่า

“ในชนเหล่านี้ แม้คนหนึ่งจักรู้ความเป็นไปแห่งบุตรของเราเป็นแน่.” จึงเข้าไปแล้ว ถามว่า

“มาณพชื่อสุสิมะมาในที่นี้, ท่านทั้งหลายทราบข่าวคราวของเขาบ้างหรือหนอ?”

มหาชนตอบว่า “เออ พราหมณ์ เรารู้, สุสิมามาณพนั้นสาธยายไตรเพท ในสำนักของพราหมณ์ชื่อโน้นบวชแล้วทำให้แจ้งซึ่งปัจเจกโพธิปัญญา ปรินิพพานแล้ว, นี้สถูปของท่านอันเราทั้งหลายให้ตั้งเฉพาะแล้ว.”

สังขพราหมณ์นั้น ประหารพื้นดินด้วยมือ ร้องให้คร่ำครวญแล้ว ไปยังลานพระเจดีย์ ถอนหญ้าขึ้นแล้ว เอาผ้าห่มนำทรายมาเกลี่ยลงที่ลานพระเจดีย์ ประพรมด้วยน้ำในลักจั่น ทำบูชาด้วยดอกไม้ป่า ยกธงแผ่นผ้าด้วยผ้าสาฎก ผูกฉัตรของตนในเบื้องบนแห่งพระสถูปแล้วก็หลีกไป...”

[อานิสงส์แห่งการบริจาคสุขพอประมาณ]

พระศาสดา ครั้นทรงนำอดีตนิทานนี้มาแล้ว ตรัสว่า

“ภิกษุทั้งหลาย ในกาลนั้น เราได้เป็นสังขพราหมณ์,

- เราได้ถอนหญ้าในลานพระเจดีย์ ของพระปัจเจกพุทธะชื่อสุสิมะ, ด้วยผลแห่งกรรมของเรานั้น ชนทั้งหลายจึงทำหนทาง ๘ โยชน์ให้ปราศจากตอและหนาม ทำให้สะอาด มีพื้นสม่ำเสมอ,
- เราได้เกลี่ยทรายลงในลานพระเจดีย์นั้น, ด้วยผลแห่งกรรมของเรานั้น ชนทั้งหลายจึงเกลี่ยทรายลงในหนทาง ๘ โยชน์แล้ว;

๑ สถูป (บาลี ฐูป. สันสกฤต สตุป) สิ่งก่อสร้างที่มีรูปโอคว่าซึ่งก่อไว้สำหรับบรรจุของควรรูปขามีสรีระธาตุของพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์เป็นต้น

- เราทำการบูชาด้วยดอกไม้ป่าที่พระสถูปนั้น, ด้วยผลแห่งกรรมของเรานั้น คนทั้งหลายจึงโปรยดอกไม้สีต่างๆ ลงในหนทาง ๘ โยชน์, น้ำในคงคาในที่ประมาณโยชน์หนึ่ง จึงดาตาศไปด้วยดอกปทุม ๕ สี,
- เราได้ประพรมพื้นที่ในลานพระเจดีย์นั้น ด้วยน้ำในลักจั่น, ด้วยผลแห่งกรรมของเรานั้น ฝนโบกขรพรรษาจึงตกลงในเมืองไพศาลี,
- เราได้ยกธงแผ่นผ้าขึ้นและผูกฉัตรไว้บนพระเจดีย์นั้น, ด้วยผลแห่งกรรมของเรานั้น ห้องจักรวาลทั้งสิ้น จึงเป็นราวกะวามีมหรสพเป็นอันเดียวกัน ด้วยธงชัย ธงแผ่นผ้า และฉัตรซ้อนๆ กันเป็นต้น ตลอดถึงอภินิหารภาพ, ฤกษ์ทั้งหลาย เพราะเหตุดังนี้แล บูชาสักการะนั้น เกิดขึ้นแก่เราด้วยพุทธานุภาพก็หาไม่, เกิดขึ้นด้วยอานุภาพแห่งนาคเทวดาและพรหม ก็หาไม่, แต่ที่ว่า เกิดขึ้นด้วยอานุภาพแห่งการบริจาคมิประมาณน้อย ในอดีตกาล” ดังนี้แล้ว

เมื่อจะทรงแสดงธรรมจึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“ถ้าบุคคลพึงเห็นสุขอันไพบุลย์ เพราะสละสุขพอประมาณเสีย,
ผู้มีปัญญา เมื่อเห็นสุขอันไพบุลย์ ก็พึงสละสุขพอประมาณเสีย
(จึงจะได้พบสุขอันไพบุลย์).”

[แก้อรรถ]

บรรดาเหล่านั้น บทว่า **มตตาสุขปริจจาคา** ความว่า เพราะสละสุขเล็กน้อย พอประมาณ ที่พระผู้มีพระภาคตรัสว่า “มตตาสุขิ.” สุขอันโอฬาร ได้แก่สุขคือพระนิพพาน พระผู้มีพระภาคตรัสว่า สุขอันไพบุลย์, ความว่า ถ้าบุคคลพึงเห็นสุขอันไพบุลย์นั้น. ท่านกล่าวคำอธิบายไว้ดังนี้ว่า “ก็ชื่อว่าสุขพอประมาณ ย่อมเกิดขึ้นแก่บุคคลผู้ให้จัดแจงภาคโภชนะภาคหนึ่ง แล้วบริโภคอยู่, ส่วน ชื่อว่านิพพานสุข อันไพบุลย์ คืออันโอฬาร ย่อมเกิดขึ้นแก่บุคคลผู้สละสุขพอประมาณนั้นเสียแล้ว ทำอุโบสถอยู่บ้าง ให้ทานอยู่บ้าง; เพราะเหตุนี้ ถ้าบุคคลเห็นสุขอันไพบุลย์ เพราะสละสุขพอประมาณนั้นเสีย อย่างนั้น, เมื่อเช่นนั้น บัณฑิตเมื่อเห็นสุขอันไพบุลย์นั้นโดยชอบ ก็พึงสละสุขพอประมาณนั้นเสีย.

ในกาลจบเทศนา คนเป็นอันมาก บรรลुरुยผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องบุรพกรรมของพระองค์ จบ.

๒. เรื่องกุมาริกากินไข่ไก่

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภกุมาริกาผู้กินไข่ไก่คนหนึ่ง ตรัสพระธรรมเทศนาว่า “ปรทุกุชูปธานน” เป็นต้น.

[แม่ไก่ผูกอาฆาตในนางกุมาริกา]

ได้ยินว่า บ้านหนึ่งชื่อปถุระ อยู่ไม่ไกลเมืองสาวัตถี.

ในบ้านนั้น มีชาวประมงอยู่คนหนึ่ง.

เขาเมื่อไปยังเมืองสาวัตถี เห็นไข่เต่าริมฝั่งแม่น้ำอจิรวดีแล้ว ถือเอาไข่เต่าเหล่านั้น ไปสู่เมืองสาวัตถี ให้ต้มในเรือกหลังหนึ่งแล้ว เคี้ยวกิน ได้ให้ไข่ฟองหนึ่งแก่กุมาริกาในเรือกนั้น.

นางเคี้ยวกินไข่เต่านั้นแล้ว จำเดิมแต่นั้น ไม่ปรารภนาซึ่งควรเคี้ยวอย่างอื่น.

ครั้งนั้น มารดาของนาง ถือเอาไข่ฟองหนึ่งจากที่แม่ไก่ไข่แล้ว ได้ให้ (แก่นาง).

นางเคี้ยวกินไข่ฟองนั้นแล้ว อันความอยากในรสผูกแล้ว จำเดิมแต่นั้น ก็ถือเอาไข่ไก่มาเคี้ยวกินเองทีเดียว.

ในเวลาตกฟอง^๑ แม่ไก่เห็นกุมาริกานั้นถือเอาไข่ของตนเคี้ยวกินอยู่ ถูกกุมาริกานั้นเบียดเบียนแล้ว ผูกอาฆาต ตั้งความปรารถนาว่า “บัดนี้ เราเคลื่อนจากอัฐภาพนี้แล้ว พึงเกิดเป็นยักษ์ฉินิ เป็นผู้สามารถจะเคี้ยวกินทารกของเจ้า” ทำกาลละแล้ว บังเกิดเป็นนางแมวในเรือกนั้นนั่นเอง.

[การจ้องเวรกันให้เกิดทุกข์]

แม่นางกุมาริกานอกนี้ ทำกาลละแล้ว บังเกิดเป็นแม่ไก่ในเรือกนั้นเหมือนกัน.

แม่ไก่ตกฟองทั้งหลายแล้ว.

นางแมวมาเคี้ยวกินฟองไข่เหล่านั้นแล้ว แม่ครั้งที่ ๒ แม่ครั้งที่ ๓ ก็เคี้ยวกินแล้วเหมือนกัน.

แม่ไก่ทำความปรารถนาว่า “เจ้าเคี้ยวกินฟองไข่ทั้งหลายของเราตลอด ๓ คราว บัดนี้ ยังปรารถนาจะเคี้ยวกินเรา, เราเคลื่อนจากอัฐภาพนี้แล้ว พึงได้เพื่อเคี้ยวกินเจ้าพร้อมทั้งลูก” เคลื่อนจากอัฐภาพนั้นแล้ว บังเกิดเป็นนางเสือเหลือง.

ฝ่ายนางแมวนอกนี้ ทำกาลละแล้วบังเกิดเป็นนางเนื้อ.

ในเวลา นางเนื้อนั้นคลอดแล้ว นางเสือเหลืองก็มาเคี้ยวกินนางเนื้อนั้นพร้อมด้วยลูกทั้งหลาย.

สัตว์ทั้ง ๒ นั้น เคี้ยวกินกันอยู่อย่างนี้ ยังทุกข์ให้เกิดขึ้นแก่กันและกันใน ๕๐๐ อัฐภาพ

ในที่สุด นางหนึ่งเกิดเป็นยักษ์ฉินิ, นางหนึ่งเกิดเป็นกุลธิดาในเมืองสาวัตถี.

เบื้องหน้าแต่นี้ พึงทราบโดยนัยที่กล่าวไว้แล้วในพระคาถาว่า “น ทิ เวเรน เวรานิ” เป็นอาทิ นั้นแล.

แต่ในเรื่องนี้ พระศาสดาตรัสว่า “ก็เวรย่อมระงับด้วยความไม่มีเวร, ย่อมไม่ระงับด้วยเวร,” ดังนี้แล้ว เมื่อจะทรงแสดงธรรมแก่ชนทั้ง ๒ จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“ผู้ใด ย่อมปรารถนาสุขเพื่อตน เพราะก่อทุกข์ในผู้อื่น,
ผู้นั้น เป็นผู้ระคนด้วยเครื่องระคนคือเวร ย่อมไม่พ้นจากเวรได้.”

[แก้อรุณ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **ปรทุกขุปรานเนน** ความว่า เพราะก่อทุกข์ในผู้อื่น, อธิบายว่า เพราะยังทุกข์ให้เกิดขึ้นแก่ผู้อื่น.

บทพระคาถาว่า **เวรลัสคคัสสุโฐ** ความว่า บุคคลนั้นเป็นผู้ระคนแล้ว ด้วยเครื่องระคนคือเวร อันตนทำให้แก่กันและกัน ด้วยสามารถ แห่งการดำและการดำตอการประหารและการประหารตอ เป็นต้น.

บทพระคาถาว่า **เวรา โส น ปริมุจติ** ความว่า ย่อมถึงทุกข์อย่างเดียว ตลอดกาลเป็นนิตย์ ด้วยสามารถแห่งเวร.

ในกาลจบเทศนา นางยักษิณีตั้งอยู่ในสภาวะทั้งหลาย สมทานศีล ๕ พ้นแล้วจากเวร,

ฝ่ายกุลธิดานอกนี้ ตั้งอยู่ในโสดาปัตติผลแล้ว,

เทศนาได้มีประโยชน์ แม้แก่บุคคลผู้ประชุมกันแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องกุมาริกากินไข่ไก่ จบ.

๓. เรื่องภิกษุชวานครภททิยะ

พระศาสดา เมื่อเสด็จอาศัยชวานครภททิยะ ประทับอยู่ในชาติยาวนาน^๑ ทรงปรารภภิกษุชวานครภททิยะ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “ยํ ทิ กิจจํ” เป็นต้น.

[ภิกษุละเลยสมณกิจ]

ดังได้สดับมา ภิกษุชวานครภททิยะเหล่านั้น ได้เป็นผู้ชวนชวยในการประดับเชิงเท้า^๒.

สมจริงตามที่พระอุบาลีเถระ กล่าวไว้ว่า

“ก็โดยสมัยนั้นแล พวกภิกษุชวานครภททิยะ ตามประกอบความเพียรในการประดับเชิงเท้าชนิดต่างๆ กันอยู่:

ทำเองบ้าง ให้คนอื่นทำบ้าง ซึ่งเชิงเท้าหญาธรรมดา

ทำเองบ้าง ให้คนอื่นทำบ้าง ซึ่งเชิงเท้าหญาปล้อง เชิงเท้าหญาฆงกะต่าย เชิงเท้าตันเป้ง เชิงเท้าผ้ากัมพล,

ย่อมละทิ้งอุทเทส (ศึกษาเล่าเรียนธรรมวินัย) ปริปุจฉา (การไต่ถาม) อธิศีล (อินทริยสังวร) อธิจิต (สมถภาวนา)

อธิปัญญา (วิปัสสนาภาวนา).

ภิกษุทั้งหลาย ดำเนินโทษความที่ทำเช่นนั้นของภิกษุเหล่านั้น จึงกราบทูลแต่พระศาสดา.

[พระศาสดาทรงดำนิโทษแล้วเทศนา]

พระศาสดา ทรงติเตียนภิกษุเหล่านั้นแล้ว ตรัสว่า ภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายมาด้วยกิจอย่างอื่นแล้ว ชวนชวยในกิจอย่างอื่นแล้ว

ดังนี้แล้ว เมื่อจะทรงแสดงธรรม ได้ตรัสพระคาถาเหล่านี้ว่า

“ก็ ภิกษุละทิ้งสิ่งที่ควรทำ, แต่ยอมทำสิ่งที่ไม่ควรทำ;

อาสวะ^๓ทั้งหลาย ย่อมเจริญแก่ภิกษุเหล่านั้น ผู้มีมานะ

ประดุจไม้้ออันยกขึ้นแล้ว ผู้ประมาทแล้ว;

ส่วนสติอันไปในกาย อันภิกษุเหล่าใด ปรารภด้วยดีเป็นนิตย,

ภิกษุเหล่านั้น มีปกติทำเรื่องๆ ในกิจที่ควรทำ ย่อมไม่เสพลสิ่งที่ไม่ควรทำ;

อาสวะทั้งหลายของภิกษุเหล่านั้น ผู้มีสติ มีสัมปชัญญะ ย่อมถึงความตั้งอยู่ไม่ได้.”

[แก้้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น สองบทว่า ยํ ทิ กิจจํ ความว่า ก็กรรมมีอาทิอย่างนี้คือ การคุ้มครองศีลชั้นอันหาประมาณมิได้ การอยู่ป่าเป็นวัตร การรักษารัฐงค์ ความเป็นผู้ยินดีในภาวนา ชื่อว่าเป็นกิจอันควรทำของภิกษุ จำเดิมแต่กาลบวชแล้ว. แต่ภิกษุเหล่านี้ละเลย คือทอดทิ้งกิจที่ควรทำของตนเสีย.

๑ สนวนมะลิ.

๒ ปาทุกา เชิงเท้า รองเท้า, รองเท้าไม้

๓ อาสวะมี ๔ คือ กามาสวะ อาสวะคือกาม ๑ ภาวาสวะ อาสวะคือภพ ๑ ทิฏฐาสวะ อาสวะคือความเห็นผิด ๑ อวิชชาสวะ อาสวะคืออวิชชา ๑.

บทว่า **อภิจจ** เป็นต้น ความว่า ก็การประดับรั่ม การประดับรองเท้า การประดับเชียงเท้า บาตร โอ^๑ ฌมกรก ประคตเอว อังสะ ชื่อว่าเป็นกิจไม่ควรทำของภิกษุ.

อธิบายว่า ภิกษุเหล่าใดทำสิ่งนั้น, อาสวะทั้ง ๔ ย่อมเจริญแก่ภิกษุเหล่านั้น ผู้ชื่อว่า มีมานะประดุจไม้้ออันยกขึ้นแล้ว เพราะการยกมานะเพียงดั่งไม้้อก็ยกไป ชื่อว่า ประมาทแล้ว เพราะปล่อยสติ.

บทว่า **สุสมารทธา** ได้แก่ ประคองไว้ดีแล้ว.

สองบทว่า **กายคตา สติ** ได้แก่ ภาวนาอันเป็นเครื่องตามเห็นกาย.

บทว่า **อภิจจ** ความว่า ภิกษุเหล่านั้นย่อมไม่เสพ คือไม่ทำสิ่งที่ไม่ควรทำนั้น มีการประดับรั่ม เป็นต้น.

บทว่า **กิจเจ** ความว่า ในสิ่งอันตนพึงทำ คือในกรณียะ มีการค้ำครองศีลชั้นธัมมาสมาธิได้เป็นต้น จำเดิมแต่กาลบวชแล้ว.

บทว่า **สาตจจการิโน** ได้แก่ มีปกติทำเนืองๆ คือทำไม่หยุด,

อธิบายว่า อาสวะแม้ทั้ง ๔ ของภิกษุเหล่านั้น ผู้ชื่อว่า มีสติ เพราะไม่อยู่ปราศจากสติ ผู้ชื่อว่ามีสัมปชัญญะ เพราะสัมปชัญญะ ๔ อย่าง คือ “สาตถกสัมปชัญญะ สัปปายสัมปชัญญะ โคจรสัมปชัญญะ อสัมโมหสัมปชัญญะ” ย่อมถึงความตั้งอยู่ไม่ได้ คือถึงความสิ้นไป ได้แก่ไม่มี.

ในกาลจบเทศนา ภิกษุเหล่านั้น ตั้งอยู่ในพระอรหัตแล้ว.

เทศนาได้มีประโยชน์แม้แก่บุคคลที่ประชุมกันแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องภิกษุชวณครภัททียะ จบ

๑ โอ ภาชนะเครื่องเงินอย่างหนึ่งสำหรับใส่ของ รูปคล้ายขัน มีขนาดต่าง ๆ, ต่อมาได้โอนุโลมเรียกขันเคลือบทรงสูง ว่า ขันโอ.

๔. เรื่องพระลฤกษณ์ภูภักทียเถระ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพระลฤกษณ์ภูภักทียเถระ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า
“มาตริ ปิตริ หนตุวา” เป็นต้น

[อาคันตุกษณ์เข้าเฝ้าพระศาสดา]

ความพิสดารว่า วันหนึ่ง ภิกษุอาคันตุกะหลายรูปด้วยกัน เข้าไปเฝ้าพระศาสดา ผู้ทรงนั่ง ณ ที่ประทับกลางวัน ถวายบังคม แล้ว นั่ง ณ ที่ควรข้างหนึ่ง.

ขณะนั้น พระลฤกษณ์ภูภักทียเถระเดินผ่านไปในที่ไม้ไกลแห่งพระผู้มีพระภาคเจ้า.

พระศาสดา ทรงทราบวาระจิต (คือความคิด) ของภิกษุเหล่านั้นแล้ว ตรัสว่า

“ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอเห็นหรือ? ภิกษุนี้เข้ามาบรรดาบิดาแล้ว เป็นผู้ไม่มีทุกข์ ไปอยู่”

เมื่อภิกษุเหล่านั้นมองดูหน้ากันและกันแล้ว แล่นไปสู่ความสงสัยว่า “พระศาสดา ตรัสอะไรหนอแล?” จึงกราบทูลว่า
“พระองค์ตรัสคานันชื้ออะไร?” เมื่อจะทรงแสดงธรรมแก่ภิกษุเหล่านั้น จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“บุคคลเข้ามาบรรดาบิดา ฆ่าพระราชผู้กษัตริย์ ๒ พระองค์ และ
ฆ่าแวนแคว้นพร้อมด้วยเจ้าพนักงานเก็บส่วยแล้ว เป็นพราหมณ์ ไม่มีทุกข์ ไปอยู่.”

[แก้รรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **सानุจริ** ได้แก่ ผู้เป็นไปกับด้วยผู้จัดการส่วยให้สำเร็จ คือเจ้าพนักงานเก็บส่วย.

ก็ในพระคาถานี้ บัณชิตพึงทราบวินิจฉัยว่า ตัณหา ชื่อว่า มารดา เพราะให้สัตว์ทั้งหลายเกิดในภพ ๓ เพราะบาลีว่า
“ตัณหายังบุรุษให้เกิด.”

อัสมิมานะ^๑ ชื่อว่าบิดา เพราะอัสมิมานะอาศัยบิดาเกิดขึ้นว่า “เราเป็นราชโอรสของพระราชชื่อนั้น
หรือเป็นบุตรของมหาอมาตย์ของพระราชชื่อนั้น” เป็นต้น.

ทิลกุกษณินดี ย่อมอิงสัสสททิลกุกษณินดีและอุจเฉททิลกุกษณินดีทั้ง ๒ เหมือนชาวโลกอาศัยพระราชชื่อนั้น,
เพราะฉะนั้น สัสสททิลกุกษณินดีและอุจเฉททิลกุกษณินดี จึงชื่อว่าพระราชผู้กษัตริย์ ๒ พระองค์.

อายตนะ ๑๒^๒ ชื่อว่าแวนแคว้น เพราะคล้ายคลึงกับแวนแคว้น โดยอรรถว่ากว้างขวาง.

ความกำหนดด้วยอำนาจความยินดี ซึ่งอาศัยอายตนะนั้น ดูบุรุษเก็บส่วย จัดการส่วยให้สำเร็จ ชื่อว่าเจ้าพนักงานเก็บส่วย.

บทว่า **อนิโฆ** ได้แก่ ไม่มีทุกข์.

บทว่า **พราหมโณ** ได้แก่ ผู้มีอัสวะสินแล้ว.

๑ การถือตัวว่าเป็นเรา.

๒ อายตนะภายใน ๖ มีจักขุ เป็นต้น. ภายนอก ๖ มีรูป เป็นต้น.

ในพระคาถานี้ มีอธิบายดังนี้ “ผู้ซึ่งว่ามีอาสวะสิ้นแล้ว เพราะกิเลสเหล่านั้นมีต้นเหตุเป็นต้น อันตนกำจัดได้ด้วยดาบคืออรรถตมมรรคญาณ จึงเป็นผู้ไม่มีทุกข์ ไปอยู่.”

ในกาลจบเทศนา ภิกษุเหล่านั้น ดำรงอยู่ในพระอรหัตแล้ว.

(พระคาถาที่ ๒)

แม้ในพระคาถาที่ ๒ เรื่องก็เหมือนกันเรื่องก่อนหน้านั้นเอง.

แม้ในกาลนั้น พระศาสดา ทรงปรารภ พระลฤณภูภักทียเถระเหมือนกัน เมื่อจะทรงแสดงธรรมแก่ภิกษุเหล่านั้น จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“บุคคลข้ามารดาบิดา ข่าพระราชาผู้เป็นพราหมณ์ทั้ง ๒ ได้แล้ว และ
ข่าหมวด ๕ แห่งนิวรรณ์มีวิจิจฉานนิวรรณ์ เช่นกับหนทางที่เสื่อโครงเที่ยวไปที่ ๕ แล้ว
เป็นพราหมณ์ ไม่มีทุกข์ ไปอยู่.”

[แก้้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น สองบทว่า เทว จ โสตุถิเย คือ ผู้เป็นพราหมณ์ทั้ง ๒ ด้วย.

ก็ในพระคาถานี้ พระศาสดา ตรัสสัตตัทธินิธิและอุจเฉททิฏฐินิธิ ให้เป็นพระราชาผู้เป็นพราหมณ์ทั้ง ๒ เพราะพระองค์เป็นใหญ่ในพระธรรม และเพราะพระองค์เป็นผู้ฉลาดในวิธีเทศนา.

บัณฑิตพึงทราบวิเคราะห์ ในบท เวยฺยคฺขมฺปญฺจมนิ ว่า

หนทางที่เสื่อโครงเที่ยวไป มีภยรอบด้าน เดินไปลำบาก ชื่อว่าทางที่เสื่อโครงเที่ยวไปแล้ว,
แม้วิจิจฉานนิวรรณ์ ชื่อว่าเป็นคฺจทางที่เสื่อโครงเที่ยวไปแล้ว เพราะความที่วิจิจฉานนิวรรณ์นั้น
คล้ายกับหนทางอันเสื่อโครงเที่ยวไปแล้วนั้น,

วิจิจฉานนิวรรณ์เช่นกับหนทางที่เสื่อโครงเที่ยวไปแล้วนั้น เป็นที่ ๕ แห่งหมวด ๕ แห่งนิวรรณ์นั้น
เพราะฉะนั้น หมวด ๕ แห่งนิวรรณ์ จึงชื่อว่ามิวิจิจฉานนิวรรณ์เช่นกับหนทางที่เสื่อโครงเที่ยวไปแล้วเป็นที่ ๕.

ในพระคาถาที่ ๒ นี้ มีอธิบายดังนี้ว่า “ก็บุคคลข้ามหมวด ๕ แห่งนิวรรณ์มีวิจิจฉานนิวรรณ์เช่นกับหนทางที่เสื่อโครงเที่ยวไปแล้ว
เป็นที่ ๕ นี้ไม่ให้มีส่วนเหลือ ด้วยดาบคืออรรถตมมรรคญาณ เป็นพราหมณ์ ไม่มีทุกข์ เที่ยวไปอยู่”

บทที่เหลือ เป็นเช่นกับบทที่มีในก่อนหน้านั้นแล ดังนี้แล.

เรื่องพระลฤณภูภักทียเถระ จบ.

๕. เรื่องนายทวารุสาภิเษก

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเวฬุวัน ทรงปรารภบุตรของนายทวารุสาภิเษก ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “สุปปพุทธ” เป็นต้น.

[เด็ก ๒ คนเล่นขลุบ]

ความพิสดารว่า เด็กในพระนครราชคฤห์ ๒ คน คือ “บุตรของบุคคลผู้เป็นสัมมาทิฐิ และบุตรของบุคคลผู้เป็นมิจฉาทิฐิ” เล่นขลุบอยู่ด้วยกันเนื่องๆ.

ในเด็ก ๒ คนนั้น บุตรของบุคคลผู้เป็นสัมมาทิฐิ เมื่อจะทอดขลุบ ระลึกถึงพุทธานุสสติแล้ว กล่าวว่า “นโม พุทธสส” แล้วจึงทอดขลุบ.

เด็กนอกนี้ระลึกเฉพาะพระคุณทั้งหลายของพวกเดียริถีย์แล้ว กล่าวว่า “นโม อรหันตานิ” แล้วจึงทอด.

ในเด็ก ๒ คนนั้น บุตรของบุคคลผู้เป็นสัมมาทิฐิ ย่อมชนะ, เด็กคนนอกนี้ ย่อมแพ้.

บุตรของบุคคลผู้เป็นมิจฉาทิฐินั้น เห็นกิริยาของบุตรผู้เป็นสัมมาทิฐินั้นแล้ว คิดว่า

“เพื่อนคนนี้ ระลึกแล้วอย่างนั้น กล่าวแล้วอย่างนั้น ทอดขลุบไป จึงชนะเรา, แม้เรา ก็จักทำอย่างนั้น (บ้าง)”

ได้ทำการสังสมในพุทธานุสสติแล้ว.

[เด็กผู้เป็นสัมมาทิฐิไปป่ากับบิดา]

ภายหลังวันหนึ่ง บิดาของเด็กผู้เป็นสัมมาทิฐินั้น เขียมเกวียนแล้ว ไปเพื่อต้องการไม้ ได้พาเด็กเมื่อนั้นไปแล้ว บรรทุกเกวียนให้เต็มแล้วด้วยไม้ในดง ชับมาอยู่ (ถึง) ภายนอกเมือง ปล่อยโคไปให้อันมีความสำคัญด้วยน้ำ ในที่ใกล้ป่าช้า แล้วได้กระทำการจัดแจงภัต.

ลำดับนั้น โคของเขาเข้าไปสู่เมือง กับหมูโคที่เข้าไปสู่เมืองในเวลาเย็น.

ฝ่ายนายสาภิเษกเที่ยวติดตามโคอยู่ เข้าไปสู่เมืองแล้วในเวลาเย็น พบโคแล้วจึงออกไปอยู่ ไม่ทันถึงประตู ก็เมื่อเขายังไม่ทันถึงนั้นแหละ, ประตูปิดเสียแล้ว.

ขณะนั้น บุตรของเขาผู้เดียวเท่านั้น นอนแล้วในภายใต้แห่งเกวียนในส่วนแห่งราตรี ก้าวลงสู่ความหลับแล้ว.

[เจริญพุทธานุสสติป้องกันอมนุษย์ได้]

ก็กรุงราชคฤห์ แม้ตามปกติ ก็มากไปด้วยอมนุษย์.

อนึ่ง เด็กนี้ ก็นอนแล้วในที่ใกล้แห่งป่าช้า.

พวกอมนุษย์ในที่ใกล้แห่งป่าช้านั้น เห็นเขาแล้ว.

อมนุษย์ตนหนึ่ง ผู้เป็นมิจฉาทิฐิ เป็นเสียนหนามต่อพระศาสดา, อมนุษย์คนหนึ่ง เป็นสัมมาทิฐิ.

ในอมนุษย์ทั้ง ๒ นั้น อมนุษย์เป็นมิจฉาทิฎฐิกกล่าวว่า “เด็กคนนี้เป็นภักษาหารของพวกเรา, พวกเราจึงเคี้ยวกินเด็กคนนี่.”

อมนุษย์ผู้เป็นสัมมาทิฎฐินอกนี้ ห้ามอมนุษย์ผู้เป็นมิจฉาทิฎฐินั้น ด้วยคำว่า “อย่าเลย, ท่านอย่าขบใจเลย.”

อมนุษย์ผู้เป็นมิจฉาทิฎฐินั้น แม้อุกอมนุษย์ผู้เป็นสัมมาทิฎฐินั้นห้ามอยู่ ก็ไม่เอื้อเพื่อถ้อยคำของเขา จับเท่าเด็กครามาแล้ว.

ในขณะนั้น เด็กนั้นกล่าวว่า “**นโม พุทธสส**” เพราะความที่ตนเป็นผู้สั่งสมในพุทธานุสสติ.

อมนุษย์กลัวภัยใหญ่ จึงได้ถอยไปยืนอยู่แล้ว.

[อมนุษย์รักษาและบำรุงเด็กผู้นอนให้ป่าคนเดียว]

ลำดับนั้น อมนุษย์ผู้เป็นสัมมาทิฎฐินอกนี้ กล่าวกะอมนุษย์ผู้เป็นมิจฉาทิฎฐินั้นว่า

“พวกเราทำสิ่งอันไม่ควรทำเสียแล้ว, พวกเราจึงทำทัมทกรรมเพื่อเด็กนั้นเสียเถิด” ดังนี้แล้ว ได้ยืนรักษาเด็กนั้น.

อมนุษย์ผู้เป็นมิจฉาทิฎฐิ เข้าไปสู่พระนคร ยังภาคโภชนะของพระราชาให้เต็มแล้ว ทำโภชนะมา.

ต่อมา อมนุษย์แม่ทั้ง ๒ เป็นประจวบมารดาและบิดาของเด็กนั้น ปลุกเด็กนั้นให้ลุกขึ้นแล้ว ให้บริโภคาโภชนะนั้น

ประกาศความเป็นไปนั้นแล้ว จาริกอักษรที่ภาคโภชนะ ด้วยอานุกาพของยักษ์ ด้วยอธิษฐานว่า

“พระราชาเท่านั้น จงเห็นอักษรเหล่านี้, คนอื่นจงอย่าเห็น” ดังนี้แล้ว จึงไป.

ในวันรุ่งขึ้น พวกราชบุรุษทำความโกลาหลอยู่ว่า “พวกโจรลักเอาภณฑะคือภาชนะไปจากราชตระกูลแล้ว”

จึงปิดประตูทั้งหลาย แล้วค้นหา เมื่อไม่เห็นในพระนคร จึงออกจากพระนคร ตรวจดูข้างโน้นและข้างนี้ จึงเห็นถาดอันเป็นวิการแห่งทองคำบนเกวียนที่บรรทุกพิน จึงจับเด็กนั้น ด้วยความสำคัญว่า “เด็กนี้เป็นโจร” ดังนี้แล้ว แสดงแต่พระราชา.

[เด็กถูกไต่สวน]

พระราชาทอดพระเนตรเห็นอักษรทั้งหลายแล้ว ตรัสถามว่า “นี่อะไรกัน? พ่อ.”

เด็กนั้น กราบทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้สมมติเทพ ข้าพระองค์ไม่ทราบ, มารดาบิดาของข้าพระองค์มาให้บริโภคาในราตรี แล้วได้ยืนรักษาอยู่, ข้าพระองค์คิดว่า ‘มารดาบิดารักษาเราอยู่’ จึงไม่มีความกลัวเลย เข้าถึงความหลับแล้ว, ข้าพระองค์ทราบเพียงเท่านี้.”

ลำดับนั้น แม่มารดาและบิดาของเด็กนั้น ก็ได้ไปสู่ที่นั้นแล้ว.

พระราชาทรงทราบความเป็นไปนั้นแล้ว ทรงพาชนทั้ง ๓ นั้น ไปสู่สำนักพระศาสดา กราบทูลความเป็นไปทั้งปวงแล้ว ทูลถามว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พุทธานุสสติเท่านั้น ย่อมเป็นคุณชาติเครื่องรักษาหรือหนอแล?

หรือว่า อนุสสติอื่นแม้มีธัมมานุสสติเป็นต้นก็เป็นคุณชาติเครื่องรักษา.”

[พระศาสดาทรงแสดงฐานะ ๖]

ลำดับนั้น พระศาสดาตรัสแก่พระราชานั้นว่า “มหาบพิตร พุทธานุสสติอย่างเดียวเท่านั้น เป็นคุณชาติเครื่องรักษาที่หาไม่ได้,

ก็จิตอันชนเหล่าใดอบรมดีแล้วโดยฐานะ ๖ ก็จิตด้วยการรักษาและป้องกันอย่างอื่น หรือด้วยมนต์และไสย ย่อมไม่มีแก่

ชนเหล่านั้น” ดังนี้แล้ว เมื่อจะทรงแสดงฐานะ ๖ ได้ทรงภาสิตพระคาถาเหล่านี้ว่า

“สติของชนเหล่าใด ไปแล้วในพระพุทธรเจ้าเป็นนิตย์ ทั้งกลางวันทั้งกลางคืน,
(ชนเหล่านั้น) เป็นสาวกของพระโคตม ตื่นอยู่ด้วยดี ในกาลทุกเมื่อ.

สติของชนเหล่าใด ไปแล้วในพระธรรมเป็นนิตย์ ทั้งกลางวันทั้งกลางคืน,
(ชนเหล่านั้น) เป็นสาวกของพระโคตม ตื่นอยู่ด้วยดี ในกาลทุกเมื่อ.

สติของชนเหล่าใด ไปแล้วในพระสงฆ์เป็นนิตย์ ทั้งกลางวันทั้งกลางคืน,
(ชนเหล่านั้น) เป็นสาวกของพระโคตม ตื่นอยู่ด้วยดี ในกาลทุกเมื่อ.

สติของชนเหล่าใด ไปแล้วในกายเป็นนิตย์ ทั้งกลางวันทั้งกลางคืน,
(ชนเหล่านั้น) เป็นสาวกของพระโคตม ตื่นอยู่ด้วยดี ในกาลทุกเมื่อ.

ใจของชนเหล่าใด ยินดีแล้วในอันไม่เบียดเบียน ทั้งกลางวันทั้งกลางคืน,
(ชนเหล่านั้น) เป็นสาวกของพระโคตม ตื่นอยู่ด้วยดี ในกาลทุกเมื่อ.

ใจของชนเหล่าใด ยินดีแล้วในภาวนา ทั้งกลางวันทั้งกลางคืน,
(ชนเหล่านั้น) เป็นสาวกของพระโคตม ตื่นอยู่ด้วยดี ในกาลทุกเมื่อ.”

[แก้รรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทพระคาถาว่า **สุปปพุทธํ ปพฺขมฺนติ** ความว่า (ชนเหล่านั้น) ยึดสติอันไปแล้วในพระพุทธรเจ้าหลับอยู่นั้นเทียว เมื่อตื่น ชื่อว่าตื่นอยู่ด้วยดี.

บทพระคาถาว่า **สทา โคตมสาวกา** ความว่า ชื่อว่าเป็นสาวกของพระโคตม เพราะความที่ตนเป็นผู้เกิดแล้วในที่สุดแห่งการฟังแห่งพระพุทธรเจ้าโคตมโคตร (และ) เพราะความเป็นคืออันฟังอนุสาสนีของพระพุทธรเจ้าพระองค์นั้นนั่นแล.

สองบทว่า **พุทฺธคตา สติ** ความว่า สติของชนเหล่าใด ปราศภพระพุทธรคุณทั้งหลายอันต่างด้วยคุณมีว่า “อิติปิ โส ภควา” เป็นต้น เกิดขึ้นอยู่ มีอยู่ตลอดกาลเป็นนิตย์, ชนเหล่านั้น ชื่อว่าตื่นอยู่ด้วยดีแม้ในกาลทุกเมื่อ.

ก็ชนเหล่านั้น เมื่อไม่อาจ (เพื่อจะกระทำ) อย่างนั้นได้ ทำซึ่งพุทธานุสสติไว้ในใจ ในวันหนึ่ง ๓ เวลา ๒ เวลา (หรือ) แม้เวลาเดียว ชื่อว่าตื่นอยู่ด้วยดีเหมือนกัน.

สองบทว่า **ธมฺมคตา สติ** ความว่า สติที่ปราศภพระธรรมคุณทั้งหลาย อันต่างด้วยคุณมีว่า “สวากุขาโต ภควตา ธมฺโม” เป็นต้น อันเกิดขึ้นอยู่.

สองบทว่า **สงฺฆคตา สติ** ความว่า สติที่ปราศภพระสังฆคุณทั้งหลาย อันต่างด้วยคุณมีว่า “สุปฏิปนฺโน ภควโต สาวกสงฺโฆ” เป็นต้น อันเกิดขึ้นอยู่.

สองบทว่า **กายคตา สติ** ความว่า สติอันเกิดขึ้นอยู่ ด้วยสามารถแห่งอาการ ๓๒ ด้วยสามารถแห่งการอยู่ในป่าช้า ๙ ด้วยสามารถแห่งการกำหนดซึ่งธาตุทั้ง ๔ หรือด้วยสามารถแห่งรูปมาน มีนีสกสณอันเป็นไปในภายใน เป็นต้น.

สองบทว่า **อหีสาย รโต** ความว่า ยินดีแล้วในกรุณาภาวนา (การเจริญกรุณา) อันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ว่า “ภิกษุณฺณํมีใจสหระคตด้วยกรุณา แผ่ไปตลอดทิศหนึ่งอยู่.”

บทว่า **ภาวนาย** ได้แก่ เมตตาทภาวนา.

จริงอยู่ ภาวนาที่เหลือแม่ทั้งหมด พระผู้มีพระภาคทรงประสงค์เอาในบทว่า “ภาวนาย” นี้ เพราะความที่ภรวณาภาวนาพระองค์ตรัสไว้แล้วในหนหลังแม่โดยแท้, ถึงดั่งนั้น เมตตภาวนาเท่านั้น พระองค์ทรงประสงค์เอาในบทว่า “ภาวนาย” นี้.

คำที่เหลือ ผู้ศึกษาพึงทราบโดยนัยที่กล่าวแล้วในคาถาดังนั้นเทียว.

ในกาลจบเทศนา ทวารุสาภิณะ ดำรงอยู่ในโสดาปัตติผล พร้อมด้วยมารดาและบิดาแล้ว.

ครั้นภายหลัง ชนแม่ทั้งหมดบวชแล้วบรรลุพระอรหัต.

เทศนาได้มีประโยชน์ แม่แก่ชนผู้ประชุมกันแล้ว ดั่งนี้แล.

เรื่องนายทวารุสาภิณะ จบ.

๖. เรื่องภิกษุวัชชีบุตร

พระศาสดา เมื่อทรงอาศัยกรุงไพศาลี ประทับอยู่ในป่ามหาวัน ทรงปรารภภิกษุผู้เป็นโอรสของเจ้าวัชชีรูปใดรูปหนึ่ง ที่พระธรรมสังคากจารย์ กล่าวหมายเอาว่า “ภิกษุผู้เป็นโอรสของเจ้าวัชชี รูปใดรูปหนึ่ง อยู่ในราวป่าแห่งใดแห่งหนึ่ง ใกล้เมืองไพศาลี.

ก็โดยสมัยนั้นแล ในกรุงไพศาลี มีการเล่นมหรสพตลอดคืนยิ่งรุ่ง.

ครั้งนั้นแล ภิกษุนั้น ได้ยินเสียงกีกก้องแห่งดนตรีที่เขาตีแล้วและประโคมแล้ว คร่ำครวญอยู่ กล่าวคาถานี้ในเวลาขึ้นว่า

“พวกเราผู้เดียว ย่อมอยู่ในป่า เหมือนไม้ที่เขาทิ้งไว้แล้วในป่า,
ในราตรีเช่นนี้ บัดนี้ ใครเล่าที่เร็วกว่าพวกเรา.”

ตรัสพระธรรมเทศนาขึ้นว่า “**ทุปฺปพฺพชฺชํ ทฺวาริรมิ**” เป็นต้น.

[เสียงกีกก้องเป็นปรปักษ์ต่อสมณเพศ]

ได้ยินว่า ภิกษุนั้นเป็นราชโอรสในแคว้นวัชชี สละราชสมบัติที่ถึงแล้วตามวาระ บวชแล้ว,

ในกรุงไพศาลี เมื่อทั่วทั้งพระนคร อันเขาประดับแล้ว ด้วยเครื่องประดับทั้งหลาย มีธงชัยและธงแผ่นผ้า เป็นต้น กระทำให้เนื่องเป็นอันเดียวกันกับชั้นจตุมหาราช,

เมื่อวาระเป็นที่เล่นมหรสพ ตลอดคืนยิ่งรุ่ง ในวันเพ็ญเป็นที่บานแห่งดอกโกมุทเป็นไปอยู่, ได้ยินเสียงกีกก้องแห่งดนตรี มีกลอง เป็นต้นที่เขาตีแล้ว และเสียงดนตรีมีพิณ เป็นต้น ที่เขาประโคมแล้ว,

เมื่อพระราชาเจ็ดพันเจ็ดร้อยเจ็ดพระองค์ และข้าราชการบริพารทั้งหลาย มีอุปราชและเสนาบดี เป็นต้นของพระราชาเหล่านั้น

ก็มีจำนวนเท่ากันเหมือนกัน ซึ่งมีอยู่ในกรุงไพศาลี ประดับประดาแล้ว ก้าวลงสู่ถนนเพื่อต้องการจะเล่นนักษัตร,

จกกรมอยู่ ที่จกกรมใหญ่ ประมาณ ๖๐ ศอก เห็นพระจันทร์เต็มดวงเด่นอยู่ในกลางท้องฟ้า ยืนฟังแผ่นกระดาน

ณ ที่สุดจกกรมแล้ว มองดูอัตภาพประดุจไม้ที่เขาทิ้งไว้ในป่า เพราะความที่ตนเว้นแล้วจากผ้าสำหรับโปกและเครื่องอลังการ

คิดอยู่ว่า “คนอื่นที่เร็วกว่าเรา มีอยู่หรือหนอ?” แม้ประจบด้วยคุณมีการอยู่ป่าเป็นวัตรเป็นต้นตามปกติ ในขณะนั้น ถูก

ความไม่ยินดียิ่งบีบคั้นแล้ว จึงกล่าวอย่างนั้น.

[เทวดากล่าวคาถาให้เกิดความสังเวช]

ท่านได้ยินคาถานี้ ซึ่งเทวดาผู้สิงอยู่ในไพรสนชนั้น กล่าวแล้วว่า

“ท่านผู้เดียว อยู่ในป่า เหมือนไม้ที่เขาทิ้งไว้ในป่า,
ชนเป็นอันมาก ย่อมกระหิ้มต่อท่านนั้น
ราวจะว่าพวกสัตว์นรก กระหิ้มต่อชนทั้งหลาย ผู้ไปสู่สวรรค์ ฉะนั้น.”

ด้วยความประสงค์ว่า “เราจักยังภิกษุนี้ให้สังเวช” ในวันรุ่งขึ้น เข้าไปเฝ้าพระศาสดา ถวายบังคมแล้วนั่ง.

๑ เดินกลับไปกลับมา

๒ กระหิ้ม ครีมีใจ, ภูมิใจ, อัมใจ

[พระศาสดาทรงแสดงทุกข์ ๕ อย่าง]

พระศาสดา ทรงทราบเรื่องนั้นแล้ว ประสงค์จะทรงประกาศความที่ขรवासเป็นทุกข์ จึงทรงรวบรวมทุกข์ ๕ อย่างแล้ว ตรัสพระคาถานี้ว่า

“การบวชก็ยาก การยินดีก็ยาก เรือนที่ปกครองไม่ดี ให้เกิดทุกข์
การอยู่ร่วมกับผู้เสมอกัน^๑ เป็นทุกข์
ไม่พึงเป็นผู้เดินทางไกล และไม่พึงเป็นผู้อันทุกข์ติดตาม.”

[แก้รรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **ทูปปพพชช** ความว่า ชื่อว่า การละกองแห่งโภคะน้อยก็ตาม มากก็ตาม และเครื่องญาติ บวชมอบอระ^๒ ในศาสนานี้ เป็นการยาก.

บทว่า **ทुरิภิมิ** ความว่า การที่กุลบุตรแม้บวชแล้วอย่างนั้น สืบต่อความเป็นไปแห่งชีวิต ด้วยการเที่ยวไปเพื่อภิกษา ยินดียิ่ง ด้วยสามารถแห่งการคุมครองกองแห่งศีลไม่มีประมาณและบำเพ็ญข้อปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมให้บริบูรณ์ เป็นการยาก.

บทว่า **ทุรวาสา** ความว่า ก็ราชกิจของพระราชา อิศรกิจของอิสรชนทั้งหลาย อันผู้ครองเรือนต้องนำไป, ชนข้างเคียงและสมณพราหมณ์ผู้ประพฤติธรรม อันผู้ครองเรือนต้องสงเคราะห์, แม้เมื่อเป็นอย่างนี้ การครองเรือนก็เต็มได้โดยยาก เหมือนหม้อที่ทะลุและมหาสมุทร; เพราะฉะนั้น ชื่อว่าเรือนเหล่านั้น ที่ปกครองไม่ดี จึงชื่อว่าให้เกิดทุกข์ คือให้ลำบากเพื่อจะอยู่ครอบครอง^๓ เพราะเหตุที่นั่นนั่นแล.

บาทพระคาถาว่า **ทุกโข สมานสวาโส** ความว่า จริงอยู่ ชนเหล่าใด เป็นคฤหัสถ์ แม้เสมอกันโดยชาติ โคตร ตระกูล และโภคะ ก็ตาม เป็นบรรพชิต เสมอกันโดยคุณทั้งหลาย มีศีล อาจารย์ และพาหุสัจจะเป็นต้นก็ตาม (แต่) กล่าวคำเป็นต้นว่า “ท่านเป็นใคร? เราเป็นใคร?” เป็นผู้ชวนชวายนในอิภรณ์อยู่, ชนเหล่านั้น ชื่อว่าผู้ไม่เสมอกัน, ชื่อว่าการอยู่ร่วมกับชนเหล่านั้น เป็นทุกข์.

บาทพระคาถาว่า **ทุกขานุปัตติทตฺตุ** ความว่า ชนเหล่าใด ชื่อว่าผู้เดินทางไกล เพราะความเป็นผู้ดำเนินไปสู่ทางไกล กล่าวคือ วัฏฏะ; ชนเหล่านั้น ถูกทุกข์ติดตามแท้.

สองบทว่า **ตสฺมา น จทฺธตุ** ความว่า แม้ความเป็นผู้อันทุกข์ติดตาม ก็เป็นทุกข์ แม้ความเป็นผู้เดินทางไกล ก็เป็นทุกข์; เพราะฉะนั้น บุคคลไม่พึงเป็นผู้ชื่อว่าเดินทางไกล เพราะการเดินทางไกล กล่าวคือ วัฏฏะ คือ ไม่พึงเป็นผู้อันทุกข์มีประการ ดังกล่าวแล้วติดตามด้วย.

๑ ตามนัยอรรถกถา ประสงค์จะให้หมายความว่า การอยู่ร่วมกับผู้ไม่เสมอกัน.

๒ ถวายชีวิต

๓ อีกนัยหนึ่ง อวสิตุ ๆเปฯ ทุกฺขา แปลว่า คือ การอยู่ครอง (เรือน) ชื่อว่าลำบาก เพราะเหตุที่นั่นนั่นแล.

ในกาลจบเทศนา ภิกษุนั้นเปื้อน่ายในทุกข์ที่พระองค์ตรัสในฐานะ ๕ แล้ว ทำลายสังโยชนอันเป็นเบื่องต่ำ^๑ ๕ อันเป็นส่วนเบื่องสูง^๒ ๕ ดำรงอยู่ในพระอรหัตแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องภิกษุวัชชีบุตร จบ.

๑ สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส กามราคะ ปฏิฆะ

๒ รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชา.

๗. เรื่องจิตตคฤหบดี

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภจิตตคฤหบดี ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “สทโธ สีเลน สมปนฺโน” เป็นต้น.

[ลากัฏการะเกิดขึ้นแก่จิตตคฤหบดี]

เรื่องข้าพเจ้าให้พิสดารแล้ว ในวรรณนาแห่งพระคาถา ในพาลวรรคว่า “อสนฺตํ ภาวมิจฺเจยฺย” เป็นต้น.

แม้พระคาถา (นี้) ก็มาแล้วในพาลวรรคนั้นเหมือนกัน.

จริงอยู่ ในพาลวรรคนั้น ข้าพเจ้ากล่าวไว้ว่า

“(พระอานนทเถระ ทูลถามพระศาสดาว่า) “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ก็สักการะนี้เกิดขึ้นแก่คฤหบดีนั้น แม้ผู้มาสู่สำนักของพระองค์เท่านั้นหรือ? หรือแม้ไปในที่อื่นก็เกิดขึ้นเหมือนกัน?”

พระศาสดา ตรัสว่า “อานนทฺ เมื่อจิตตคฤหบดีนั้นมาสู่สำนักของเราก็คงไปในที่อื่นก็ดี, สักการะย่อมเกิดขึ้นทั้งนั้น, เพราะอุบาสกนี้ เป็นผู้มึนศรัทธา เลื่อมใส สมบูรณ์ด้วยศีล, อุบาสกผู้เป็นปานนี้ ย่อมไปประเทศใดๆ; ลากัฏการะ ย่อมเกิดแก่เขาในประเทศนั้นๆ ทีเดียวนั้น” ดังนี้แล้ว จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“ผู้มีศรัทธา สมบูรณ์ด้วยศีล เพียบพร้อมด้วยยศ และโภคะ จะไปประเทศใดๆ,
ย่อมเป็นผู้อันเขาบูชาแล้ว ในประเทศนั้นๆ ทีเดียวนั้น.”

[แก้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า สทโธ ได้แก่ ผู้ประกอบด้วยศรัทธาอันเป็นโลกียะและโลกุตระ.

บทว่า สีเลน ความว่า ศีลมี ๒ อย่าง คือ ศีลสำหรับผู้ครองเรือน ศีลสำหรับผู้ไม่ครองเรือน, ใน ๒ อย่างนั้น ศีลสำหรับผู้ครองเรือน พระผู้มีพระภาคทรงประสงค์เอาในบทนี้, ความว่า ผู้ประกอบด้วยศีลสำหรับผู้ครองเรือนนั้น.

บทพระคาถาว่า ยโสภคสมปิโต ความว่า ผู้ประกอบแล้ว

ด้วยยศสำหรับผู้ครองเรือน กล่าวคือ ความมีอุบาสก ๕๐๐ เป็นบริวาร เช่นของชนทั้งหลาย มีอนาถบิณฑิกเศรษฐี เป็นต้น และด้วยโภคะ ๒ อย่าง (คือ) โภคะมีทรัพย์และข้าวเปลือก เป็นต้นอย่าง ๑ กล่าวคืออริยทรัพย์ ๗ อย่าง ๑.

สองบทว่า ยํ ยํ เป็นต้น ความว่า กุลบุตรผู้เห็นปานนี้ ไปสู่ประเทศใดๆ ในทิศทั้งหลายมีปุรัตถิมทิศ เป็นต้น; ย่อมเป็นผู้อันเขาบูชาแล้วในประเทศนั้นๆ ด้วยลาภและสักการะเห็นปานนั้นเทียว.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลู่อริยผลทั้งหลายมีโสดาปัตติผล เป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องจิตตคฤหบดี จบ.

๘. เรื่องนางจุฬาสุภักทา

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภธิดาของอนาถบิณฑิกเศรษฐี ชื่อจุฬาสุภักทา ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “ทุเร สนโต ปกาเสนติ” เป็นต้น.

[สองเศรษฐีทำกตีกาต่อกัน]

ดังได้สดับมา เศรษฐีบุตร ชื่ออุคคะ ชาวอุคคนคร ได้เป็นสหายของอนาถบิณฑิกเศรษฐี ตั้งแต่เวลาที่ยังเป็นหนุ่ม.

สหายทั้ง ๒ นั้น เรียนศิลปะอยู่ในตระกูลอาจารย์เดียวกัน ทำกตีกาต่อกันว่า

“ในเวลาที่เราทั้ง ๒ เจริญวัย เมื่อบุตรและธิดาเกิดแล้ว, ผู้ใดขอธิดาเพื่อประโยชน์แก่บุตร: ผู้นั้นต้องให้ธิดาแก่ผู้นั้น”

เขาทั้ง ๒ เจริญวัยแล้ว ดำรงอยู่ในตำแหน่งเศรษฐีในนครของตนๆ.

สมัยหนึ่ง อุคคะเศรษฐี ประกอบการค้าขาย ได้ไปยังกรุงสาวัตถีด้วยเกวียน ๕๐๐ เล่ม.

อนาถบิณฑิกเศรษฐี เรียกนางจุฬาสุภักทาธิดาของตนมาสั่งว่า

“แม่ บิดาของเจ้าชื่ออุคคะเศรษฐีมา, กิจที่ควรทำแก่เขา จงเป็นภาระของเจ้า.”

[อุคคะเศรษฐีขอนางจุฬาสุภักทาเพื่อบุตร]

นางรับว่า “ดีละ” จึงจัดโภชนามีแกงและกับเป็นต้น ด้วยมือของตนเอง จำเดิมแต่วันอุคคะเศรษฐีนั้นมา,

เตรียมวัตถุต่างๆ มีระเบียบดอกไม้ ของหอม และเครื่องลูบไล้เป็นต้นไว้,

ในเวลาบริโภค ก็จักน้ำสำหรับอาบไว้ (คอย) ท่านเศรษฐีนั้น ตั้งแต่เวลาอาบน้ำไป ย่อมทำกิจทุกอย่างสำเร็จเรียบร้อย.

อุคคะเศรษฐี เห็นอาการสมบัติของนางสุภักทานั้นแล้ว มีจิตเลื่อมใส ในวันหนึ่ง นั่งอยู่กับ^๑ อนาถบิณฑิกเศรษฐี ด้วยถาดอัน

ปรารถนาความสุขแล้ว ให้นางบิณฑิกเศรษฐีระลึก ด้วยถ้อยคำว่า “ในเวลายังเป็นหนุ่ม เราทั้ง ๒ ทำกตีกาซื้ออย่างนี้ไว้แล้ว”

จึงขอนางจุฬาสุภักทา เพื่อประโยชน์แก่บุตรของตน.

แต่อุคคะเศรษฐีนั้น โดยปกติเป็นมิถิลาปฏิรูป; เพราะฉะนั้น อนาถบิณฑิกเศรษฐี จึงกราบทูลความนั้นแด่พระทศพล

อันพระศาสดา ทรงเห็นอุปนิสัยของอุคคะเศรษฐีแล้วทรงอนุญาต, จึงปรึกษากับภรรยา แล้วรับคำของอุคคะเศรษฐีนั้น

กำหนดวัน (แต่งงาน) แล้ว, ทำสักการะเป็นอันมาก เหมือนอย่างธัญชัยเศรษฐีให้นางวิสาขาผู้เป็นธิดา แล้วส่งไปฉะนั้น,

เรียกนางสุภักทามาแล้ว ให้อิวาท ๑๐ ข้อ เป็นต้นว่า

“แม้ธรรมดาสตรีผู้อยู่ในตระกูลพ่อผัว ไม่ควรนำไฟภายในออกไปภายนอก” โดยนัยที่ธัญชัยเศรษฐีให้แก่นางวิสาขานั้นแล

เมื่อจะส่งไป ยึดเอากุฎุมพี ๘ คนให้เป็นผู้รับรองว่า “ถ้าโทษของธิดาข้าพเจ้า เกิดขึ้นในที่ไปแล้ว, พวกท่านต้องชำระ,”

ในวันที่เป็นที่ส่งธิดานั้นไป ถวายมหาทานแก่ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุขแล้ว, ส่งธิดาไปด้วยสักการะเป็นอันมาก

ประหนึ่งจะแสดงความเจริญแห่งผลสุจริตทั้งหลาย อันธิดาทำได้แล้วในภพก่อน ให้ปรากฏแก่ชาวโลก.

ในเวลานางถึงอุคคนครโดยลำดับ มหาชนพร้อมกับตระกูลพ่อผัว ได้ทำการต้อนรับ.

๑ นั่งสนทนากันตามสบายกับอนาถบิณฑิกเศรษฐี.

ฝ่ายนางจุฬาสุภักทานั้น แสดงตนแก่ชาวนครทั้งสิ้น เหมือนนางวิสาขา เพื่อทำสิริสมบัติของตนให้ปรากฏ ยืนอยู่บนรถเข้าไปสู่นคร รับเครื่องบรรณาการที่ชาวนครส่งมาแล้ว ส่งไป [ตอบแทน] แก่ชนเหล่านั้นๆ ด้วยสามารถแห่งวิตุตามสมควร ได้ทำชาวนครทั้งสิ้นให้เนื่องเป็นอันเดียวกับด้วยคุณของตน.

[พ่อผัวให้นางจุฬาสุภักทาไหว้ซีเปลือย]

ก็ในวันมงคลเป็นต้น พ่อผัวของนาง เมื่อจะทำสักการะแก่พวกซีเปลือย ส่งไปด้วยคำว่า “นางจงมาไหว้พระสมณะทั้งหลายของพวกเรา.”

นางไม่อาจเพื่อจะดูซีเปลือยทั้งหลาย เพราะละอาย ไม่ปรารถนาจะไป.

พ่อผัวนั้น แม่ส่ง (ข่าว) ไปบ่อยๆ ถูกนางห้ามแล้ว จึงโกรธพูดว่า “พวกเธอจงขับไล่มันไปเสีย.”

นางคิดว่า “พ่อผัวไม่อาจยกโทษแก่เรา เพราะเหตุไม่สมควรได้” ให้คนเรียกกุฎุมพีมาแล้ว บอกความนั้น.

กุฎุมพีเหล่านั้น ทราบความที่นางไม่มีโทษ จึงให้เศรษฐียินยอมแล้ว.

เขาบอกแก่ภรรยาว่า “ลูกสะใภ้ไม่ไหว้พระสมณะทั้งหลายของเรา ด้วยเข้าใจว่า “เป็นผู้ไม่มีความละอาย.”

ภรรยาเศรษฐีนั้น คิดว่า “พวกสมณะของลูกสะใภ้ เป็นเช่นไรหนอแล? นางสรรเสริญพระสมณะเหล่านั้นเหลือเกิน” ให้คนเรียกนางมาแล้ว พูดว่า

“พวกพระสมณะของเจ้าเป็นเช่นไร? เจ้าจึงสรรเสริญพระสมณะเหล่านั้นหนักหนา.
พระสมณะเหล่านั้น มีปกติอย่างไร? มีสมาจารอย่างไร?
เจ้าอันเราถามแล้ว จงบอกเรื่องนั้นแก่เรา.”

ลำดับนั้น นางสุภักทาประกาศคุณทั้งหลายของพระพุทธเจ้าและพระสาวกของพระพุทธเจ้า แก่แม่ผัวนั้นอยู่ ให้แม่ผัวยินดีแล้ว ด้วยคำทั้งหลายมีเป็นต้นอย่างนี้ว่า

[ลูกสะใภ้บอกสมณภาพแก่แม่ผัว]

“ท่านผู้มีอินทรีย์สงบ มีใจสงบ ท่านเดินยืนเรียบร้อย,
มีจักขุทอดลง พุดพอประมาณ, พวกสมณะของฉัน เป็นเช่นนั้น.

กายกรรมของท่าน สะอาด. วชิกรรมไม่มัวหมอง, มโนกรรมหมดจดดี.
พวกสมณะของฉัน เป็นเช่นนั้น.

ท่านไม่มีมลทิน มีรัศมีดุจสังข์และมุกดา บริสุทธิ์ทั้งภายในภายนอก
เต็มแล้วด้วยธรรมอันหมดจดทั้งหลาย. พวกสมณะของฉันเป็นเช่นนั้น.

โลกฟุ้งเพราะลาภ และฟุ้งเพราะเสื่อมลาภ, ท่านผู้ตั้งอยู่อย่างเดียว
เพราะลาภและเสื่อมลาภ. พวกสมณะของฉันเป็นเช่นนั้น.

โลกฟุ้งเพราะยศและฟุ้งเพราะเสื่อมยศ, ท่านผู้ตั้งอยู่อย่างเดียว
เพราะยศและเสื่อมยศ. พวกสมณะของฉัน เป็นเช่นนั้น.

โลกพุดขึ้นเพราะสรรเสริญ และพุดลงแม่เพราะนินทา, ท่านผู้สม่าเสมอ
ในเพราะนินทาและสรรเสริญ, พวกสมณะของฉัน เป็นเช่นนั้น.

โลกพุดขึ้นเพราะสุข และพุดลงแม่เพราะทุกข์, ท่านไม่หวั่นไหว
ในเพราะสุขและทุกข์, พวกสมณะของฉันเป็นเช่นนั้น.”

[นางจุฬาสัทธานิมนต์ภิกษุสงฆ์ฉันอาหาร]

ลำดับนั้น แม่ผัวกล่าวกะนางว่า “เจ้าอาจแสดงสมณะทั้งหลายของเจ้า แม่แก่พวกฉันได้หรือ” เมื่อนางตอบว่า “อาจ” จึงพุดว่า “ถ้ากระนั้น เจ้าจงทำโดยประการที่พวกฉันจะเห็นสมณะเหล่านั้น.”

นางรับว่า “ดีละ” ตระเตรียมมหาทานเพื่อภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุขแล้ว ยืนอยู่บนพื้นปราสาทชั้นบน ผินหน้าไปเฉพาะพระเขตวัน ไหว้โดยเคารพด้วยเบญจางคประดิษฐ์ ระลึกพระพุทธคุณทั้งหลาย ทำการบูชาด้วยของหอม เครื่องอบ ดอกไม้และธูป กล่าว (อัญเชิญ) ว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพเจ้านิมนต์ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข เพื่อฉันเช้าในวันพรุ่งนี้, ด้วยสัญญาของข้าพเจ้านี้ ขอพระศาสดาจงทรงทราบว่าเป็นผู้ฉันข้าพเจ้านิมนต์แล้ว” ดังนี้แล้ว จึงชั้ดดอกมะลิ ๘ กำไปในอากาศ.

ดอกไม้ทั้งหลาย ลอยไป เป็นเพดานอันสำเร็จด้วยระเบียบดอกไม้ ได้คงที่อยู่เบื้องบนพระศาสดา ผู้ทรงแสดงธรรมอยู่ในท่ามกลางบริษัท ๔.

[สัตบุรุษย่อมปรากฏในที่ไกล]

ในขณะนั้น แมื่อนาถบิณฑิกเศรษฐีสดับธรรมกถาแล้ว นิมนต์พระศาสดา เพื่อเสวยในวันพรุ่งนี้.

พระศาสดา ตรัสว่า “คฤหบดี อาตมภาพรับภัตรเพื่อฉันในวันพรุ่งนี้แล้ว,” เมื่อนาถบิณฑิกเศรษฐีกราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ คนอื่นมาก่อนกว่าข้าพระองค์ ไม่มี, พระองค์ทรงรับภัตรของใครหนอแล?” ตรัสว่า “คฤหบดี นางจุฬาสัทธานิมนต์ไว้แล้ว.”

เมื่อท่านเศรษฐีกล่าวว่า “นางสัทธาอยู่ในที่ไกลในที่สุดประมาณ ๑๒๐ โยชน์แต่ที่นี่มีใช่หรือ? พระเจ้าข้า” ตรัสว่า “จ๊ะ คฤหบดี, ก็สัตบุรุษทั้งหลาย แม้อยู่ในที่ไกล ย่อมปรากฏเหมือนยืนอยู่เฉพาะหน้า” ดังนี้ จึงตรัสพระคานานี้ว่า

“สัตบุรุษทั้งหลาย ย่อมปรากฏในที่ไกล เหมือนภูเขาคิมพานต์,
(ส่วน) อสัตบุรุษ ย่อมไม่ปรากฏในที่นี้,
เหมือนลูกศรอันเขาชั้ด (ยิง) ไปในราตรี ฉะนั้น.”

[แก้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า สนโต เป็นต้น ความว่า

ปราชญ์ทั้งหลายมีพระพุทธเจ้าเป็นต้น ชื่อว่า สัตบุรุษ เพราะความที่กิเลสทั้งหลายมีรากจะเป็นต้น สงบแล้ว, แต่ในที่นี้ พระผู้มีพระภาคทรงประสงค์สัตว์ผู้มีอิทธิการ (บุญ) อันทำไว้แล้ว ในพระพุทธเจ้าในปางก่อน มีกุศลมูลสั่งสมไว้แล้ว (และ) อบรมภาวนาแล้วว่า “สัตบุรุษ.”

บทว่า ปกาเสนติ ความว่า แม้อยู่ในที่ไกล เมื่อมาสู่คลองพระญาณแห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ชื่อว่าย่อมปรากฏได้.

บทว่า **หิมวโนโต** ความว่า เหมือนอย่างว่า ภูเขาหิมพานต์กว้าง ๓๐๐๐ โยชน์ สูง ๕๐๐ โยชน์ ประดับด้วยยอด ๘ หมื่น ๔ พัน ย่อมปรากฏแม้แก่ชนทั้งหลายผู้ยืนอยู่ในที่ไกล เหมือนตั้งอยู่เฉพาะหน้า **ฉันท**; สัตบุรุษทั้งหลาย ย่อมปรากฏ **ฉันท** นั้น.

บทว่า **อสุนเตตถ** ความว่า

บุคคลพาล หนักในทิฏฐิธรรม มีปรโลกอันผ่านไปแล้ว เห็นแก่อามิส บวชเพื่อประโยชน์แก่ชีวิต ชื่อว่า อสัตบุรุษ, อสัตบุรุษเหล่านี้ แม่นั่งในที่นี้ คือ ในที่ใกล้มณฑลแห่งพระชานูเบื้องขวาของพระพุทธรูปทั้งหลาย ย่อมไม่ปรากฏ คือ ย่อมไม่ทราบ.

สองบทว่า **รตตี ชิตตา** คือเหมือนลูกศรที่ยิงไปในราตรีคือ ในที่มืด ประกอบด้วยองค์ ๔.^๑

อธิบายว่า อสัตบุรุษเหล่านั้น ย่อมไม่ปรากฏเพราะความไม่มีแห่งบุรพเหตุ ซึ่งเป็นอุปนิสัยเห็นปานนั้น.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุลุทธิผลทั้งหลายมีโสดาปัตติผลเป็นต้น.

[วิสสกรรมนิรมิตเรือนยอด ๕๐๐ หลัง]

แม้ท้าวสักกเทวราชลง ทรงทราบว่า “พระศาสดา ทรงรับนิมนต์ของนางจุฬาสุกัทยาแล้ว” ทรงบังคับวิสสกรรมเทพบุตร^๒ว่า “ท่านจงนิรมิตเรือนยอด ๕๐๐ หลังแล้ว นำภิกษุสงฆ์มีพระพุทธรูปเป็นประมุข ไปสู่อุคคนครในพรุ่งนี้.”

ในวันรุ่งขึ้น วิสสกรรมเทพบุตรนั้น นิรมิตเรือนยอด ๕๐๐ หลัง แล้ว ได้ยืนอยู่ที่ประตูแห่งพระเชตวัน.

พระศาสดาทรงเลือกแล้ว พาภิกษุชีนาสพผู้บริสุทธ์ทั้งนั้น ๕๐๐ รูป พร้อมด้วยบริวารทรงนั่งในเรือนยอดแล้ว ได้เสด็จไปยังอุคคนคร.

[อุคคเศรษฐีกลับเลื่อมใสในพระพุทธานุชาสนา]

แม้อุคคเศรษฐี พร้อมด้วยบริวาร แลดูทางเสด็จมาแห่งพระตถาคต โดยนัยอันนางสุกัทยาให้แล้ว เห็นพระศาสดาเสด็จมาด้วยสิริสมบัติใหญ่ เป็นผู้ใจเลื่อมใสแล้ว ทำสักการะด้วยวัตถุทั้งหลาย มีระเบียบดอกไม้เป็นต้น ต้อนรับแล้ว ถวายบังคม ถวายมหาทาน นิมนต์ซ้ำอีก ได้ถวายมหาทานสิ้น ๗ วัน.

แม้พระศาสดา ทรงกำหนดธรรมเป็นที่สบายของเศรษฐีนั้นแล้ว ทรงแสดงธรรม.

สัตว์ ๘ หมื่น ๔ พัน ทำเศรษฐีนั้นให้เป็นต้น ได้ตรัสรู้ธรรมแล้ว.

พระศาสดา เพื่อทรงอนุเคราะห์นางสุกัทยา จึงรับสั่งให้พระอนุรุทธเถระกลับ ด้วยพระดำรัสว่า “เธอจงพักอยู่ในที่นี้แหละ” แล้วได้เสด็จไปยังกรุงสาวัตถีทีเดียว.

ตั้งแต่นั้นมา นครนั้น ได้มีศรัทธาเลื่อมใส ดังนี้แล.

เรื่องนางจุฬาสุกัทยา จบ.

๑ วันแรม ๑๔-๑๕ ค่ำ ๑ เที่ยงคืน ๑ ดงทิบ ๑ ก้อนเมฆ ๑.

๒ วิสสกम्म วิสสุกम्म พระวิษณุกรรม, ชื่อเทวดาองค์หนึ่งซึ่งชำนาญในการช่างทั้งปวง

๙. เรื่องพระเถระชื่อเอกวิหารี

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพระเถระชื่อเอกวิหารี^๑ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “เอกาสน” เป็นต้น.

[พวกภิกษุทูลเรื่องพระเถระแต่พระศาสดา]

ได้ยินว่า พระเถระนั้น ได้เป็นผู้ปรากฏในระหว่างแห่งบริษัท ๔ ว่า “นั่งอยู่แต่ผู้เดียว เดินแต่ผู้เดียว ยืนแต่ผู้เดียว.”

ต่อมาภิกษุทั้งหลาย กราบทูลพระเถระนั้นแต่พระตถาคตว่า “พระเถระนี้ ชื่อว่า มีรูปอย่างนี้ พระเจ้าข้า.”

[ภิกษุพึงเป็นผู้สังัด]

พระศาสดา ประทานสาธการว่า “สาธุ สาธุ” ดังนี้แล้วทรงสั่งสอนว่า “ธรรมตาภิกษุ พึงเป็นผู้สังัด” แล้วตรัสอานิสงสีในวิเวก แล้วจึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“ภิกษุพึงเสพที่นั่งคนเดียว ที่นอนคนเดียว,
พึงเป็นผู้เดียว ไม่เกียจคร้านเที่ยวไป
เป็นผู้เดียว ทรมานตน เป็นผู้ยินดียิ่งในราวป่า.”

[แก้รรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น สอนบว่า **เอกาสน เอกเสยฺย** ความว่า

ที่นั่งของภิกษุผู้ไม่ละมุลกัมมฐาน นั่งแม้ในท่ามกลางแห่งภิกษุตั้งพันด้วยการทำไว้ในใจนั้นนั่นแล ชื่อว่า ที่นั่งคนเดียว.

ก็ที่นั่งของภิกษุ ผู้เข้าไปตั้งสติไว้แล้ว นอนเหนือที่นอนอันเขาปูไว้ ในปราสาทเช่นกับโลหปราสาทก็ดี

ในท่ามกลางภิกษุตั้งพันรูปก็ดี เป็นที่รองผ้าลาดอันวิจิตร อันควรแก่ค่ามาก โดย (ตะแคง) ข้างขวา

ด้วยมนสิการในมุลกัมมฐาน ชื่อว่าที่นั่งคนเดียว.

ภิกษุพึงเสพที่นั่งคนเดียวและที่นั่งคนเดียวเห็นปานนั้น.

บว่า **อตนทิต** ความว่า ภิกษุเป็นผู้ไม่เกียจคร้าน ด้วยการอาศัยกำลังแข็งเลี้ยงชีวิต เทียวไปแต่ผู้เดียวในทุกๆ อิริยาบถ.

บาทพระคาถาว่า **เอโก ทมยตตาน** ความว่า เป็นผู้ๆ เดียวเท่านั้นทรมานตน ด้วยสามารถแห่งการตามประกอบกัมมฐานในที่ทั้งหลายมีที่พักกลางคืน เป็นต้น แล้วบรรลุมรรคและผล.

บาทพระคาถาว่า **วนนเค รมิต ลียา** ความว่า ภิกษุเมื่อทรมานตนอย่างนั้น ชื่อว่า พึงเป็นผู้ยินดียิ่ง ในราวป่าอันสงัดจากเสียงทั้งหลาย มีเสียงสตรีและบุรุษ เป็นต้นทีเดียว. เพราะภิกษุผู้มีปกติอยู่พลุกพล่าน ไม่อาจทรมานตนอย่างนั้นได้.

ในกาลจบเทศนา ภิกษุเป็นอันมาก บรรลุนิพพานทั้งหลาย มีโสดาปัตติผล เป็นต้น.

ตั้งแต่นั้นมา มหาชนย่อมปรารภการอยู่คนเดียวเท่านั้น ดังนี้แล.

เรื่องพระเถระชื่อเอกวิหารี จบ.

ปกิณณการรค วรรณนา จบ.

วรรคที่ ๒๑ จบ

๒๒. นรยวรกค วรรณนง

๑. เรื่องนางปริพาชกาชื่อสุนทรีย

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภนางปริพาชกาชื่อสุนทรีย ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “อภุตวาที” เป็นต้น.

[พวกเดียรฉัตรคิดตัดลาภสักการะพระศาสดา]

เรื่องมาโดยพิสดารในอุทานนั้นแล้วว่า “ก็โดยสมัยนั้นแล พระผู้มีพระภาค เป็นผู้อันมหาชนสักการะ ทำความเคารพ นับถือ บูชาแล้ว” เป็นต้น.

ส่วนเนื้อความย่อในเรื่องนี้ มีดังต่อไปนี้

ได้ยินว่า เมื่อลาภสักการะ เช่นกับห้วงน้ำใหญ่แห่งปัญจมหานทีเกิดขึ้นแก่พระผู้มีพระภาคและภิกษุสงฆ์แล้ว, พวกอัญญาเดียรฉัตรก็เสื่อมลาภสักการะ เป็นผู้อับแสง ประหนึ่งหิ่งห้อยในเวลาพระอาทิตย์ขึ้น ร่วมประชุมปรึกษากันว่า “ตั้งแต่กาลแห่งพระสมณโคดมอุบัติขึ้น พวกเราก็ก่อลาภสักการะ, ใครๆ ย่อมไม่รู้แม้ความที่เราทั้งหลายมีอยู่, พวกเราจะพึงรวมกันกับใครหนอ? ก่อโทษให้เกิดขึ้นแก่พระสมณโคดม แล้วยังลาภสักการะของเธอให้เสื่อมสูญ.”

[พวกเดียรฉัตรให้นางสุนทรีย ทำลายพระเกียรติพระศาสดา]

ครั้งนั้น ความคิดได้เกิดขึ้นแก่อัญญาเดียรฉัตรเหล่านั้นว่า “พวกเราพร้อมกับนางสุนทรีย จักสามารถ (ทำได้).”

วันหนึ่ง พวกเขา (แกล้ง) ไม่สนทนากะนางสุนทรีย ผู้เข้าไปยังตติยาราม ให้อ่านแล้วยืนอยู่.

นางแม้ปราศรัยบ่อยๆ ก็ไม่ได้คำตอบ จึงถามว่า “พระผู้เป็นเจ้าทั้งหลาย ถูกใครๆ เบียดเบียนบ้างหรือ?”

เดียรฉัตร. น้องหญิง นางไม่เห็นพระสมณโคดมที่เที่ยวเบียดเบียนพวกเรา ทำให้เสื่อมลาภสักการะหรือ?

นางสุนทรีย. ดิฉันควรจะทำอย่างไร ในเรื่องนี้?

เดียรฉัตร. น้องหญิง นางแล มีรูปสวย ถึงความเป็นผู้งามเลิศ จงยกโทษขึ้นแก่พระสมณโคดม แล้วให้มหาชนเชื่อถ้อยคำ ทำให้เสื่อมลาภสักการะ.

นางสุนทรียนั้น รับรองว่า “ดีละ” แล้วหลีกไป ตั้งแต่นั้นมา นางถือเอาสิ่งของมีระเบียบดอกไม้ ของหอม เครื่องลูบไล้ การบูชา และของเผื่ออื่น เป็นต้น

เดินบ่าหน้าตรงไปยังพระเชตวัน ในเวลาที่มหาชนฟังธรรมเทศนาของพระศาสดา

แล้วกลับเข้าพระนครในเวลาเย็น, ถูกมหาชนถามว่า “ไปไหน” ก็ตอบว่า

“ไปสำนักพระสมณโคดม, ฉันอยู่ในพระคันธกุฎีเดียวกันกับพระสมณโคดมนั้น” แล้วอยู่ในตติยารามแห่งใดแห่งหนึ่ง ย่างลงสู่ทาง (ที่ไปยัง) พระเชตวันแต่เช้าตรู่ เดินบ่าหน้าสู่พระนคร, นางถูกมหาชนถามว่า “ไปไหน สุนทรีย?” ตอบว่า “ฉันอยู่ในพระคันธกุฎีเดียวกันกับพระสมณโคดม ให้ท่านยินดีด้วยความยินดีเพราะกิเลสแล้ว จึงกลับมา.”

[พวกภิกษุถูกพวกเดียรฉัตรหาว่าข่านางสุนทรีย]

แต่นั้นมา โดยกาลล่วงไป ๒-๓ วัน พวกเดียรฉัตรให้กหาปณะแก่พวกนักร้องแล้วกล่าวว่า

“พวกท่านจงไปข่านางสุนทรีย แล้วหมกไว้ที่ระหวางกองหยากเยื่อแห่งระเบียงดอกไม้

ที่ใกล้พระคันธกุฎีของพระสมณโคดม แล้วกลับมา.”

พวกนักร้องก็ได้ทำอย่างนั้น.

ลำดับนั้น เดียรธีย์ทั้งหลาย ได้ทำความโกลาหลขึ้นว่า “พวกเราไม่เห็นนางสุนทรี,” แล้วทูลแก่พระราช

อุกพระราชชาตรีสถามว่า “พวกท่านมีความสงสัยที่ไหน?” ทูลว่า

“นางสุนทรีอยู่ในพระเขตวันสิ้นวันเท่านั้น, พวกอาตมภาพไม่ทราบความเป็นไปของนางในพระเขตวันนั้น.”

อันพระราช ทรงอนุญาตว่า “ถ้ากระนั้น พวกท่านจงไป, ค้นพระเขตวันนั้นดูเถิด,”

พาพวกอุปัฏฐากของตนไปยังพระเขตวันคั่นอยู่ ก็พบนางสุนทรีนั้น ในระหว่างกองหยากเยื่อแห่งระเบียบดอกไม้
จึงยกขึ้นเตี้ยเข้าไปยังพระนคร ทูลแก่พระราชว่า

“พระสาวกของพระสมณโคดมช่านางสุนทรี แล้วหมกไว้ในระหว่างกองหยากเยื่อแห่งระเบียบดอกไม้ ด้วยคิดว่า
‘จักปกปิดกรรมลามกที่พระศาสดาทำ.’”

พระราชชาตรีว่า “ถ้าอย่างนั้น พวกท่านจงไป เทียบประกาศให้ตลอดพระนครเถิด.”

พวกเดียรธีย์พากันกล่าวคำเป็นต้นว่า “ขอท่านทั้งหลาย จงดุกรรมของพวกสมณสักยบุตรเถิด” ในถนนแห่งพระนครแล้ว
ได้ไปยังพระทวารแห่งพระราชนิเวศน์อีก.

พระราช รับสั่งให้ยกสรีระของนางสุนทรีขึ้นใส่แคร่ในป่าช้าผีดิบ แล้วให้รักษาไว้.

ชาวพระนครสาวดี เว้นพระอริยสาวก ที่เหลือโดยมากพากันกล่าวคำเป็นต้นว่า “ขอท่านทั้งหลาย
จงดุกรรมของพวกสมณสักยบุตรเถิด” แล้วเที่ยวตำพอกภิกษุ ในภายในพระนครบ้าง ภายนอกพระนครบ้าง ในป่าบ้าง.
ภิกษุทั้งหลาย กราบทูลเรื่องนั้นแก่พระตถาคต.

พระศาสดา ตรัสว่า “ถ้าอย่างนั้น แม้พวกเธอจงกลับใจทพอกมนุษย์เหล่านั้นอย่างนี้” ดังนี้แล้ว ตรัสพระคาถานี้ว่า

“ผู้มักพูดคำไม่จริง ย่อมเข้าถึงนรก,
หรือแม้ผู้ใดทำแล้ว กล่าวว่า ‘ข้าพเจ้ามิได้ทำ,’
ชนแม่ทั้ง ๒ นั้น เป็นมนุษย์มีกรรมเลวทราม
ละไปในโลกอื่นแล้ว ย่อมเป็นผู้เสมอกัน.”

[แก้อรธ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **อภูตวาที** ได้แก่ ผู้ไม่เห็นโทษของบุคคลอื่นเลย ทำการกล่าวเท็จ ตู้อื่นด้วยคำเปล่า.

บทว่า **กตวา** ความว่า หรือผู้ใดทำกรรมลามกแล้ว กล่าวว่า “ข้าพเจ้ามิได้ทำกรรมนั้น.”

หลายบทว่า **เปจจ สมา ภวนติ** ความว่า

ชนแม่ทั้ง ๒ นั้น ไปสู่ปรโลก ย่อมเป็นผู้เสมอกันโดยคติ เพราะการเข้าถึงนรก,

คติของชนเหล่านั้นเท่านั้น ท่านผู้รู้กำหนดไว้แล้ว, แต่อายุของเขาท่านมิได้กำหนดไว้;

เพราะว่าชนทั้งหลายทำบาปกรรมไว้มาก ย่อมไหม้ในนรกนาน, ทำบาปกรรมไว้น้อย ย่อมไหม้สั้นกาลเพียงเล็กน้อยเท่านั้น;

ก็เพราะกรรมที่ลามกของชนแม่ทั้ง ๒ นั้นนั่นเอง (เป็นเหตุ), เพราะฉะนั้น พระผู้มีพระภาคจึงตรัสว่า “นิหีนกมมา มนุชา ปรตถ.”

ก็บทว่า **ปรตถ** สัมพันธ์เข้ากับบทว่า ‘เปจจ’ ข้างหน้า.

อธิบายว่า คนผู้มีกรรมเลวทรามเหล่านั้น ละไปในโลกอื่น คือไปจากโลกนี้ ย่อมเป็นผู้เสมอกันในปรโลก.

ในกาลจบเทศนา คนเป็นอันมาก บรรลุลอยผลทั้งหลาย มีโศดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

[พวกฆ่านางสุนทรีถูกประหารชีวิต]

พระราชา ทรงส่งราชบุรุษไปด้วยรับสั่งว่า “พวกเธอจงรู้ความที่คนอื่นฆ่านางสุนทรี.”

ครั้งนั้น นักเลงเหล่านั้น ตีมีสุราอยู่ด้วยยกหาปณะเหล่านั้น ทำการทะเลาะกันและกัน.

คนหนึ่งกล่าวคนกะคนหนึ่งว่า “แกฆ่านางสุนทรีด้วยประหาร^๑เพียงทีเดียวแล้ว หมกไว้ในระหว่างกองหยากเยื่อแห่งระเบียบดอกไม้ ตีมีสุราด้วยยกหาปณะที่ได้มาจากการประหารนั้น, เรื่องนั้นยกเลิกเสียเถิด.”

พวกราชบุรุษจึงจับนักเลงนั้นไปแสดงแต่พระราชา.

ลำดับนั้น พระราชา ตรัสถามนักเลงเหล่านั้นว่า “พวกเธอฆ่านางสุนทรีหรือ?”

พวกนักเลง. ข้าแต่สมมติเทพ พระเจ้าข้า.

พระราชา. ใคร ใช้พวกเธอให้ฆ่า?

พวกนักเลง. พวกอัญญเดียรถีย์ พระเจ้าข้า.

พระราชา รับสั่งให้เรียกพวกเดียรถีย์มาแล้ว ทรงบังคับว่า

“พวกเธอจงไป เทียบกล่าวทั่วพระนครอย่างนี้ว่า ‘นางสุนทรีนี้ ถูกพวกข้าพเจ้าผู้ใคร่ยกโทษแก่พระสมณโคดมขึ้นฆ่าแล้ว; โทษของพระสาวกของพระสมณโคดม ไม่มี, เป็นโทษของข้าพเจ้าฝ่ายเดียว.’”

พวกเดียรถีย์ก็ดี พวกนักเลงก็ดี ถึงอาชญาเพราะการฆ่าคน.

จำเดิมแต่นั้นมา สักการะได้มีมากแก่พระพุทธเจ้าและพระสาวกทั้งหลาย (ตามเคย) ดังนี้แล.

เรื่องนางปริพาชิกาชื่อสุนทรี จบ.

๒. เรื่องสัตว์ผู้ถูกทุกข์เบียดเบียน

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภสัตว์ทั้งหลายผู้อันอนุภาพแห่งผลทุจริตเบียดเบียน
ตรัสพระธรรมเทศนาว่า “กาสาวกณฐา” เป็นต้น

[พระมหาโมคคัลลานะเห็นเปรตมีแต่ร่างกระดูก]

ความพิสดารว่า ท่านพระมหาโมคคัลลานะลงจากภูเขาศิขณภูฏพร้อมกับพระลักขณเถระ เห็นอัฐภาพของเหล่าเนรยิกสัตว์
มีเปรตผู้มีแต่ร่างกระดูกเป็นต้น จึงทำการยืมแยม ถูกพระลักขณเถระถามถึงเหตุที่ทำการยืมแยม ก็กล่าวว่า
“ผู้มีอายุ (กาลนี้) มิใช่กาลแห่งปัญหานี้, ท่านพึงถามผมในสำนักพระตถาคต”
อันพระเถระถามในสำนักพระตถาคตแล้ว บอกความที่ตนเห็นเนรยิกสัตว์มีเปรตผู้มีแต่ร่างกระดูกเป็นต้นแล้ว
จึงบอกกะสทธรมิก ๕ เหล่า ผู้ร่ำร้อนอยู่กับด้วยสมณบริขารมีบาตรจีวรและประคตเป็นต้น โดยนัยว่า
“ผู้มีอายุ ผมลงจากภูเขาศิขณภูฏ ได้เห็นภิกษุในพุทธศาสนานี้ไปสู่อากาศ, แม้มกายของภิกษุนั้นก็ร่ำร้อน.”

[ผู้มีกรรมลามกยอมเข้าถึงนรก]

พระศาสดา ตรัสบอกความที่สัตว์เหล่านั้นบวชในศาสนาพระกัสสปตศพลแล้ว ไม่สามารถทำให้สมควรแก่บรรพชา
เป็นผู้ลามก เพื่อจะทรงแสดงผลแห่งทุจริตกรรมของภิกษุผู้ลามกทั้งหลาย ซึ่งนั่งอยู่แล้ว ณ ที่นั้น ในขณะนั้น
จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“ชนเป็นอันมาก มีคอปันด้วยผ้ากาสาวะ เป็นผู้มีธรรมลามก ไม่สำรวม,
ชนผู้ลามกเหล่านั้น ย่อมเข้าถึงนรกเพราะกรรมลามกทั้งหลาย.

[แก้้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **กาสาวกณฐา** ได้แก่ ผู้มีคอปันด้วยผ้ากาสาวะ.

บทว่า **ปาปธมมา** แปลว่า ผู้มีธรรมลามก.

บทว่า **อสนัญตา** ได้แก่ ผู้เว้นจากการสำรวมทางกายเป็นต้น.

อธิบายว่า บุคคลผู้ลามกเห็นปานนั้น ย่อมเข้าถึงนรก เพราะอกุศลกรรมทั้งหลายที่ตนทำไว้,
ชนเหล่านั้น ไหม้ในนรกนั้นแล้ว จุตินนรกนั้น ย่อมไหม้แม้ในเปรตวิสัยทั้งหลายอย่างนั้น เพราะกรรมอันผลัดผลที่ยังเหลือ.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุอุริยผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องสัตว์ผู้ถูกทุกข์เบียดเบียน จบ.

๓. เรื่องภิกษุผู้อยู่ที่ฝั่งแม่น้ำชื่อวัคคุมุทา

พระศาสดา เมื่อเสด็จอาศัยเมืองไพศาลี ประทับอยู่ในมหาวัน ทรงปรารภเหล่าภิกษุผู้อยู่ที่ฝั่งแม่น้ำวัคคุมุทา ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “เสยโย อโยคุโ”^๑ เป็นต้น

[พระศาสดาทรงติเตียนภิกษุเห็นแก่ท้อง]

เรื่อง (มี) มาแล้วในอุตตรนิมุตตธรรมปาราชิกสิกขาบทนั้นแล.

ในกาลนั้นแล พระศาสดาตรัสกะภิกษุเหล่านั้นว่า

“ภิกษุทั้งหลาย ก็พวกเธอพากันกล่าวคุณแห่งอุตตรนิมุตตธรรมของกันและกัน แก่พวกคฤหัสถ์เพื่อประโยชน์แก่ท้องหรือ?”
เมื่อภิกษุเหล่านั้นกราบทูลว่า “ครับ พระเจ้าข้า” ดังนี้แล้ว, ทรงติเตียนภิกษุเหล่านั้นโดยอนกปริยาย แล้วตรัสพระคาถานี้ว่า

“ก้อนเหล็กอันร้อนประหนึ่งเปลวไฟ ภิกษุบริโภคน้ำคัก,
ภิกษุผู้ทุศีล ไม่สำรวม บริโภคก้อนข้าวของชาวแวนแคว้น จะประเสริฐอะไร?”

[แก้้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น สองบทว่า **ยลเจ ภูณเชยย** ความว่า ภิกษุผู้ทุศีล คือผู้ไม่มีศีล ไม่สำรวมทางกาย เป็นต้น ปฏิญาณตนว่า “เราเป็นสมณะ” รับก้อนข้าวที่ชาวแวนแคว้นถวายด้วยศรัทธา อันชื่อว่า รัฏฐูปิณฑะอันใด แล้วพึงฉัน, ก้อนเหล็กอันร้อนมีสีประหนึ่งไฟ อันภิกษุบริโภคแล้ว ยังประเสริฐกว่า คือตีกว่านั้น.

ถามว่าเพราะเหตุไร?

แก้ว่า เพราะอรรถภาพอันเดียว พึงถูกไฟไหม้ เพราะการบริโภคก้อนเหล็กนั้นเป็นปัจจัย, แต่ผู้ทุศีลบริโภคก้อนข้าวที่เขาถวายด้วยศรัทธา พึงไหม้ในนรกตั้งหลายร้อยชาติ.

ในกาลเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุอุบายผลทั้งหลายมีโสตปาตติผล เป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องภิกษุผู้อยู่ที่ฝั่งแม่น้ำชื่อวัคคุมุทา จบ.

๔. เรื่องบุตรเศรษฐีชื่อเขมกะ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภบุตรเศรษฐีชื่อเขมกะ ซึ่งเป็นหลานของอนาถบิณฑิกเศรษฐี ตรัสพระธรรมเทศนานี้ว่า “จตตารี ฐานานี” เป็นต้น.

[เขมกะเป็นนักเลงเจ้าชู้ ถูกจับถึง ๓ ครั้ง]

ดังได้สดับมา นายเขมกะนั้นเป็นผู้มีรูปงาม.

โดยมากหญิงทั้งหลายเห็นเขาแล้ว ภูกราคะครอบงำ ไม่สามารถจะดำรงอยู่ตามภาวะของตนได้.

แม้เขาก็ได้เป็นผู้ยินดียิ่งในปรทการกรรม^๑ เหมือนกัน.

ต่อมาในเวลากลางคืน พวกราชบุรุษจับเขานำไปแสดงแด่พระราชา.

พระราชามิได้ตรัสอะไรกะเขา ด้วยทรงดำริว่า “เราละอายต่อมหาเศรษฐี” แล้วรับสั่งให้ปล่อยไป.

ฝ่ายนายเขมกะนั้นก็มิได้งดเว้นเลย.

ต่อมา (อีก) พวกราชบุรุษก็จับเขาแล้วแสดงแด่พระราชาถึงครั้งที่ ๒ ที่ ๓.

พระราชาที่รับสั่งให้ปล่อยเช่นเคย.

มหาเศรษฐีทราบเรื่องนั้นแล้ว พาเขาไปสำนักพระศาสดา กราบทูลเรื่องนั้นแล้วทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอพระองค์โปรดแสดงธรรมแก่นายเขมกะนี้ “

[พระศาสดาทรงแสดงโทษแห่งปรทการกรรม]

พระศาสดาตรัสสังเวคกถาแก่เขาแล้ว เมื่อจะทรงแสดงโทษในการเสพภรรยาของคนอื่น ได้ทรงภาษิตพระคาถาเหล่านี้ว่า

“นระผู้ประมาทชอบเสพภรรยาของคนอื่น ย่อมถึงฐานะ ๔ อย่างคือ:

การได้สิ่งที่มีโทษบุญ (เป็นที่ ๑) การนอนไม่ได้ตามความปรารถนา (เป็นที่ ๒)

การนินทาเป็นที่ ๓ นรกเป็นที่ ๔.

ได้สิ่งมีโทษบุญอย่าง ๑, คติลามกอย่าง ๑,

ความยินดีของบุรุษผู้กลัว กับด้วยหญิงผู้กลัว มีประมาณน้อยอย่าง ๑,

พระราชายอมลงอาชญาอันหนักอย่าง ๑,

เพราะฉะนั้น นระไม่ควรเสพภรรยาของคนอื่น”

[แก้้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า ฐานานี ได้แก่ เหตุแห่งทุกข์ทั้งหลาย.

บทว่า ปมตโต ได้แก่ ประกอบด้วยการปล่อยสติ.

๑ กรรมคือการคบหาซึ่งภรรยาของคนอื่น.

บทว่า **อาปชชติ** คือ ย่อมถึง.

บทว่า **ปรหารูปเสวี** ความว่า เข้าไปเสพภรรยาของคนอื่นอยู่ ชื่อว่ามักประพฤตินอกทาง.

บทว่า **อปุณฺณลาภ** ได้แก่ การได้อกุศล.

บทว่า **น นิคามเสยฺย** ความว่า บุคคลนั้น ไม่ได้การนอนอย่างที่ตนปรารถนา ย่อมได้การนอนตลอดกาลนิดหน่อยเท่านั้น ซึ่งตนไม่ปรารถนา.

บทว่า **อปุณฺณลาโภ จ** ความว่า การได้สิ่งอันไม่เป็นบุญนี้ อย่าง ๑

คติอันลามก กล่าวคืออนрк เพราะสิ่งอันไม่เป็นบุญนั้น (เป็นเหตุ) อย่าง ๑ ย่อมมีแก่บุคคลนั้น อย่างนี้.

สองบทว่า **รติ จ โลกิกา** ความว่า แม้ความยินดีของบุรุษผู้กล้านั้น กับหญิงผู้กล้ามีประมาณน้อย คือมีนิดหน่อย.

บทว่า **ครุภ** ความว่า อนึ่ง พระราชาย่อมลงอาชญาอย่างหนัก ด้วยสามารถแห่งการตัดมือเป็นต้น.

บทว่า **ตสฺมา** เป็นต้น ความว่า บุคคลผู้เสพภรรยาของคนอื่น ย่อมถึงฐานะทั้งหลายมีสิ่งมิใช่บุญ เป็นต้นเหล่านั้น; เพราะฉะนั้น นระจึงไม่ควรเสพภรรยาของคนอื่น.

ในกาลจบเทศนา นายเชมกะ ดำรงอยู่ในโศดาปัตติแล้ว.

ตั้งแต่นั้นมา มหาชนยังกาลให้ผ่านไปอย่างสบาย.

[บุรพกรรมของนายเชมกะ]

ถามว่า “ก็บุรพกรรมของนายเชมกะนั้น เป็นอย่างไร?”

แก้วว่า “ดังได้สดับมา ในสมัยของพระพุทธเจ้าพระนามว่ากัสสป เขาเป็นนักมวยที่เก่งที่สุด ยกรงทอง ๒ แผ่นขึ้นไว้ที่กาญจนสถูปของพระทศพลแล้ว ตั้งความปรารถนาไว้ว่า “เว้นหญิงที่เป็นญาติสาโลหิตเสีย หญิงที่เหลือเห็นเราแล้วจงกำหนด.”

นี่เป็นบุรพกรรมของเขาด้วยประการฉะนี้.

เพราะฉะนั้น หญิงของคนเหล่านี้ เห็นเขาในที่ที่เขาเกิดแล้ว จึงไม่สามารถเพื่อจะดำรงอยู่ตามภาวะของตนได้ ดังนี้แล.

เรื่องบุตรของเศรษฐีชื่อเชมกะ จบ.

๕. เรื่องภิกษุว่ายาก

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภภิกษุว่ายากรูปใดรูปหนึ่ง ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “กุโส ยถา” เป็นต้น.

[ภิกษุเด็ดหญ้าแล้วสงสัย]

ได้สดับมา ภิกษุรูปหนึ่ง ไม่แกลัง^๑เด็ดหญ้าต้นหนึ่ง เมื่อความรังเกียจเกิดขึ้น,
จึงเข้าไปภิกษุรูปหนึ่ง บอกความที่กรรมอันตนทำแล้ว ถามว่า “ผู้มีอายุ ภิกษุใดเด็ดหญ้า, โทษอะไร ย่อมมีแก่ภิกษุนั้น?”

ลำดับนั้น ภิกษุนอกนี้ กล่าวกะเธอว่า

“ท่านทำความสำคัญว่า ‘โทษอะไร มี’ เพราะเหตุแห่งหญ้าที่ท่านเด็ดแล้ว,
โทษอะไรๆ ย่อมไม่มีในที่นี้, แต่ท่านแสดงแล้ว ย่อมพ้นได้” แม้ตนเองก็ได้เอามือทั้ง ๒ ถอนหญ้าแล้วถือไว้.

ภิกษุทั้งหลายกราบทูลเรื่องนั้นแต่พระศาสดา.

[กรรมที่บุคคลทำย่อหย่อนไม่มีผลมาก]

พระศาสดา ทรงติเตียนภิกษุนั้นโดยอเนกปริยาย เมื่อทรงแสดงธรรม ได้ทรงภาสิตพระคาถาเหล่านี้ว่า

“หญ้าคาที่บุคคลจับไม่ดี ย่อมตามบาดมือนั่นเอง **ฉันไต,**
คุณเครื่องเป็นสมณะ ที่บุคคลลูบลำไม่ดี ย่อมคร่าเขาไปในนรก **ฉันนั้น.**

การงานอย่างใดอย่างหนึ่งที่ย่อหย่อน, วัตรใดที่เศร้าหมอง,
พรหมจรรย์ที่ระลึกรังเกียจ,
กรรมทั้ง ๓ อย่างนั้น ย่อมไม่มีผลมาก.

หากว่าบุคคลพึงทำ (กรรมใด) ควรทำกรรมนั้น (จริง),
ควรบากบั่นทำกรรมนั้นให้มั่น;
เพราะว่าสมณธรรมเครื่องละเว้น ที่ย่อหย่อน ยิ่งเกลี้ยขลุ่ยลง.”

[แก้อรรถ]

หญ้าที่มีคมชนิดใดชนิดหนึ่ง โดยที่สุดแม้ใบตาล ชื่อว่า **กุโส** ในพระคานานั้น.

หญ้านั้น ผู้ใดจับไม่ดี ย่อมตามบาด คือ ย่อมแผลบมือของผู้นั้น **ฉันไต;**

แม้คุณเครื่องเป็นสมณะกล่าวคือสมณธรรม ก็**ฉันนั้น**เหมือนกัน ชื่อว่าอันบุคคลลูบลำไม่ดี เพราะความเป็นผู้มีศีลขาด เป็นต้น.

บาทพระคาถาว่า **นิรยาอุปกกตมตี** ความว่า ย่อมให้เกิดในนรก.

บทว่า **สลิถ** ได้แก่ การงานใดๆ ที่บุคคลทำ ทำให้เป็นการยึดถือไว้ย่อหย่อน โดยทำหละหลวม.

บทว่า **สงกิลิฏฐ** ความว่า ชื่อว่า เศร้าหมอง เพราะการเที่ยวไปในอโคจร มีหญิงแพศยา เป็นต้น.

๑ สยจิจจ ไม่ได้ตั้งใจ ไม่ได้เจตนา (ภาษาเก่า)

บพว่า **สงกสฺสรํ** ได้แก่ พึงระลึกด้วยความสงสัยทั้งหลาย คือ
เห็นสงฆ์แม่ที่ประชุมกันด้วยกิจอย่างใดอย่างหนึ่ง ในบรรดากิจ มีกิจด้วยอุโบสถเป็นต้น
แล้วระลึกด้วยความสงสัยของตน คือ รังเกียจ ได้แก่ระแวงอย่างนี้ว่า
“ภิกษุเหล่านี้ ทราบความประพฤติของเรา มีประสงค์จะยกวัตรเรา จึงประชุมกันแน่แท้.”

สองบพว่า **น ตํ โหติ** ความว่า พรหมจรรย์ กล่าวคือ สมณธรรมนั้น คือเห็นปานนั้น ย่อมไม่มีผลมากแก่บุคคลนั้น,
เพราะไม่มีผลมากแก่เธอ ก็ย่อมไม่มีผลมากแม้แก่ทายกผู้ถวายภิกษาแก่เธอ (ด้วย).

บพว่า **กยิรา เจ** ความว่า เพราะเหตุนี้ บุคคลพึงทำการงานใด, จงทำการงานนั้นจริงๆ.

บาทพระคาถาว่า **ทพฺพเมณํ ปรกุกเม** ความว่า ควรทำการงานนั้นให้เป็นของอันตนทำมั่นคง
คือเป็นผู้มีการสมาทานดำรงมั่นทำการงานนั้น.

บพว่า **ปริพฺพาไซ** ได้แก่ สมณธรรมที่บุคคลทำด้วยการยึดถือย่อหย่อน อันถึงภาวะมีความขาดเป็นต้น.

บพว่า **ภยฺโย** ความว่า สมณธรรมเห็นปานนั้น ย่อมไม่สามารถที่จะนำออกซึ่งฐิติ มีฐิติคือราคะเป็นต้น ที่มีอยู่ ณ ภายใน,
โดยที่แท้ ย่อมเกลี้ยฐิติ มีฐิติคือราคะเป็นต้น แม้อย่างอื่น ณ เบื้องบนของผู้นั้น.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุอรุณผลทั้งหลาย มีโศดาปัตติผลเป็นต้นแล้ว.

ภิกษุแม้นั้น ดำรงอยู่ในความสังวรแล้ว ภายหลังเจริญวิปัสสนา บรรลุพระอรหัต ดังนี้แล.

เรื่องภิกษุว่ายาก จบ.

๖. เรื่องหญิงชู้หึง

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภหญิงชู้หึงคนใดคนหนึ่ง ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “อกต” เป็นต้น.

[หญิงชู้หึงทำกรรมชั่วแล้วคิดปกปิด]

ได้ยินว่า สามีของหญิงนั้น ได้ทำความเชยชิดกับหญิงรับใช้ในเรือนคนหนึ่ง.

หญิงชู้หึงนั้น มัดมือมัดเท้าหญิงรับใช้คนนั้นไว้แล้ว ตัดหูและจมูกของเขา ชังไว้ในห้องว่างห้องหนึ่ง ปิดประตูแล้ว เพื่อจะปกปิดความที่กรรมนั้นอันตนทำแล้ว (ชวนสามี) ว่า “มาเถิด นาย, เราจักไปวัดฟังธรรม” พาสามีไปวัด นั่งฟังธรรมอยู่. ขณะนั้น พวกญาติผู้เป็นแขกของนางมายังเรือน (ของนาง) แล้ว เปิดประตูเห็นประการอันแปลกนั้นแล้ว แก่หญิงรับใช้บอก. หญิงรับใช้นั้นไปวัด กราบทูลเนื้อความนั้นแด่พระทศพล ในท่ามกลางบริษัท ๔.

[กรรมชั่วย่อมเผาผลาญในภายหลัง]

พระศาสดา ทรงสดับคำของหญิงรับใช้นั้นแล้ว ตรัสว่า

“ขึ้นชื่อว่าทุจริต แม้เพียงเล็กน้อย บุคคลไม่ควรทำ ด้วยความสำคัญว่า ‘ชนพวกอื่นย่อมไม่รู้กรรมนี้ของเรา’ (ส่วน) สุจริตนั้นแหละ เมื่อคนอื่นแม้ไม่รู้ ก็ควรทำ, เพราะฉะนั้นชื่อว่าทุจริต แม้บุคคลปกปิดทำ ย่อมทำการตามเผาผลาญในภายหลัง, (ส่วน) สุจริตย่อมยังความปราโมทย์อย่างเดี๋ยวให้เกิดขึ้น” ดังนี้แล้ว จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“กรรมชั่ว ไม่ทำเสียเลยดีกว่า, (เพราะ) กรรมชั่ว ย่อมเผาผลาญในภายหลัง,
ส่วนบุคคลทำกรรมใดแล้ว ไม่ตามเดือดร้อน,
กรรมนั้น เป็นกรรมดี อันบุคคลทำแล้วดีกว่า.”

[แก้รรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **ทุกกฏ** ความว่า กรรมอันมีโทษยังสัตว์ให้เป็นไปในอบาย ไม่ทำเสียเลย ดีกว่า คือประเสริฐ ได้แก่ ยอดเยี่ยม.

สองบทว่า **ปจฺจมา ตปฺปติ** ความว่า เพราะกรรมนั้น ย่อมเผาผลาญในกาลที่ตนตามระลึกถึงแล้วๆ รำไป.

บทว่า **สุกต** ความว่า ส่วนกรรมอันไม่มีโทษ มีสุขเป็นกำไร ยังสัตว์ให้เป็นไปในสุคติอย่างเดียว บุคคลทำแล้ว ดีกว่า.

สองบทว่า **ยํ กตฺวา** ความว่า บุคคลทำกรรมใดแล้ว ย่อมไม่เดือดร้อนในภายหลัง คือ ในกาลเป็นที่ระลึกถึงชื่อว่า ย่อมไม่ตามเดือดร้อน คือ เป็นผู้มิไสมนัสอย่างเดี๋ยว, กรรมนั้น อันบุคคลทำแล้ว ประเสริฐ.

ในกาลจบเทศนา อุบาสกและหญิงนั้น ตั้งอยู่ในโสดาปัตติผลแล้ว

ก็แลชนทั้งหลายทำหญิงรับใช้นั้นให้เป็นไท ในที่นั้นนั้นแล แล้วทำให้เป็นหญิงมีปกติประพฤดิธรรม ดังนี้แล.

เรื่องหญิงชู้หึง จบ.

๗. เรื่องอาคันตุกษิกษุ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภภิกษุผู้อาคันตุกะหลายรูป ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “นครี ยถา” เป็นต้น.

[พวกภิกษุไปกรุงสาวัตถีเพื่อเฝ้าพระศาสดา]

ได้ยินว่า พวกภิกษุเหล่านั้น เข้าจำพรรษาอยู่ในปัจฉิมนครแห่งหนึ่ง ได้อยู่เป็นสุขในเดือนแรก.

ในเดือนท่ามกลาง พวกโจรได้มาปล้นหมู่บ้านอันเป็นที่โคจรของภิกษุเหล่านั้น จับชาวบ้านเป็นเชลยไป.

จำเดิมแต่กาลนั้น มนุษย์ทั้งหลายได้พากันปฏิสังขรณ์ปัจฉิมนครนั้น เพื่อประโยชน์จะป้องกันพวกโจร จึงไม่ได้โอกาสจะอุปฐากภิกษุเหล่านั้นอย่างแข็งแรง.

พวกภิกษุเหล่านั้นจำพรรษา หาความสำราญมิได้ (ครั้น) ออกพรรษาแล้ว ได้ไปสูกรุงสาวัตถี เพื่อจะเฝ้าพระศาสดา ถวายบังคมพระศาสดาแล้ว นั่ง ณ ที่สมควรส่วนหนึ่ง.

[พระศาสดาตรัสถามสุขทุกข์กะภิกษุเหล่านั้น]

พระศาสดาทรงทำการปฏิสันถารกับภิกษุเหล่านั้น ตรัสถามว่า “ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอพากันอยู่สบายหรือ?”

เมื่อภิกษุเหล่านั้นกราบทูลว่า

“พระเจ้าข้า พวกข้าพระองค์อยู่สบายแต่ในเดือนแรกเท่านั้น, ในเดือนท่ามกลาง พวกโจรได้ปล้นหมู่บ้าน,

จำเดิมแต่กาลนั้น มนุษย์ทั้งหลายพากันปฏิสังขรณ์นคร ไม่ได้โอกาสจะบำรุงอย่างแข็งแรง;

เพราะฉะนั้น พวกข้าพระองค์ จึงจำพรรษาหาความสำราญมิได้” จึงตรัสว่า

“ช่างเถอะ ภิกษุทั้งหลาย, พวกเธออย่าได้คิดเลย, ธรรมดาว่า ความอยู่เป็นสุขสำราญตลอดกาลเป็นนิตย์ อันบุคคลหาได้ยาก;

ธรรมดาว่า ภิกษุ รักษาอัตภาพนั้นแหละ เหมือนกับพวกมนุษย์เหล่านั้น คุ่มครองนครฉะนั้น ย่อมควร” ดังนี้แล้ว

จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“ท่านทั้งหลายควรรักษาตน

เหมือนกับพวกมนุษย์ป้องกันปัจฉิมนคร ทั้งภายในและภายนอก ฉะนั้น,

ขณะอย่าเข้าไปล่วงท่านทั้งหลายเสีย;

เพราะว่า คนทั้งหลายผู้ล่วงเสียซึ่งขณะ เป็นผู้เบียดเสียดกันในนรก เศร้าโศกอยู่.”

[แก้้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **สนฺตรพาทิรํ** เป็นต้น ความว่า ภิกษุทั้งหลาย
ปัจจุฉนฺตครนํ อันมนุษย์เหล่านั้นช่วยกันทำที่มั่นทั้งหลาย มีประตูและกำแพง เป็นต้น ชื่อว่าทำให้มั่นในภายใน
เขาทำที่มั่นทั้งหลายมีป้อมและคู เป็นต้น ชื่อว่าทำให้มั่นในภายนอก
เพราะเหตุนี้ ปัจจุฉนฺตครนํ จึงเป็นเมืองที่พวกมนุษย์ทำให้มั่นทั้งภายในทั้งภายนอก รักษาแล้วฉนฺโต;
ก็พวกท่านจงเข้าไปตั้งสติไว้ จงปิดทวารทั้ง ๖ อันเป็นภายใน ไม่ปล่อยสติซึ่งรักษาทวาร ทำอายตนะภายใน ๖ เหล่านี้
ให้มั่น ด้วยการไม่ถือเอาโดยประการที่อายตนะภายนอก ๖ ซึ่งยึดถืออยู่ จะเป็นไปเพื่อขจัดอายตนะภายในเสีย
ไม่ละสติที่รักษาทวาร เพื่อไม่ให้อายตนะภายนอกเหล่านั้นเข้าไป ประพฤติอยู่ ชื่อว่ารักษาตนไว้ ฉนฺตํ.

บาทพระคาถาว่า **ขโณ โว มา อุปจจคา** ความว่า ก็ผู้ใดไม่ปกครองตนอย่างนั้น,
ขณะนี้แม้ทั้งสิ้น คือ “ขณะเป็นที่บังเกิดขึ้นแห่งพระพุทธานี้ ขณะบังเกิดในมัชฌิมประเทศ ขณะอันได้สัมมาทิฏฐิ
ขณะไม่ขาดแคลนแห่งอายตนะทั้ง ๖ ประการ” ย่อมก้าวล่วงเสียซึ่งบุคคลผู้นั้น;
ขณะนั้นจงอย่าก้าวล่วงท่านทั้งหลายไปเสีย.

บทว่า **ขณาตีตา** เป็นต้น ความว่า เพราะว่า บุคคลเหล่าใดล่วงเสียซึ่งขณะนั้น, และขณะนั้นล่วงเสียซึ่งบุคคลเหล่านั้น;
ชนเหล่านั้นเป็นผู้เบียดเสียดกันในนรก คือบังเกิดในนรกนั้นแล้ว เศร้าโศกอยู่.

ในกาลจบเทศนา ภิกษุเหล่านั้นเกิดความสังเวช ตั้งอยู่ในพระอรหัตผลแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องอาคันตุกภิกษุ จบ.

๘. เรื่องนิครนถ์

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพวกนิครนถ์ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “อลชชิตาเย” เป็นต้น.

[พวกนิครนถ์โต้ว่าทักกับพวกภิกษุ]

ความพิสดารว่า ในวันหนึ่ง ภิกษุทั้งหลายเห็นพวกนิครนถ์แล้ว สนทนากันว่า
“ผู้มีอายุ พวกนิครนถ์เหล่านี้ ประเสริฐกว่าพวกชีเปลือย ซึ่งไม่ปกปิดโดยประการทั้งปวง,
(เพราะว่า) พวกนิครนถ์ที่ปกปิดแม้ข้างหน้าข้างเดียวเท่านั้น ก็เห็นจะเป็นผู้มีความละอาย (อยู่บ้าง).”

พวกนิครนถ์ฟังคำนั้นแล้ว กล่าวว่า “พวกเรา ย่อมปกปิดเพราะเหตุที่นั่นหามีได้, พวกเรปกปิดเพราะเหตุนี้ คือ
ก็ละอายต่าง ๆ มีฝุ่นและธุลีเป็นต้นนั้นเทียว เป็นของเนื่องด้วยชีวิตินทรีย์, เมื่อเป็นอย่างนั้น ละอายต่าง ๆ มีฝุ่นและธุลีเป็นต้น
เหล่านั้น อย่าตกลงในภาชนะภิกษาทั้งหลายของพวกเรา” ดังนี้แล้ว

ทำการพูดกับภิกษุเหล่านั้นอย่างมากมาย ด้วยสามารถแห่งการโต้ตอบวาทะกัน.

ภิกษุทั้งหลายเข้าไปเฝ้าพระศาสดา กราบทูลเรื่องนั้น ในกาลที่ตนนั่งแล้ว.

[ผู้สมทานผิตยอมถึงทุกติ]

พระศาสดา ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลาย ชื่อว่าผู้ละอายในสิ่งอันไม่ควรละอาย ไม่ละอายในสิ่งอันควรละอาย
ยอมเป็นผู้มีทุกติเป็นที่ไปในเบื้องหน้าแน่แท้” ดังนี้แล้ว เมื่อจะทรงแสดงธรรม ได้ทรงภาษิตพระคาถาเหล่านี้ว่า

“สัตว์ทั้งหลาย ละอายเพราะสิ่งอันไม่ควรละอาย
ไม่ละอายเพราะสิ่งอันควรละอาย สมทานมิจฉาทิฎฐิ ย่อมถึงทุกติ.
สัตว์ทั้งหลาย มีปกติเห็นในสิ่งอันไม่ควรกลัวว่าควรกลัว และ
มีปกติเห็นในสิ่งอันควรกลัวว่าไม่ควรกลัว สมทานมิจฉาทิฎฐิ ย่อมถึงทุกติ.”

[แก้้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **อลชชิตาเย** ได้แก่ เพราะภาชนะภิกษาอันไม่ควรละอาย.

จริงอยู่ ภาชนะภิกษา ชื่อว่าสิ่งอันไม่ควรละอาย.

ก็สัตว์เหล่านั้น เมื่อปกปิดภาชนะภิกษานั้นแล้วเทียวไป ชื่อว่าย่อมละอาย เพราะภาชนะภิกษาอันไม่ควรละอายนั้น.

บทว่า **ลชชิตาเย** ความว่า เพราะองค์อันยังหิริให้กำเริบอันไม่ปกปิดแล้ว.

จริงอยู่ องค์อันยังหิริให้กำเริบ ชื่อว่าสิ่งอันควรละอาย ก็สัตว์เหล่านั้น เมื่อไม่ปกปิดองค์อันยังหิริให้กำเริบนั้นเทียวไป
ชื่อว่า ย่อมไม่ละอายเพราะสิ่งอันควรละอาย.

เพราะเหตุนี้ เมื่อสัตว์เหล่านั้น ละอายเพราะสิ่งอันไม่ควรละอายอยู่ ไม่ละอายเพราะสิ่งอันควรละอายอยู่
ชื่อว่า เป็นมิจฉาทิฎฐิ เพราะภาวะคือความยึดถือเปล่า และเพราะภาวะคือความยึดถือโดยประการอื่น,
สัตว์เหล่านั้นสมาทานมิจฉาทิฎฐินั้นแล้วเที่ยวไปอยู่ ชื่อว่าสมาทานมิจฉาทิฎฐิ ย่อมถึงทุกคติอันต่างโดยอบายมีนรกเป็นต้น.

บท **อกเข** เป็นต้น ความว่า ภาชนะภิกษา ชื่อว่าสิ่งอันไม่ควรกลัว

เพราะกิเลสคือ ราคะ โทสะ โมหะ มานะ ทิฎฐิ และภัยคือทุจจริต หาเกิดขึ้นเพราะอาศัยภาชนะภิกษาไม่.

ก็สัตว์ทั้งหลายปกปิดภาชนะภิกษานั้นเพราะความกลัว ชื่อว่ามีปกติเห็นในสิ่งอันไม่ควรกลัวว่าควรกลัว.

ก็องค์อันยังหิริให้กำเริบนั้น ชื่อว่าสิ่งอันควรกลัว เพราะกิเลสทั้งหลายมีราคะเป็นต้นเกิดขึ้นเพราะอาศัยองค์อันยังหิริให้กำเริบ.

และเพราะไม่ปกปิดองค์อันยังหิริให้กำเริบนั้น จึงชื่อว่า ผู้มีปกติเห็นในสิ่งอันควรกลัวว่าไม่ควรกลัว.

สัตว์ทั้งหลายชื่อว่าสมาทานมิจฉาทิฎฐิ เพราะความที่ตนสมาทานการยึดถือเปล่านี้ และการยึดถือโดยประการอื่น ย่อมถึงทุกคติ.

ในกาลจบเทศนา พวกนิครนถ์เป็นอันมาก มีใจสังเวชแล้วบวช.

เทศนาสำเร็จประโยชน์แม้แก่บุคคลผู้ประชุมกันแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องนิครนถ์ จบ.

๙. เรื่องสาวกเดียรฉัตร

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพวกสาวกเดียรฉัตร ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “อวชเช” เป็นต้น.

[บุตรพวกเดียรฉัตรสอนบุตรไม่ให้ไหว้สมณะ]

ความพิสดารว่า สมัยหนึ่ง พวกสาวกอัญญาเดียรฉัตร เห็นพวกลูกๆ ของตนพร้อมทั้งบริวาร เล่นอยู่กับพวกลูกของพวกอุบาสก ผู้เป็นสัมมาทิฐิ ในเวลาลูกเหล่านั้นมาเรือนแล้ว จึงต่างให้กระทำปฏิญาณว่า

“สมณะพวกศากยบุตร พวกเจ้าไม่พึงไหว้, แม้วีหารของสมณะเหล่านั้น พวกเจ้าก็ไม่พึงเข้าไป.”

วันหนึ่ง ลูกของพวกอัญญาเดียรฉัตรเหล่านั้น กำลังเล่นอยู่ในที่ใกล้แห่งซุ้มประตูนอกพระเชตวันวิหาร มีความกระหายน้ำขึ้น.

ที่นั่น พวกเขาจึงส่งเด็กของอุบาสกคนหนึ่งไปสู่พระวิหาร สั่งว่า “เจ้าไปตักน้ำในวิหารนั้นแล้ว จงนำมาเพื่อพวกเราบ้าง.”

เด็กนั้นก็เข้าไปยังพระวิหาร ถวายบังคมพระศาสดาแล้ว กราบทูลความขอนั้น.

[บุตรพวกเดียรฉัตรนับถือพระพุทธานุชา]

ครั้งนั้น พระศาสดาตรัสแก่เด็กนั้นว่า “เจ้าเท่านั้นตักน้ำแล้วไป จงส่งแม่พวกเด็กนอกนั้นมา เพื่อต้องการแก้การตักน้ำในที่นี้เทียว.”

เขาได้ทำอย่างนั้น.

พวกเด็กเหล่านั้นมาตักน้ำแล้ว.

พระศาสดารับสั่งให้หาเด็กเหล่านั้นมาแล้ว ตรัสธรรมกถาที่สบายแก่เด็กเหล่านั้น ทรงทำเด็กเหล่านั้นให้มีศรัทธามั่นคงแล้ว ให้ตั้งอยู่ในสภาวะและศีล.

เด็กเหล่านั้นไปสู่เรือนของตนๆ แล้ว แจ้งความนั้นแก่มารดาและบิดา.

ครั้งนั้น มารดาและบิดาของพวกเขา ถึงความโหม่นสปริเทวนาว่า “ลูกของพวกเรา เกิดเป็นคนมีทิฐิวิบัติเสียแล้ว.”

ครั้งนั้น คนที่สนิทสนมของพวกนั้น เป็นคนฉลาด มากกล่าวธรรมแก่คนเหล่านั้น เพื่อต้องการแก้อันยังความโหม่นสปริให้สงบ.

มารดาและบิดาของพวกเด็กเหล่านั้น ฟังถ้อยคำของคนเหล่านั้นแล้ว จึงกล่าวว่า

“พวกเราจักมอบพวกเด็กๆ เหล่านี้แก่พระสมณโคดมเสียทีเดียว” ดังนี้แล้ว นำไปสู่พระวิหารพร้อมด้วยหมู่ญาติเป็นอันมาก.

[ความเห็นเป็นเหตุให้สัตว์ไปทุกคติและสุคติ]

พระศาสดา ทรงตรวจดูอาสยะ^๑ของคนเหล่านั้นแล้ว เมื่อจะทรงแสดงธรรม ได้ทรงภาษิตพระคาถาเหล่านี้ว่า

“สัตว์ทั้งหลาย ผู้มีความรู้ว่ามีโทษ ในธรรมที่หาโทษมิได้

มิปกติเห็นว่าหาโทษมิได้ ในธรรมที่มีโทษ

เป็นผู้ถือด้วยดีซึ่งมีฉาภิภูติ ย่อมไปสู่ทุกคติ.

สัตว์ทั้งหลาย รู้ธรรมที่มีโทษ โดยความเป็นธรรมมีโทษ
รู้ธรรมที่หาโทษมิได้ โดยความเป็นธรรมหาโทษมิได้
เป็นผู้ถือด้วยดีซึ่งสัมมาทิฏฐิ ย่อมไปสู่สุคติ.”

[แก้้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **อวชช** คือ ในสัมมาทิฏฐิ มีวัตถุ ๑๐ และในธรรมที่เป็นอุปนิสัยแห่งสัมมาทิฏฐินั้น.

บทว่า **วชชมติโน** คือ มีมติเกิดขึ้นว่า “นี้มีโทษ.” แต่สัตว์เหล่านั้น มีปกติเห็นว่าหาโทษมิได้ ในธรรมที่มีโทษ คือ มัจฉาทิฏฐิ มีวัตถุ ๑๐ และคือธรรมอันเป็นอุปนิสัยแห่งมัจฉาทิฏฐินั้น.

อธิบายว่า สัตว์ทั้งหลาย ชื่อว่าผู้ถือด้วยดีซึ่งมัจฉาทิฏฐิ เพราะความที่ตนถือด้วยดีแล้วซึ่งมัจฉาทิฏฐินั้น คือความรู้ธรรมที่หาโทษมิได้ โดยความเป็นธรรมมีโทษ และรู้ธรรมที่มีโทษ โดยความเป็นธรรมหาโทษมิได้ แล้วยึดถือมัน ย่อมไปสู่สุคติ.

ความแห่งพระคาถาที่ ๒ บัณฑิตพึงทราบโดยความตรงกันข้ามกับที่กล่าวแล้ว.

ในกาลจบเทศนา คนเหล่านั้นแม้ทั้งหมด ดำรงอยู่ในสภาวะ ๓ แล้ว ฟังธรรมอื่นๆ อีกอยู่ ก็ได้ดำรงอยู่ในโสดาปัตติผล ดังนี้แล.

เรื่องสาวกเดียรถีย์ จบ.

นiryavarak varanana จบ.

วรรคที่ ๒๒ จบ.

๒๓. นาควรรค วรรณนา

๑. เรื่องของพระองค์

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในกรุงโกสัมพี^๑ ทรงปรารภพระองค์ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “อหิ นาโคว” เป็นต้น.

[พระศาสดาถูกพวกมิจฉาทิฎฐิต่ำ]

เรื่อง ข้าพเจ้าให้พิสดารแล้ว ในวรรณนาแห่งพระคาถาแรกแห่งอัปมาทวรรคนั้นแล.

จริงอยู่ ในที่นั้น ข้าพเจ้ากล่าวไว้ฉะนี้ว่า

“พระนางมาคันทिया ไม่อาจทำอะไรๆ แก่หญิง ๕๐๐ มีพระนางสามาดีเป็นประมุขเหล่านั้นได้ จึงทรงดำริว่า

“เราจักทำกิจที่ควรทำ แก่พระสมณโคดมให้ได้,” ดังนี้ แล้วให้สินจ้างแก่ชาวนครทั้งหลายแล้ว กล่าวว่

“พวกท่านพร้อมกับพวกผู้ชายที่เป็นทาสและกรรมกร จงดำรงบริภาษพระสมณโคดมผู้เสด็จเที่ยวเข้ามาภายในพระนคร ให้หนีไป.”

พวกมิจฉาทิฎฐิ ผู้ไม่เลื่อมใสในพระรัตนตรัย ได้ติดตามพระศาสดาผู้เสด็จเข้าไปภายในพระนคร ต่ำอยู่ บริภาษอยู่

ด้วยอักษะโกสวัตถุ ๑๐ ว่า “เจ้าเป็นโจร เจ้าเป็นคนพาล เจ้าเป็นคนหลง เจ้าเป็นอูฐ เจ้าเป็นโค เจ้าเป็นพา เจ้าเป็นสัตว์นรก

เจ้าเป็นสัตว์ดิรัจฉาน, สุกติไม่มีสำหรับเจ้า, ทูคติเท่านี้อันเจ้าพึงหวัง.”

[พระอานนท์ทูลให้เสด็จไปนครอื่น ก็ไม่เสด็จไป]

ท่านพระอานนท์สดับคำนั้นแล้ว ได้กราบทูลคำนี้กะพระศาสดาว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ชาวนครเหล่านี้ ย่อมด่า ย่อมบริภาษเราทั้งหลาย, เราทั้งหลายไปในที่อื่นจากพระนครนี้เกิด.”

พระศาสดา. ไปไหน อานนท์?

พระอานนท์. สุนครอื่น พระเจ้าข้า.

พระศาสดา. เมื่อมนุษย์ทั้งหลายในที่นั้น ต่ำอยู่ บริภาษอยู่ เราจักไปในที่ไหนอีก อานนท์?

พระอานนท์. สุนครอื่นแม้จากนครนั้น พระเจ้าข้า.

พระศาสดา. เมื่อมนุษย์ในที่นั้น ต่ำอยู่ บริภาษอยู่ เราทั้งหลายจักไปในที่ไหน (อีก) เล่า อานนท์?

พระอานนท์. สุนครอื่นแม้จากนครนั้น (อีก) พระเจ้าข้า.

พระศาสดา. อานนท์ การทำการอย่างนั้นไม่ควร,

อธิกรณ์เกิดขึ้นในที่ใด, เมื่อมันสงบแล้วในนั้นนั่นแหละ, การไปสู่ที่อื่นจึงควร;

อานนท์ ก็เขาพวกไหนเล่า ย่อมด่า?

พระอานนท์. ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ คนทั้งหมด จนกระทั่งทาสและกรรมกร ย่อมด่า.

[พระศาสดาทรงอดกลั้นคำล่วงเกินได้]

พระศาสดา ตรัสว่า “อานนท์ เราเป็นเช่นกับช้างที่เข้าสู่สงคราม,

การอดทนต่อลูกศรที่แล่นมาจาก ๔ ทิศ เป็นภาระของช้างที่เข้าสู่สงคราม **ฉันใด,**

ชื่อว่า การอดทนถ้อยคำที่ขมขื่นเสีย แม้มาก กล่าวแล้ว เป็นภาระของเรา **ฉันนั้นเหมือนกัน”**

เมื่อทรงปรารภพระองค์แสดงธรรม ได้ทรงภาสิตพระคาถาเหล่านี้ ในนาควรรคว่า

๑ นครหลวงแห่งแคว้นวังสะ.

“เราก็จักอดกลั้นคำล่วงเกิน เหมือนช้างอดทนลูกศรที่ตกจากแล่งในสงคราม
ณนั้น, เพราะชนเป็นอันมากเป็นผู้ทุศีล.

ชนทั้งหลาย ย่อมนำสัตว์พาหนะที่ฝึกแล้วไปสู่ที่ประชุม,
พระราชาย่อมทรงสัตว์พาหนะที่ฝึกแล้ว,
บุคคลผู้อดกลั้นคำล่วงเกินได้ ฝึก (ตน) แล้ว
เป็นผู้ประเสริฐในมนุษย์ทั้งหลาย,

ม้าอัสดร ๑ ม้าสินธพผู้อาชาไนย ๑ ช้างใหญ่ชนิดกฤษุช ๑ ที่ฝึกแล้ว
ย่อมเป็นสัตว์ประเสริฐ,
แต่บุคคลที่มีตนฝึกแล้ว ย่อมประเสริฐกว่า (สัตว์พิเศษนั้น).”

[แก้อรรถ]

”
...

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **นาโค** คือ เหมือนช้าง.

สองบทว่า **จาปาโต ปติต** ความว่า หลุดออกไปจากธนู.

บทว่า **อติวากย์** ความว่า ซึ่งคำล่วงเกิน ที่เป็นไปแล้วด้วยสามารถแห่งอนริยโฆหาร^๑ ๘.

บทว่า **ตติกขิสล** ความว่า ช้างใหญ่ที่เขาฝึกหัดดีแล้ว เข้าสู่สงคราม เป็นสัตว์อดทน ไม่พริ้วพริ้งซึ่งลูกศรที่หลุดจากแล่ง
ตกลงที่ตน ชื่อว่า ย่อมทนทานต่อการประหารทั้งหลาย มีประหารด้วยหอกเป็นต้นได้ **จันโต**,
เราก็จักอดกลั้น คือจักทนทานคำล่วงเกิน มีรูปอย่างนั้น **จันนั้น**เหมือนกัน.

บทว่า **ทุสสิโล หิ** ความว่า เพราะโลกียมหาชนนี้เป็นอันมาก เป็นผู้ทุศีล เทียบเปล่งถ้อยคำเสียดสี
ด้วยอำนาจแห่งความชอบใจของตน, การอดกลั้น คือการวางเฉย ในถ้อยคำนั้น เป็นภาระของเรา.

บทว่า **สมิติ** ความว่า ก็ชนทั้งหลาย เมื่อจะไปสู่ท่ามกลางมหาชน ในสมาคมสถาน มีอุทยานและสนามกรีฑาเป็นต้น
เทียมโคหรือม้าที่ฝึกแล้วเท่านั้นเข้าที่ยานแล้ว ย่อมนำไป.

บทว่า **ราชา** ความว่า แม้พระราชาย่อมจะเสด็จไปสู่ที่เห็นปานนั้นนั้นแหละ ย่อมทรงสัตว์พาหนะเฉพาะที่ฝึกแล้ว.

๑ อนริยโฆหาร ๘ คือ

๑. อทิฏฐุ อทิฏฐวาทิตา ความเป็นผู้มีปกติกล่าวสิ่งที่ไม่เห็นว่าเห็น
๒. อสสุเต สุตวาทิตา ความเป็นผู้มีปกติกล่าวสิ่งที่ไม่ได้ยินว่าได้ยิน.
๓. อมูเต มุตวาทิตา ความเป็นผู้มีปกติกล่าวสิ่งที่ไม่รู้ว่ารู้.
๔. อวิญญาเต วิญญาตวาทิตา ความเป็นผู้มีปกติกล่าวสิ่งที่ไม่ทราบชัดว่าทราบชัด.
๕. ทิฏฐุ อทิฏฐวาทิตา ความเป็นผู้มีปกติกล่าวสิ่งที่ไม่เห็นว่าไม่เห็น.
๖. สุตเต อสสุตวาทิตา ความเป็นผู้มีปกติกล่าวสิ่งที่ไม่ได้ยินว่าได้ยิน.
๗. มูเต อมุตวาทิตา ความเป็นผู้มีปกติกล่าวสิ่งที่ไม่รู้ว่าไม่รู้.
๘. วิญญาเต อวิญญาตวาทิตา ความเป็นผู้มีปกติกล่าวสิ่งที่ไม่ทราบชัดว่าไม่ทราบชัด.

บทว่า **มนุสเสสุ** ความว่า แม้นในมนุษย์ทั้งหลาย ผู้ฝึกแล้ว คือ ผู้สิ้นพยศแล้วแล^๒ ด้วยอริยมรรค ๔ เป็นผู้ประเสริฐ.

บทว่า **โยติวากย** ความว่า บุคคลใดยอมอดกลั้น คือ ย่อมไม่ได้ต่อบ ไม่พรั่นพริ้งถึงคำล่วงเกินมีรูปเช่นนั้น แม้อันเขากล่าวซ้ำซากอยู่, บุคคลผู้ฝึกแล้วเห็นปานนั้น เป็นผู้ประเสริฐ.

ม้าที่เกิดจากแม่ม้า โดยพoha ชื่อว่า ม้าอัสดร.

บทว่า **อาชานียา** ความว่า ตัวสามารถเพื่อจะพลันรู้เหตุที่นายสารถิผู้ฝึกม้าให้กระทำ.

ม้าที่เกิดในแคว้นสินธพ ชื่อว่า ม้าสินธพ.

ช้างใหญ่ที่เรียกว่า กุญชร ชื่อว่า มหานาค.

บทว่า **อตุตหนโต** เป็นต้น ความว่า ม้าอัสดรก็ดี ม้าสินธพก็ดี ช้างกุญชรก็ดี เหล่านั้น ที่ฝึกแล้วเที่ยว เป็นสัตว์ประเสริฐ, ที่ยังไม่ได้ฝึก หาประเสริฐไม่,

แต่บุคคลใด ชื่อว่ามีตนฝึกแล้ว คือหมดพยศแล้ว เพราะความที่ตนเป็นผู้ฝึกด้วยอริยมรรค ๔,

บุคคลนี้ย่อมประเสริฐกว่าสัตว์พาหนะ มีม้าอัสดร เป็นต้นเช่นนั้น คือยอมเป็นผู้ยิ่งกว่าสัตว์พาหนะมีม้าอัสดร เป็นต้นเหล่านั้น แม้ทั้งสิ้น.

ในกาลจบเทศนา มหาชนแม้ทั้งหมดนั้น ผู้รับสินจ้างแล้วยืนด่าอยู่ในที่ทั้งหลาย มีถนนและทางสามแยก^๓ เป็นต้น บรรลุโสดาปัตติผลแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องของพระองค์ จบ.

๒ นิพพิเสวโนว มีความเสพผิวดอกแล้วเที่ยว.

๓ วิธีสิงฆาฎกาทีสุ ในที่ทั้งหลายมีถนนและตรอกมีสัญญาณเพียรดั่งกระจับ เป็นต้น.

๒. เรื่องภิกษุผู้เคยเป็นความชั่ว

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภภิกษุรูปหนึ่ง ผู้เคยเป็นนายหัตถาจารย์^๑ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “น หิ เอเตหิ” เป็นต้น.

[ความชั่วฝึกช้างให้ดีได้ เพราะได้นัยจากภิกษุ]

ได้ยินว่า วันหนึ่ง ภิกษุนั้น เห็นนายความชั่ว^๒ ผู้ตั้งใจว่า “เราจักฝึกช้างสักตัวหนึ่ง” แล้วไม่อาจเพื่อจะให้ช้างสำเหนียก เหตุที่ตนปรารถนาได้ อยู่ใกล้ฝั่งแม่น้ำอจิรวดี จึงเรียกภิกษุทั้งหลายซึ่งยืนอยู่ที่ใกล้มาแล้ว กล่าวว่

“ผู้มีอายุทั้งหลาย หากว่านายหัตถาจารย์นี้ พึงแทงช้างตัวนี้ในชื่อโน้นไซ้, เขาพึงให้มันสำเหนียกเหตุนี้ได้โดยเร็วทีเดียว.”

เขาสดับคำของภิกษุนั้นแล้ว จึงทำอย่างนั้น ก็ฝึกช้างตัวนั้นให้เรียบร้อยได้.^๓

ภิกษุเหล่านั้น จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระศาสดา.

[ฝึกตนดีแล้ว ย่อมไปสู่ที่ไม่เคยไปได้]

พระศาสดา รับสั่งให้เรียกภิกษุนั้นมาแล้ว ตรัสถามว่า “เขาว่าเธอพูดอย่างนั้น จริงหรือ?”

เมื่อภิกษุนั้น ทูลรับว่า “จริง พระเจ้าข้า” ทรงติเตียนภิกษุนั้นแล้ว ตรัสว่า

“บุรุษเปล่า เธอต้องการอะไร ด้วยยานคือช้าง หรือยานอย่างอื่น ที่ฝึกแล้ว?

เพราะเชื่อว่าคนผู้สามารถเพื่อจะไปสู่สถานที่ไม่เคยไปด้วยยานเหล่านี้ หามีไม่,

แต่ผู้มีตนฝึกดีแล้ว อาจไปสู่สถานที่ไม่เคยไปได้;

เพราะฉะนั้น เธอจงฝึกตนเท่านั้น, เธอจะต้องการอะไรด้วยการฝึกสัตว์พาหนะเหล่านั้น” แล้วตรัสพระคาถานี้ว่า

“ก็บุคคลพึงไปสู่ทิศที่ยังไม่เคยไปด้วยยานเหล่านี้ เหมือนคนผู้ฝึก (ตน) แล้ว
ไปสู่ทิศที่ยังไม่เคยไปด้วยตนที่ฝึกแล้ว ทรมานดีแล้วฉะนั้น ไม่ได้.”

[แก้รรถ]

พระคาถานั้น มีความว่า ก็บุคคลใดๆ พึงไป สู่ทิศ คือพระนิพพาน ที่นับว่ายังไม่ได้ไป เพราะความเป็นทิศที่ตนยังไม่เคยไป แม้โดยที่สุกด้วยความฝัน ด้วยยานทั้งหลาย มียานคือช้างเป็นต้นเหล่านี้ได้,

เหมือนบุคคลผู้ฝึก (ตน) แล้ว คือผู้หมดพศ มีปัญญา ไปสู่ทิศที่ยังไม่เคยไปแล้วนั้น คือบรรลุถึงภูมิแห่งท่านที่ฝึก (ตน) แล้ว

ด้วยตนที่ฝึกแล้ว ด้วยการฝึกอินทรีย์ในส่วนเบื้องต้น ทรมานดีแล้ว ด้วยอริยมรรคภาวนาในส่วนเบื้องหลัง ฉะนั้น ก็หามีได้;

เพราะฉะนั้น การฝึกตนเท่านั้น จึงประเสริฐสำหรับเธอ.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุอริยผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องภิกษุผู้เคยเป็นความชั่ว จบ.

๑ หตถิ-อาจริย ความชั่ว

๒ หตถิทมกั ซึ่งบุคคลผู้ฝึกซึ่งช้าง.

๓ สุนทนต์ ให้เป็นสัตว์ที่ฝึกดีแล้ว.

๓. เรื่องบุตรของพราหมณ์เฒ่า

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในกรุงสาวัตถี ทรงปรารภพวกบุตรของพราหมณ์เฒ่าคนหนึ่ง ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “ชนปาลโก” เป็นต้น.

[บุตรบำรุงบิดาเพราะอยากได้สมบัติ]

ได้ยินว่า พราหมณ์คนหนึ่งในกรุงสาวัตถี มีสมบัติประมาณ ๘ แสน ทำอวาหมงคลแก่บุตร ๔ คน ผู้เจริญวัยแล้ว ได้ให้ทรัพย์ ๔ แสน.

ต่อมา เมื่อพราหมณ์ของเขาทำกาละ^๑ไปแล้ว, พวกบุตรจึงปรึกษาพร้อมกันว่า

“หากพ่อของเราจักนำพราหมณ์คนอื่นมาไซ้, ด้วยอำนาจแห่งบุตรทั้งหลายที่เกิดในท้องของนาง ตระกูลก็จักทำลาย. เอาเถิด พวกเรา (ช่วยกัน) สงเคราะห์ท่าน.”

พวกเขาบำรุงพราหมณ์เฒ่าผู้นั้นอยู่ ด้วยปัจจัยมีอาหารเครื่องนุ่งห่มเป็นต้นอันประณีต ทำกิจมีอันนวดพื้นมือและเท้าเป็นต้นอยู่ ครั้นบำรุงแล้ว วันหนึ่ง เมื่อพราหมณ์เฒ่าผู้นั้น นอนหลับกลางวันและลุกขึ้นแล้ว, จึงนวดพื้นมือและเท้า

พลางพูดถึงโทษในฆราวาสต่างๆ กันแล้ว วิงวอนว่า

“พวกผมจักทะนุบำรุงคุณพ่อโดยทำนองนี้ตลอดชีพ, ขอคุณพ่อโปรดให้แม่ทรัพย์ที่ยังเหลือแก่พวกผมเถิด.”

พราหมณ์ให้ทรัพย์แก่บุตรอีกคนละแสน แบ่งเครื่องอุปโภคทั้งหมดให้เป็น ๔ ส่วน มอบให้ เหลือไว้เพียงผ้านุ่งห่มของตน.

บุตรคนหัวปีทะนุบำรุงพราหมณ์นั้น ๒-๓ วัน.

[พราหมณ์เที่ยวขทานเขากิน]

ต่อมาวันหนึ่ง ลูกสะใภ้ยืนอยู่ที่ซุ้มประตู พุดกะพราหมณ์เฒ่าผู้นั้น ผู้อาบน้ำแล้วเดินมาอยู่ อย่างนี้ว่า

“ทรัพย์ ๑๐๐ หรือ ๑,๐๐๐ ที่คุณพ่อให้แก่บุตรคนหัวปี ยิ่งกว่า (บุตรทั้งหลาย) มีอยู่หรือ, คุณพ่อให้ทรัพย์แก่บุตรทุกคน คนละ ๒ แสนมีหรือ? ไฉนคุณพ่อจึงไม่รู้จักทางแห่งเรือนของบุตรที่เหลือเล่า?”

แม้เขาคุกคามนางว่า “อิหยังถ้อย มึงจงฉิบหาย,” โกรธแล้วได้ไปยังเรือนของบุตรคนอื่น.

โดยกาลล่วงไป ๒-๓ วัน เขาถูกลูกสะใภ้อื่นให้เตลิดไปจากเรือนแม้นั้น ด้วยอุบายนี้เหมือนกันแล (ได้ไปยังเรือนของบุตรคนอื่น)

เมื่อไม่ได้การเข้าไปแม้ในเรือนหลังหนึ่ง อย่างนี้ ด้วยประการฉะนี้ จึงบวชเป็นชีปะขาว^๒ เที่ยวภิกษาอยู่

โดยกาลล่วงไป ทูตโทรมลงเพราะชรา มีสรีระเศร้าหมองเพราะโภชนะไม่ดีและนอนลำบาก

เที่ยวภิกษาอยู่ (กลับ) มา ทอดหลังลงนอน ก้าวลงสู่ความหลับแล้ว ลุกขึ้นนั่งมองดูตน ซึ่งมีความกระวนกระวายระงับแล้ว

ไม่เห็นที่พึ่งของตนในบุตรทั้งหลาย จึงคิดว่า

“ได้ยินว่าพระสมณโคดมไม่สยิวพระพักตร์ มีพระพักตร์เบิกบาน^๓ ตรัสถ้อยคำไพเราะ ทรงฉลาดในการต้อนรับ,

เราอาจเข้าไปหาพระสมณโคดมแล้ว ได้รับการต้อนรับ.”

๑ ตาย

๒ ชีปะขาว นักรบขบถชาวห่มขาว. ‘ชีผ้าขาว’

๓ อุตตานมฺโห มีพระพักตร์หงาย.

เขาจัดแจงผ้าถุงผ้าห่มเรียบร้อยแล้ว หยิบภาชนะภิกษาถือไม้เท้า ได้ไปยังสำนักพระผู้มีพระภาคเจ้า.

จริงอยู่ แม้พระธรรมสังคากาจารย์ทั้งหลาย ก็กล่าวคำนี้ไว้ว่า

“ครั้งนั้นแล พราหมณ์มหาศาลคนใดคนหนึ่ง ผู้เศร้าหมอง มีผ้าห่มอันเศร้าหมอง เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า โดยสถานที่พระองค์ประทับอยู่.”

พระศาสดา ทรงทำปฏิสันถารกับเขาผู้นั้น ณ ส่วนข้างหนึ่งแล้ว ได้ตรัสคำนี้ว่า

“พราหมณ์ เพราะอะไรหนอแล ท่านจึงเป็นผู้เศร้าหมอง มีผ้าห่มอันเศร้าหมอง?”

พราหมณ์ทูลว่า “ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ ข้าพระองค์มีบุตรอยู่ ๔ คนในโลกนี้, บุตรเหล่านั้น ถูกภรรยาขูดขี้ขี้เข้าพระองค์ออกเสียจากเรือน.”

[พระศาสดาให้พราหมณ์เรียนคาถา]

พระศาสดา ตรัสว่า “พราหมณ์ ถ้ากระนั้น ท่านจงเรียนคาถาเหล่านี้ เมื่อหม่อมหาชนประชุมกันในสภา, เมื่อบุตรทั้งหลาย (ของท่าน) นิ่งแล้ว จงกล่าวว่

“ข้าพเจ้าจักผลิตผลิตด้วยบุตรที่เกิดแล้วเหล่าใด และปรารถนาความเจริญ
แก่บุตรเหล่าใด, บุตรเหล่านั้นถูกภรรยาขูดขี้ขี้เข้า
เหมือนสุนัขรุกรานสุภรณ์นั้น.

ได้ยินว่า บุตรเหล่านั้นเป็นอสัตบุรุษ เลวทราม เรียกข้าพเจ้าว่า ‘พ่อ พ่อ’
พวกเขาคือรากษส (มาแล้ว) โดยรูปเพียงดังบุตร ย่อมทอดทิ้งข้าพเจ้า
ผู้ถึงความเสื่อม (แก่)

บิดาแม่ของเหล่าพาลชน เป็นคนแก่ ต้องเที่ยวขอรานที่เรือนของชนเหล่านี้
เหมือนม้าที่แก่ใช้การงานไม่ได้ ถูกเขาพรากไปจากอาหาร^๑ ฉะนั้น.

นี่ย่า ไม้เท้าของข้าพเจ้าแล ยังประเสริฐกว่า,
บุตรทั้งหลายไม่เชื่อฟัง จะประเสริฐอะไร,
(เพราะ) ไม้เท้ากันโคตุก็ได้, อนึ่ง กันสุนัขก็ได้,
มีไว้ (ยัน) ข้างหน้าเวลามีตุ้มตุ้มก็ได้, (ใช้) หยั่งลงไปในที่ลึกก็ได้,

เพราะอานุกาพแห่งไม้เท้า คนแก่เช่นข้าพเจ้า พลาดแล้วก็กลับยืนขึ้น (อีกได้).”

[พราหมณ์ได้อุบายดี]

เขาเรียนคาถาเหล่านั้น ในสำนักของพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว เมื่อพวกบุตรประดับประดาด้วยสรรพาลังการแล้ว ย่างเข้าไปสู่
สถานนั้น นั่งเหมือนอาสนะที่ควรแก่ค่ามาก ในท่ามกลางพวกพราหมณ์ ในวันประชุมพราหมณ์เห็นปานนั้น, ตกลงใจว่า
“กาลนี้เป็นกาลของเราแล้ว” เข้าไปสู่ท่ามกลางสภา ชูมือขึ้นแล้วกล่าวว่า

๑ บุตรเหล่านั้นคบคิดกับภรรยา ก็ว่า.

๒ จากรางหญ้า (เป็นที่เคี้ยวกิน) ก็ว่า.

“ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าประสงค์จะกล่าวคาถาแก่ท่านทั้งหลาย, ท่านทั้งหลายจักฟังไหม?”

เมื่อพราหมณ์เหล่านั้น กล่าวว่ “กล่าวเถิดๆ พราหมณ์ พวกเราจักฟัง,” ได้ยินกล่าวเทียว.

ก็โดยสมัยนั้น มนุษย์ทั้งหลายมีวัตรอยู่อย่างนี้ว่า “บุตรใดใช้สอยทรัพย์ที่เป็นของมารดาบิดา (แต่) ไม่เลี้ยงมารดาบิดา. บุตรนั้น ต้องถูกฆ่า.”

เพราะฉะนั้น บุตรของพราหมณ์เหล่านั้น จึงฟูปลงแทบเท้าของบิดา วิงวอนว่า

“คุณพ่อครับ ขอคุณพ่อโปรดให้ชีวิตแก่พวกกระผมเถิด.”

เพราะความที่หทัยของบิดาเป็นธรรมชาติอ่อนโยน เขาจึงกล่าวว่า

“ท่านผู้เจริญทั้งหลาย ท่านทั้งหลาย อย่าให้บุตรน้อยทั้งหลายของข้าพเจ้าพินาศเสียเลย, พวกเขจักเลี้ยงดูข้าพเจ้า.”

ทันใดนั้น มนุษย์ทั้งหลาย จึงกล่าวกะพวกบุตรของเขาว่า

“ท่านผู้เจริญ ตั้งแต่นี้ไป หากพวกท่านจักไม่ประคับประคองบิดาให้ดีไซ้, พวกเราจักฆ่าพวกท่านเสีย.”

บุตรเหล่านั้นกลัวแล้ว เชิญบิดาให้นั่งบนตั่ง ยกขึ้นนำไปสู่เรือนด้วยตนเอง ทาสีระด้วยน้ำมัน ชัดสี (ให้สะอาด)

ใช้วัตถุมีกกลิ่นหอมเป็นต้นชะโลมแล้ว ให้เรียกพราหมณ์ทั้งหลายมาแล้ว สั่งว่า

“ตั้งแต่นี้ไป เธอทั้งหลายจงประคับประคองบิดาของพวกฉันให้ดี,

ถ้าเธอทั้งหลายจักถึงความประมาทแล้วไซ้, พวกฉันจักกำราบ^๑เธอทั้งหลายเสีย” แล้วให้บริโภคน้ำมันประณีต.

[พราหมณ์คิดถึงอุปการคุณของพระศาสดา]

พราหมณ์อาศัยโภชนะดีและการนอนสบาย โดยกาลล่วงไป ๒-๓ วัน ก็เกิดมีกำลังมีอินทรีย์เปล่งปลั่ง มองดูอัฏภาพแล้ว ดำริว่า

“สมบัดนี้ เราได้เพราะอาศัยพระสมณโคตม” ถือเอาผ้าคู่ ๑ เพื่อประโยชน์แก่ความเป็นบรรณาการ

ไปสู่สำนักของพระผู้มีพระภาคเจ้า มีปฏิสันถารอันพระองค์ทรงทำแล้ว นั่ง ณ ส่วนข้างหนึ่ง

วางผ้าคู่นั้นลงแทบบาทมูลของพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว กราบทูลว่า

“ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ ข้าพระองค์ชื่อว่าเป็นพราหมณ์ ย่อมแสวงหาทรัพย์เป็นส่วนแห่งอาจารย์ เพื่ออาจารย์, ขอพระโคตมผู้เจริญ ซึ่งเป็นพระอาจารย์ของข้าพระองค์ โปรดรับทรัพย์เป็นส่วนอาจารย์.”

พระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงรับผ้าคู่นั้น เพื่ออนุเคราะห์เขาแล้ว ทรงแสดงธรรม.

ในกาลจบเทศนา พราหมณ์ดำรงอยู่ในสภาวะแล้ว จึงกราบทูลอย่างนี้ว่า

“ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ ข้าพระองค์ถวายธูภัต^๒ ๒ ที่ จากธูภัต ๔ ที่ ซึ่งบุตรทั้งหลายให้แก่ข้าพระองค์นั้น แต่พระองค์.”

ลำดับนั้น พระศาสดา ตรัสว่า “งามละ พราหมณ์, แต่เราจักไปสู่สถานที่ชอบใจเท่านั้น” แล้วทรงส่งเขาไป.

พราหมณ์ไปถึงเรือนแล้ว บอกพวกบุตรว่า “พ่อทั้งหลาย พระสมณโคตมเป็นสหายของพ่อ,

พ่อถวายธูภัต ๒ ที่แก่พระองค์, เจ้าทั้งหลายอย่าละเลยในเมื่อพระองค์เสด็จมาถึงนะ.”

บุตรทั้งหลายรับว่า “ดีละ คุณพ่อ.”

๑ นิคคนทิสสาม

๒ ภัตประจำ

[พระศาสดาโปรดบุตรพราหมณ์]

วันรุ่งขึ้น พระศาสดาเสด็จไปปณิขบาต ได้เสด็จไปถึงประตูเรือนแห่งบุตรคนหัวปี (ของพราหมณ์).

เขาเห็นพระศาสดาแล้วรับบาตร เชิญเสด็จให้เข้าไปสู่เรือน เชิญให้นั่งประทับ ณ บัลลังก์ซึ่งควรแก่ค่ามากแล้ว ได้ถวายโภชนะอันประณีต.

พระศาสดาได้เสด็จไปสู่เรือนของบุตรพราหมณ์ทั้งสิ้นตามลำดับ คือ วันรุ่งขึ้น ของบุตรนอกนี้, วันรุ่งขึ้น ของบุตรนอกนี้.

พวกเขาทุกคนได้ทำสักการะอย่างนั้นเหมือนกัน.

ต่อมาวันหนึ่ง บุตรคนหัวปี เมื่อการมงคลปรากฏเฉพาะแล้ว จึงพูดกะบิดาว่า “คุณพ่อครับ พวกกระผมจะให้มงคลแก่ใคร?”

พราหมณ์. พ่อไม่รู้จักคนอื่น, พระสมณโคดมเป็นสหายของพ่อมิใช่หรือ?

บุตรคนหัวปี. ถ้ากระนั้น คุณพ่อโปรดนิมนต์พระองค์พร้อมกับภิกษุ ๕๐๐ รูป เพื่อฉันในวันพรุ่งนี้.

พราหมณ์ได้ทำอย่างนั้น.

วันรุ่งขึ้น พระศาสดา พร้อมด้วยบริวาร ได้เสด็จไปยังบ้านของเขา.

เขานิมนต์ภิกษุสงฆ์ มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข ให้นั่งในเรือนซึ่งฉาบด้วยโคลมยสด ประดับด้วยสรรพาลังการแล้ว อังคาสด้วยมธูปายาสแซ่น และด้วยขานียะอันประณีต.

ก็ในระหว่างแห่งภัตตรนั้นแหละ บุตร ๔ คนของพราหมณ์นั่งในสำนักพระศาสดา กราบทูลว่า

“ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ ข้าพระองค์ทั้งหลาย ประคับประคองบิดาของพวกข้าพระองค์ ไม่ประมาท, โปรดทอดพระเนตรอรรถภาพของท่านเถิด.”

[การบำรุงมารดาบิดาเป็นมงคล]

พระศาสดาตรัสว่า

“ท่านทั้งหลายทำกรรมงามแล้ว, ชื่อว่า การเลี้ยงมารดาบิดา โบราณกบัณฑิตทั้งหลาย (เคย) ประพฤติมาแล้วเหมือนกัน” แล้วตรัสมาตุโปสภนาชชาติก* ในเอกาทสนิชาตนี้โดยพิสดารว่า

“เพราะช้านั้นหลีกไปเสีย ต้นอ้อยข้างและไม้โมกมัน จึงงอกขึ้นไสว” ดังนี้เป็นต้น แล้วได้ทรงภาษิตพระคาถานี้ว่า

“กุญชร นามว่า ธนปาลกะ ตกมันจัต ห้ามได้ยาก ถูกขังไว้ ไม่บริโภคนพอนพญา
กุญชรระลึกถึง (แต่) นาควัน.”^๒

[แก้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า ธนปาลโก นาม นั้นเป็นชื่อของช้างที่พระเจ้ากาสิกราช ทรงส่งนายหัตถาจารย์ไปให้จับในนาควัน อันรื่นรมย์ในครั้งนั้น.

บทว่า กญฺกปฺปเกทโน ความว่า ตกมันจัต.

๑ ขุ. ชา. ๒๗/๓๐๓. ตพญฐกถา. ๖/๑.

๒ สุมรติ เป็นอีกรูปหนึ่งของ สรติ. นาควันสส แปลกันว่า ซึ่งป่าแห่งไม้กาคะทิง เป็นฉกฐวิภิตลงในอรรถพุดยวิภิต.

อันที่จริง ในกาลเป็นที่ตกมันของช้างทั้งหลาย หมวกหูทั้ง ๒ ย่อมแตกเยิ้ม,
แม้ตามปกติ ในกาลนั้น ช้างทั้งหลาย ย่อมไม่นำพาซึ่งขอ ปฏัก หรือโตมร ย่อมเป็นสัตว์ดุร้าย,
แต่ช้างธนปาละนั้น ดุร้ายนักทีเดียว; เพราะฉะนั้น พระศาสดาจึงตรัสว่า **กฏกุปเภทโน ทุนนิวารโย.**"

บาทพระคาถาว่า **พทโธ กพหํ น ภูณชติ** ความว่า ช้างธนปาละนั้น มิได้ถูกตกปลอกไว้, แต่ถูกเขานำไปสู่โรงช้าง
ให้แหวดวงด้วยม่านอันวิจิตรแล้ว พักไว้บนพื้นที่ซึ่งทำการประพรมด้วยของหอม มีเพดานวิจิตรคาดไว้ ณ เบื้องบน
แม้อันพระราชาก็บำรุงด้วยโภชนะมีรสเลิศต่างๆ ควรแก่พระราชาก็มิไยดีจะบริโภคอะไรๆ,
อันคำว่า "**พทโธ กพหํ น ภูณชติ**" (นี้) พระศาสดา ตรัสหมายถึงอาการเพียงช้างถูกส่งเข้าไปสู่โรงช้าง.

สองบทว่า **สุมรติ นาควนสส** ความว่า ช้างธนปาละนั้น ระลึกถึงนาควัน ซึ่งเป็นที่อยู่อันน่านรมย์แท้ หามิได้,
ก็มารดาของช้างนั้น ได้เป็นสัตว์ถึงทุกข์เพราะพรากรจากบุตรในป่า,
ช้างนั้นบำเพ็ญมาตาปิตุอุปัฏฐานธรรมนั้นแล, ดำริว่า "ประโยชน์อะไรของเราด้วยโภชนะนี้,
ระลึกถึงมาตาปิตุอุปัฏฐานธรรม ซึ่งประกอบด้วยธรรมเท่านั้น;
ก็ช้างนั้น อยู่ในนาควันนั้นนั้นแล อาจบำเพ็ญมาตาปิตุอุปัฏฐานธรรมนั้นได้,
เพราะฉะนั้น พระศาสดาจึงตรัสว่า "**สุมรติ นาควนสส ภูณชโร.**"

เมื่อพระศาสดา ครั้นทรงนำบุรพจริยาของพระองค์นี้มาตรัสอยู่นั้นแล, บุตรของพราหมณ์แม้ทั้งหมด ยังอัศจรรย์^๑ให้ไหลแล้ว มี
หทัยอ่อน เจียวสโตลงสดับแล้ว.

ครั้นนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบถึงธรรมเป็นที่สบายของพวกเขาแล้ว จึงทรงแสดงธรรมประกาศสัจจะทั้งหลาย.

ในกาลจบเทศนา พราหมณ์พร้อมกับบุตรและลูกสะใภ้ทั้งหลาย ดำรงอยู่ในโสดาปัตติผลแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องบุตรของพราหมณ์เฒ่า จบ.

๔. เรื่องพระเจ้าปเสนทิโกศล

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพระเจ้าปเสนทิโกศล ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “มัทธิ ยทา” เป็นต้น.

[พระเจ้าปเสนทิโกศลง่วง เพราะเสวยจุเกินไป]

ความพิสดารว่า สมัยหนึ่ง พระราชาเสวยข้าวสุกแห่งข้าวสารทะนานหนึ่ง กับสุบพยัญชนะพอควรแก่ข้าวสุกนั้น.

วันหนึ่ง ท้าวเธอเสวยพระกระยาหารเช้าแล้ว ยังไม่ทรงบรรเทาความเมาในภักตร์ได้เลย ได้เสด็จไปสู่สำนักของพระศาสดา มีพระรูปอันลำบาก พลิกไปข้างนี้และข้างนี้ แม้อุณหภูมิจะอบอุ่นบ้าง เมื่อไม่สามารถจะบรรทมตรงๆ ได้ จึงทรงนั่ง ณ ที่สุดข้างหนึ่ง.

[พระศาสดาทรงติการบริโภคน้ำ]

ลำดับนั้น พระศาสดาตรัสกะท้าวเธอว่า “มหาบพิตร พระองค์ยังไม่ทันได้ทรงพักผ่อนเลย เสด็จมากระมัง?”

พระราชา. “ถูกละ พระเจ้าข้า, ตั้งแต่กาลที่บริโภคน้ำแล้ว หม่อมฉันมีทุกข์มาก”

ลำดับนั้น พระศาสดา ตรัสกะท้าวเธอว่า “มหาบพิตร คนบริโภคน้ำมากเกินไป ย่อมมีทุกข์อย่างนี้” แล้วตรัสพระคาถานี้ว่า

“ในกาลใด บุคคลเป็นผู้กินมาก มั่งง่วง และมักนอนหลับกระสับกระส่าย
ประหนึ่งสุกรใหญ่ ที่ถูกปรนปรีด้วยอาหาร ฉะนั้น,
ในกาลนั้น เขาเป็นคนมีนซึม ย่อมเข้าไปถึงห้อง[นอน] ร่ำไป.”

[แก้กรรม]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **มัทธิ** ความว่า ผู้อันความท้อแท้และความง่วงเหงาครอบงำ.

บทว่า **มทคฺขโส** ความว่า ผู้บริโภคน้ำ เหมือนอาหารที่ตกพร้าหมณ์ อลังสาฎกพร้าหมณ์ ตัดถั่วฎกพร้าหมณ์ กากมาสกพร้าหมณ์ และกุตตวัมมิกพร้าหมณ์ คนใดคนหนึ่ง

บทว่า **นิวาปญฺญโร** ความว่า ถูกปรนปรีแล้วด้วยข้าวหมู มีรำ เป็นต้น.

จริงอยู่ สุกรบ้านเขาเลี้ยงไว้ตั้งแต่เวลายังอ่อน ในเวลาที่มีสรีระอ่อน ไม่ได้เพื่อจะออกจากเรือนไปข้างนอก ส่ายไปส่ายมาในที่ต่างๆ มิได้เตี้ยเป็นต้นแล้ว ย่อมนอนหายใจฟูตพาด^๑ อยู่เท่านั้น.

ท่านกล่าวคำอธิบายนี้ว่า “บุคคลผู้มีความง่วงงุน กินจุ และเมื่อไม่อาจยังอัตภาพให้เป็นไปด้วยอริยาบถอย่างอื่น มักนอนหลับ มีปกติพลิกกลับไปกลับมา เหมือนสุกรใหญ่ที่ถูกปรนปรีด้วยเหยื่อฉะนั้น ในขณะที่;

ในขณะที่นั้น เขาย่อมไม่อาจเพื่อมนสิการไตรลักษณ์ คือ “อนิจจํ ทุกขํ อนตตา” ได้,

เพราะไม่มนสิการไตรลักษณ์เหล่านั้น จึงชื่อว่ามีปัญหาที่บิ ย่อมเข้าห้อง คือ ไม่พ้นไปจากการอยู่ในห้อง”

๑ อสสนโต หายใจออกอยู่ ปสสนโต หายใจเข้าอยู่.

[พระศาสดาทรงบอกอุบายบรรเทาการกินจุ]

ในกาลจบเทศนา พระศาสดา ได้ตรัสพระคาถานี้ด้วยสามารถอุปการะแก่พระราชาวา

“คนผู้มีสติทุกเมื่อ รู้จักประมาณในโภชนะที่ได้แล้วนั้น
ย่อมมีโรคภัยไข้เจ็บน้อย แก่ช้ำ อายุยืน”

ดังนี้แล้ว โปรดให้อุตตรมาณพเรียนไว้แล้ว ทรงแนะนำอุบาย ว่า

“เธอพึงกล่าวคาถานี้เฉพาะในเวลาทีพระราชาเสวย, และพึงให้พระราชาทรงลดโภชนะลงด้วยอุบายนี้.”

เขาได้กระทำเช่นนั้น.

สมัยต่อมา พระราชาทรงกระปริกกระปร่า มีพระสรีระเบา ทรงถึงความสำราญ เพราะความที่ทรงมีพระกระยาหาร
ทะนานหนึ่งเป็นอย่างยิ่ง ทรงมีความคุ่นเคยบังเกิดขึ้นในพระศาสดาแล้ว ทรงให้อสทิสทานเป็นไป ๗ วัน.

ในเพราะทรงอนุโมทนาทาน มหาชนซึ่งมาประชุม (ณ ที่นั้น) บรรลุคุณวิเศษใหญ่แล้ว ดังนี้แล.

เรื่องพระเจ้าปเสนทิโกศล จบ.

๕. เรื่องสามเณร

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภสามเณรชื่อสาม ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “อิทํ ปุเร” เป็นต้น.

[สามเณรประกาศธรรม]

ได้ยินว่า สามเณรนั้นได้เป็นบุตรน้อยคนเดียวของอุบาสิกาคณหนึ่ง.

ครั้งนั้น นางให้เธอบรรพชาในกาลที่เธอเป็นเด็กทีเดียว.

ตั้งแต่กาลที่บรรพชาแล้ว เธอได้เป็นผู้ศีล สมบูรณ์ด้วยวัตร.

เธอได้กระทำวัตรแก่อาจารย์ อุปัชฌายะ และพระอาคันตุกะทั้งหลายทีเดียว.

ตลอด ๘ วันของเดือน เธอลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ เข้าไปตั้งน้ำในโรงน้ำ ปิดกวาดโรงธัมมัสสวนะ ตามประทีป ประกาศธัมมัสสวนะ ด้วยน้ำเสียงอันไพเราะ.

ภิกษุทั้งหลาย ทราบเรี่ยวแรงของเธอแล้ว ย่อมเชื่อเชียวว่า “จงกล่าวบทภาวะเกิด สามเณร.”

เธอไม่กระทำอิดเอื้อนใดๆ ว่า “ลมเสียดแทงหทัยของผม, หรือโรคไอบีตเบียนผม”

ขึ้นสู่ธรรมาสน์ กล่าวบทภาวะ เหมือนจะให้น้ำในอากาศตกลง เมื่อจะลง ย่อมกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าให้ส่วนบุญ ในเพราะการกล่าวนี้แก่มารดาและบิดาของข้าพเจ้า.”

มนุษย์ทั้งหลาย หาทราบความที่เธอให้ส่วนบุญแก่มารดาและบิดาไม่.

[ยักษิณีเคยเป็นมารดาของสามเณร]

ก็มารดาของเธอเกิดเป็นยักษิณีในอัทภาพเป็นลำดับ นางมากับเทวดาทั้งหลาย ฟังธรรมแล้ว ย่อมกล่าว (รับ) ส่วนบุญ^๑ ที่สามเณรให้ ว่า “ฉันทอนุโมทนา พ่อ.”

ก็ธรรมดา ภิกษุทั้งหลาย ผู้สมบูรณ์ด้วยศีล ย่อมเป็นที่รักของโลกพร้อมทั้งเทวโลก;

เพราะฉะนั้น พวกเทวดาที่มีความละเอียด มีความเคารพในสามเณร ย่อมสำคัญเธอเหมือนมหาพรหม และกองเพลิง.

อนึ่ง พวกเทวดาย่อมเห็นนางยักษิณีนั้นเป็นที่น่าเคารพ เพราะการวะในสามเณร;

ในสมัยทั้งหลาย มีสมัยฟังธรรม และสมัยที่ยักษ์ประชุมกันเป็นต้น อมนุษย์ทั้งหลายย่อมให้อาสนะที่ดี น้ำที่ดี อาหารที่ดี แก่นางยักษิณี ด้วยคิดว่า “นางยักษิณีนี้นี้ เป็นมารดาของสามเณร”

ยักษ์ทั้งหลายแม้ที่ศักดิ์ใหญ่ เห็นนางยักษิณีนี้นี้แล้ว ย่อมหลีกทางให้, ย่อมลุกขึ้นจากอาสนะ.

๑ ถัดบทว่า ปตตี นี้ไป บทว่า อนุโมทนา หรือ อนุโมทนา ฟังตกหล่นไปเสีย

อีกอย่างหนึ่ง บทว่า ตยา ฟังมีในที่แห่งบทที่มาแล้วว่า สามเณเรน.

[ยักษิณีเข้าสิงกายสามเณร]

ครั้นสามเณรนั้น ถึงความเจริญ[วัย] มีร่างกายเติบโตเต็มที่^๑ ถูกความไม่ยินดียิ่งบีบคั้น ไม่สามารถจะบรรเทาความไม่ยินดียิ่งลงได้ ปลดปล่อยและเลิบบัวยาว มีผ้าถุงและผ้าห่มมอมแมม ไม่แจ่มแก่ใครๆ หยิบบาตรจิวรขึ้นแล้ว ได้ไปเรือนของมารดาลำพังคนเดียว.

อุบาสิกาทเห็นบุตรแล้วไหว้ กล่าวว่า “พ่อ ครั้งก่อน พ่อมาในที่นี้พร้อมกับอาจารย์และอุปัชฌายะ หรือพร้อมกับภิกษุหนุ่มและสามเณร, เพราะเหตุไร ในวันนี้พ่อจึงมาคนเดียวเล่า?”

เธอแจ้งความที่ตนกระสัน^๒ (ให้มารดาทราบ) แล้ว.

อุบาสิกามีศรัทธา แม้แสดงโทษในฆราวาสโดยประการต่างๆ ตักเตือนบุตรอยู่ ก็ไม่อาจให้เธอยินยอมได้ (แต่) ก็ไม่เสียใจไปเสีย ด้วยคิดว่า “ถึงอย่างไร เธอพึงกำหนดได้แม้ตามธรรมดาของตน” กล่าวว่า “พ่อ โปรดรอลงกว่าฉันจะจัดยาคุณและภัตเพื่อพ่อเสร็จ, ฉันจักนำผ้าที่ขอบใจมาถวายแก่พ่อผู้ตีเมยาคุณุ กระทำภัตกิจแล้ว” แล้วได้ตกแต่งอาสนะถวาย.

สามเณรนั่งลงแล้ว.

อุบาสิกจัดแจงยาคุณุและของเคี้ยวเสร็จโดยครูเดียวเท่านั้น ได้ถวายแล้ว.

ลำดับนั้น อุบาสิกาคิดว่า “เราจักจัดแจงภัต” นั่งลงในที่ไม่ไกล ชาวข้าวอยู่.

สมัยนั้น นางยักษิณีนั้นใคร่ครวญอยู่ว่า “สามเณรอยู่ที่ไหนหนอแล? เธอได้ภิกษาหาร หรือยังไม่ได้”

ทราบความที่เธอนั่งอยู่แล้วด้วยความเป็นผู้ใคร่จะสืบ จึงคิดว่า

“ก็เธออย่าพึงยังความละอายให้เกิดขึ้นแก่เรา ในระหว่างเทวดาทั้งหลายเลย, เราจะไป จักกระทำอันตรายในการศึกของเธอ” ดังนี้แล้ว จึงมาสิงในสรีระของสามเณรนั้น ปิดคอให้ลึกลงเหนือแผ่นดิน.

เธอมีตาทั้ง ๒ เหลือก มีน้ำลายไหล ตันรนอยู่บนแผ่นดิน.

อุบาสิกเห็นอาการแปลกนั้นของบุตร รีบมาชวนบุตรแล้ว ให้นอนบนตัก^๓.

ชาวบ้านทั้งสิ้น มากะทำการเช่นสรวง มีพิธีกรรมเป็นต้น.

[อุบาสิกาคำครวญ]

ส่วนอุบาสิกาคำครวญ ได้กล่าวคาถาเหล่านี้ว่า

“ชนเหล่าใด ย่อมรักษาอุโบสถที่ประกอบด้วยองค์ ๗ ตลอดดิถีที่ ๑๔ ที่ ๑๕ และที่ ๘ แห่งปักข์ และตลอดปาริหารียปักข์ ประพฤติพรหมจรรย์อยู่, ยักข์ทั้งหลายย่อมไม่เล่นด้วยชนเหล่านั้น

๑ วุฑฒิ อนุวาย ปริปกกนิทริโย สามเณรมีอายุได้ ๒๐ ปี

๒ อุ-กณฐ ฝูงชานชะเง้อดูทางโน้นทางนี้ เบื่อหน่าย (สำหรับบรรพชิต ก็อยากสึก)

๓ อรุสุ บนขาอ่อนทั้งหลาย. ที่แปลว่าตัก เพราะเข้าใจว่า อุบาสิกางนั่งขัดสมาธิ แล้ววางสามเณรลงบนตัก. (นอนหนุนตัก?)

ข้าพเจ้าได้สดับคำของพระอรหันต์ทั้งหลายดังนี้:

ในวันนี้ บัดนี้เอง ข้าพเจ้านั้นเห็นอยู่ ยักษ์ทั้งหลาย เล่นกับสามนุสามเณร”

นางยักษ์ณีฟังคำของอุบาสิกแล้ว จึงกล่าวว่า

“ยักษ์ทั้งหลาย ย่อมไม่เล่นกับเหล่าชนผู้รักษาอุโบสถประกอบด้วยองค์ ๘
ตลอดตติยที่ ๑๔ ที่ ๑๕ และที่ ๘ แห่งปักษ์ และตลอดปาริหารียปักษ์
ผู้ประพฤติพรหมจรรย์อยู่, ท่านได้สดับคำของพระอรหันต์ทั้งหลายดังนี้ดีแล้ว.”

ดังนี้แล้ว จึงกล่าว (ต่อไปอีก) ว่า

“ขอท่านจงบอกคำนี้ของยักษ์ทั้งหลาย กะสามนุสามเณร ผู้รู้สึกขึ้นแล้วว่า
‘ท่านอย่าได้กระทำให้บาปกรรมในที่แจ้งหรือในที่ลับ;
หากว่าท่านจักกระทำให้บาปกรรมก็ตาม กำลังกระทำอยู่ก็ตาม
ท่านถึงจะเหาะหนีไป ก็ห้ามมีการหลุดพ้นจากทุกข์ไม่.’”

นางยักษ์ณีตนนั้นกล่าวว่า “ความพินยอมไม่มีแก่ท่าน ผู้แม้กระทำให้บาปกรรมอย่างนี้แล้ว เหาะหนีไปอยู่เหมือนนก”
ดังนี้แล้ว ก็ปล่อยสามเณร.

สามเณรนั้น ลืมตาขึ้นแล้ว เห็นมารดา กำลังสยายผม ร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ และชาวบ้านทั้งสิ้น ประชุมกันอยู่แล้ว
ไม่ทราบความที่ตนถูกยักษ์สิง จึงนึกสงสัยขึ้นว่า “เมื่อก่อนเรานั่งบนตั่ง, มารดาของเรานั่งชาวข้าว ณ ที่ไม้ไผ่,
แต่บัดนี้ เรา (กลับ) นอนเหนือแผ่นดิน; นี้อะไรกันหนอ?” นอนอยู่เดียว กล่าวกะมารดาว่า

“โยม ชนทั้งหลายยอมร้องไห้ถึงคนที่ตายไปแล้ว
หรือยังเป็นอยู่ (แต่) ไม่ปรากฏ.
โยม โยมเห็นฉันซึ่งเป็นอยู่. ไฉนจึงร้องไห้ถึงฉันเล่า? โยม.

ครั้งนั้น มารดาเมื่อจะแสดงโทษในการมาเพื่อจะสักอีก ของบุคคลผู้ละวัตฤกคามและกิเลสคามบวชแล้ว แก่เธอ จึงกล่าวว่า

“ลูก [ถูกแล้ว] ชนทั้งหลายยอมร้องไห้ถึงคนที่ตายไปแล้ว
หรือยังเป็นอยู่ (แต่) ไม่ปรากฏ;
ก็ผู้ใดละกามทั้งหลายได้แล้ว ยังจะเวียนมาในกามนี้อีก,
ลูก ชนทั้งหลายยอมร้องไห้ถึงผู้นั้นบ้าง,
เพราะเขา (ถึง) เป็นอยู่ต่อไป ก็เหมือนตายแล้ว.”

ก็แล ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้ว เมื่อจะแสดงโทษในการครอบครองเรือน ทำการครอบครองเรือนให้เป็นเช่นกับเถาวัลย์เถียว และ
ให้เป็นเช่นกับเหว จึงกล่าวอีกว่า

“พ่อ พ่อถูกยกขึ้นจากเถาวัลย์แล้ว ยังปรารถนาจะตกลงสู่เถาวัลย์ (อีก),
พ่อ พ่อถูกยกขึ้นจากเหวแล้ว ยังปรารถนาจะตกลงไปสู่เหว (อีก).”

ต่อมา เพื่อจะแสดงว่า “ลูก ขอพ่อจงมีความเจริญเกิด, ก็ฉันจะปรับทุกข์แก่ใคร จะให้ใครช่วยคิดเนื้อความนี้ว่า
‘บุตรน้อยของเรานี้ อันเรานำออกให้บวชในพระพุทธศาสนา ประหนึ่งภัณฑะที่ภูคนำออกจากเรือนซึ่งกำลังถูกไฟไหม้แล้ว

ยังปรารถนาเพื่อร้อนร้อนในขรรษาอีก, ขอท่านทั้งหลายจงช่วยวิงวอน^๑ จงช่วยต้านทาน แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด” นางจึงกล่าวคาถานี้กะสามกษัตริย์นั้นว่า

“ขอท่านทั้งหลายจงช่วยวิงวอน ความเจริญจงมีแก่ท่าน,
ข้าพเจ้าจะปรับทุกข์แก่ใครเล่า ท่านเป็นดุจภักษะ ซึ่งถูกนำออกจากเรือนที่ถูก
ไฟไหม้แล้ว ยังปรารถนาเพื่อจะถูกไหม้อีก.”

สามกษัตริย์นั้น กำหนดได้ในเมื่อมารดา กล่าวอยู่ จึงกล่าวว่า “ฉันไม่มีความต้องการด้วยความเป็นคนทุกข์.”

ครั้งนั้น มารดาของเธอกล่าวว่า “สาธุ พ่อ” พอใจแล้ว ให้บริโศภโศชนะอันประณีต ถามว่า “พ่อ พ่อมีกาลฝนเท่าไร?” ทราบความที่เธอ มีกาลฝนครบแล้ว ก็จัดแจงไตรจีวรให้.

เธอมีบาตรจีวรครบ ได้อุปสมบทแล้ว.

ต่อมา พระศาสดาเมื่อจะทรงยังความอุทสาหะในการข่มจิตให้เกิดขึ้นแก่เธอผู้อุปสมบทแล้วไม่นาน จึงตรัสว่า “ธรรมดาว่าจิตนี้ เทียวจาริกไปในอารมณ์ต่างๆ ตลอดกาลนาน, ชื่อว่าความสวัสดี ย่อมไม่มีแก่บุคคลผู้ไม่ข่มจิตนั้นลงไปได้, เพราะฉะนั้น บุคคลจึงควรทำความเพียรในการข่มจิต เหมือนนายหัตถาจารย์ทำความพยายามในการข่มช้างชัมมันด้วยขอ ฉะนั้น” แล้วตรัสพระคาถานี้ว่า

“เมื่อก่อน จิตนี้ได้เทียวจาริกไป ตามอาการที่ปรารถนา ตามอารมณ์ที่ใคร่
(และ) ตามความสบาย,
วันนี้ เราจักข่มมันด้วยโยนิโสมนสิการ ประหนึ่งนายควาญช้าง ข่มช้างที่ชัมมัน
ฉะนั้น.”

[แก้อรุณ]

เนื้อความแห่งพระคาถานั้นว่า; ก่อนแต่นี้ ชื่อว่าจิตนี้เทียวจาริกไปในอารมณ์ทั้งหลายมีรูปเป็นต้นตลอดกาลนาน ชื่อว่าตามอาการที่ปรารถนา ด้วยสามารถแห่งอาการแห่งกิเลสทั้งหลายมีราคะเป็นต้น อันเป็นเหตุปรารถนา ชื่อว่า (เทียวไป) ตามอารมณ์เป็นที่ใคร่ ด้วยสามารถแห่งอารมณ์เป็นที่เกิดความใคร่แห่งจิตนั้นนั่นแหละ ชื่อว่า ตามความสบาย เพราะเมื่อมันเทียวด้วยอาการใด ความสุขจึงมี ก็เทียวไปด้วยอาการนั้นนั่นแหละ, วันนี้ เราจักข่มจิตด้วยโยนิโสมนสิการ คือจักไม่ยอมให้มันก้าวล่วงได้ เหมือนบุรุษผู้กุมขอไว้ (ในมือ) ผู้ฉลาด คือนายหัตถาจารย์ ข่มช้างชัมมัน คือตกมัน ไว้ด้วยขอ ฉะนั้น.

ในกาลจบเทศนา ธรรมาภิสมัยได้มีแก่เทวดาเป็นอันมาก ผู้เข้าไปเพื่อสดับธรรมพร้อมกับพระสาธุ.

ก็ท่านผู้มีอายุนั้น เรียนพระพุทธรวจนะคือพระไตรปิฎกแล้ว ได้เป็นพระธรรมกถิกะที่เชี่ยวชาญ ดำรง (ชีพ) อยู่ตลอด ๑๒๐ ปี ยังชมพูทวีปทั้งสิ้นให้กระฉ่อน แล้วปรินิพพาน ดังนี้แล.

เรื่องสามกษัตริย์ จบ.

๖. เรื่องช้างชื้อปาเวอร์กะ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภช้างชื้อปาเวอร์กะของพระเจ้าโกศล ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “อปปมาทตา” เป็นต้น.

[ช้างของพระเจ้าโกศลติดหล่ม]

ดังได้สดับมา ช้างนั้น ในกาลเป็นหนุ่ม เป็นสัตว์มีกำลังมาก โดยสมัยอื่นอีก ถูกกำลังแห่งลมซึ่งเกิดขึ้นเพราะชราตัดทอนลงไปสู่สระใหญ่สระหนึ่ง ติดอยู่ในหล่มแล้ว ไม่ได้อาจเพื่อจะขึ้นได้.

มหาชนเห็นช้างนั้นแล้ว จึงสนทนากันขึ้นว่า “ช้างชื้อแม่เห็นปานนี้ ยิ่งถึงทุพพลภาพนี้.”

พระราชาทรงสดับเรื่องนั้นแล้ว ทรงบังคับนายหัตถาจารย์ว่า “เธอจงไป จงยกช้างนั้นให้ขึ้นจากหล่ม.”

เขาไปแล้วแสดงการรบขึ้นที่นั่น ให้ตีกลองรบขึ้นแล้ว.

ช้างซึ่งเป็นเชื้อชาติแห่งสัตว์มีมานะ ลุกขึ้นโดยเร็ว ดำรงอยู่บนบกได้.

ภิกษุทั้งหลายเห็นเหตุนี้แล้ว จึงกราบทูลแต่พระศาสดา.

พระศาสดา ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย ช้างตัวนั้นถอนตนขึ้นจากหล่มคือเปือกตมตามปกติก่อน,

ส่วนเธอทั้งหลาย เล่นลงแล้วในหล่มคือกิเลส;

เพราะฉะนั้นแม้เธอทั้งหลายจงเริ่มตั้ง (ความเพียร) โดยแยกคายแล้ว ถอนตนขึ้นจากหล่มคือกิเลสที่นั้นเกิด”

แล้วตรัสพระคาถานี้ว่า

“ท่านทั้งหลายจงยินดีในความไม่ประมาท, จงตามรักษาจิตของตน,
จงถอนตนขึ้นจากหล่ม ประหนึ่งช้างที่จมลงในเปือกตม ถอนตนขึ้นได้ฉะนั้น.”

[แก้อรธ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า อปปมาทตา ความว่า ท่านทั้งหลายจงยินดีใน ความไม่อยู่ปราศจากสติ.

บทว่า สจิตติ ความว่า จงรักษาจิตของตน ในอารมณ์ทั้งหลายมีรูปเป็นต้น โดยอาการที่มันจะทำความก้าวล่วงไม่ได้.

บทว่า สนโน ความว่า ช้างที่จมลงไปแล้วในเปือกตมตัวนั้น ทำความพยายาม ด้วยเท้าหน้าและเท้าหลัง ถอนตนขึ้นพ้นจากเปือกตม ดำรงอยู่บนบกได้ ฉนโต,

แม้ท่านทั้งหลายก็จงถอนตนขึ้นจากหล่มคือกิเลส คือยังตนให้ดำรงอยู่บนบกคือพระนิพพาน ฉนนั้นเกิด.

ในกาลจบเทศนา ภิกษุเหล่านั้น ดำรงอยู่ในพระอรหัตผลแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องช้างชื้อปาเวอร์กะ จบ.

๗. เรื่องสัมพหุลภิกษุ

พระศาสดา เมื่อทรงอาศัยป่าชื่อปาลีไลยกะ ประทับอยู่ในไพรสมณที่ชื่อรักขิตะ ทรงปรารภภิกษุเป็นอันมาก ตรัสพระธรรมเทศนานี้ว่า “สเจ ลเถถ” เป็นต้น.

[ภิกษุ ๕๐๐ รุบอยากเข้าเฝ้าพระศาสดา]

เรื่องมาในอรรถกถาแห่งพระคาคาว่า “เปร จ น วิชานนติ” เป็นต้น ในยมกวรรค^๑ แล้วแล.

อันที่จริง ข้าพเจ้ากล่าวเรื่องนี้แล้วว่า

“ความประทับอยู่ของพระตถาคตเจ้าผู้ซึ่งพญาช้างในไพรสมณที่ชื่อรักขิตะนั้น บำรุงอยู่ ได้ปรากฏไปในสกลชมพูทวีปแล้ว.

ตระกูลใหญ่มีอาทิอย่างนี้ คือ “ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี นางวิสาขามหาอุบาสิกา” ส่งข่าวไปจากพระนครสาวัตถี แก่พระอานนทเถระว่า “ท่านผู้เจริญ ขอท่านจงแสดงพระศาสดาแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด.”

ภิกษุประมาณ ๕๐๐ รูป แม้ผู้มีปกติอยู่ในทิศ ออกพรรษาแล้ว เข้าไปหาพระอานนทเถระ วิงวอนว่า “อานนท์ ผู้มีอายุ เราทั้งหลายพึงธรรมกถาเฉพาะพระพักตร์พระผู้มีพระภาคเจ้า ต่อกาลนานแล้ว, ดีละ อานนท์ผู้มีอายุ เราทั้งหลายพึงได้เพื่อพึงธรรมกถา ณ ที่เฉพาะพระพักตร์พระผู้มีพระภาค.”

[ช้างปาลีไลยกะจับไม้จะติพระอานนท์]

พระเถระ พาภิกษุเหล่านั้นไป ณ ไพรสมณที่ชื่อว่ารักขิตะนั้นแล้ว ดำริว่า

“การเข้าไปสู่สำนักพระตถาคตเจ้า ผู้มีปกติประทับอยู่พระองค์เดียวตลอดไตรมาส พร้อมกับภิกษุประมาณเท่านี้ ไม่สมควร” ดังนี้แล้ว องค์เดียวเท่านั้นเข้าไปเฝ้าพระศาสดา.

ช้างชื่อปาลีไลยกะเห็นท่านแล้ว จับไม้เล่นแปรไป.

พระศาสดาทอดพระเนตรเห็นแล้ว ตรัสว่า “เจ้าจงหลีกไป ปาลีไลยกะ, อย่าห้าม, นั้นเป็นพุทธปฏิฐาก.”

มันทั้งท่อนไม้ลงในที่นั้นนั่นเอง ถ้ามโดยเอื้อเพื่อถึงการรับบาตรและจีวร.

พระเถระมิได้ให้.

ช้างคิดว่า “ถ้าภิกษุนี้จักเป็นผู้มีวัตรอันเรียนแล้วไซ้, ท่านจักไม่วางบริวารของตนลงบนแผ่นดินที่ทรงนั่งของพระศาสดา.”

พระเถระวางบาตรและจีวรลงบนพื้น.

แท้จริง ภิกษุผู้สมบูรณ์ด้วยวัตรทั้งหลาย ย่อมไม่วางบริวารของตนลงบนที่นั่งหรือที่นอนของครู.

พระเถระถวายบังคมพระศาสดาแล้วนั่ง ณ ส่วนข้างหนึ่ง.

พระศาสดาตรัสถามว่า “เธอมารูปเดียวเท่านั้นหรือ?” ทรงสดับความที่พระเถระมากับภิกษุประมาณ ๕๐๐ รูป ตรัสว่า “ก็ภิกษุพวกนั้นอยู่ที่ไหนเล่า?” เมื่อพระเถระกราบทูลว่า

๑ ธมมปทภูฏกถา ภาค ๑ เรื่องภิกษุชาวเมืองโกสัมพี.

“ข้าพระองค์ เมื่อไม่ทราบจิตของพระองค์ จึงพักไว้ข้างนอก (ก่อน) แล้วมาเฝ้า,” ตรัสว่า
“จงเรียกพวกภิกษุเหล่านั้นเข้ามาเถิด.”

พระเถระได้กระทำอย่างนี้.

[เที่ยวไปคนเดียว ดึกว่าไปกับเพื่อนชั่ว]

พระศาสดาทรงทำปฏิสันถารกับภิกษุเหล่านั้นแล้ว, เมื่อภิกษุเหล่านั้นกราบทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นพระพุทธรูปเจ้าผู้สุขุมาล และเป็นกษัตริย์ผู้สุขุมาล,
พระองค์ผู้เดียวทรงยืนและทรงนั่งอยู่ตลอดไตรมาส ทรงทำกรรมที่ทำได้โดยยากแล้ว,
ผู้กระทำวัตรและปฏิวัตรก็ดี ผู้ถวายวัตถุมีน้ำบ้านพระโอษฐ์เป็นต้นก็ดี ชรอยจะมีได้มี,” จึงตรัสว่า

“ภิกษุทั้งหลาย กิจทุกอย่าง ช่างซื้อปาลิไลยกะทำแล้วแก่เรา,

อันที่จริง การที่บุคคลเมื่อได้สหายผู้มีรูปเช่นนี้ อยู่ร่วมกัน สมควรแล้ว,

เมื่อบุคคลไม่ได้ ความเที่ยวไปคนเดียวเท่านั้นเป็นการประเสริฐ” แล้วได้ทรงภาสิตพระคาถาเหล่านี้ไว้ในนาควรรคว่า

“ถ้าว่า บุคคลพึงได้สหายผู้มีปัญญาเครื่องรักษาตัว มีธรรมเครื่องอยู่อันดี
เป็นนักปราชญ์ ไว้เป็นผู้เที่ยวไปด้วยกันไสร้,
เขาพึงครอบงำอันตรายทั้งสิ้นเสียแล้ว พึงเป็นผู้มีใจยินดี มีสติ
เที่ยวไปกับสหายนั้น.

หากว่าบุคคลไม่พึงได้สหายผู้มีปัญญาเครื่องรักษาตัว มีธรรมเครื่องอยู่อันดี
เป็นนักปราชญ์ ไว้เป็นผู้เที่ยวไปด้วยกันไสร้,
เขาพึงเที่ยวไปคนเดียว เหมือนพระราชาทรงละแวงแคว้น ที่ทรงชนะเด็ดขาด
แล้ว (หรือ) เหมือนช่างซื้อว่ามาตังคะละโขลงแล้ว เที่ยวไปในป่าตัวเดียวฉะนั้น.

ความเที่ยวไปแห่งบุคคลคนเดียวประเสริฐกว่า, เพราะคุณเครื่องเป็นสหายไม่มี
อยู่ในชนพาล;

บุคคลนั้นพึงเป็นผู้ๆ เดียวเที่ยวไป เหมือนช่างซื้อมาตังคะ ตัวมีความชวนชวายน้อย
เที่ยวไปอยู่ในป่าฉะนั้น และไม่พึงทำบาปทั้งหลาย.”

...

[แก้้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **นิปกั** คือผู้ประกอบด้วยปัญญาเครื่องรักษาตน.

บทว่า **สาธุวาริธี** คือผู้มีธรรมเครื่องอยู่อันเจริญ เป็นบัณฑิต.

บทว่า **ปริสฺสยานิ** เป็นต้น ความว่า เขาเมื่อได้สหายผู้เมตตาเป็นวิหารธรรมเช่นนั้น พึงครอบงำอันตรายทั้งหลาย คือ
“อันตรายที่ปรากฏ มีสีหะและพยัคฆ์ เป็นต้น และอันตรายที่ปกปิดมีราคะและโทสะ เป็นต้น” ทั้งหมดทีเดียวแล้ว พึงเป็นผู้มีใจ
ยินดี มีสติมั่นคง เที่ยวไป คืออยู่กับสหายนั้น.

สองบทว่า **ราชา รมฺหึ** ความว่า เหมือนพระราชาผู้ฤๅษี ทรงละแวงแคว้นผนวชอยู่ฉะนั้น.

ท่านกล่าวคำอธิบายนี้ไว้ว่า

“พระราชามีภูมิประเทศอันพระองค์ทรงชนะเด็ดขาดแล้ว ทรงละแฉ้วแค้นที่ทรงชนะเด็ดขาดแล้วเสีย ด้วยทรงดำริว่า ‘ชื่อว่าความเป็นพระราชานี้ เป็นที่ตั้งแห่งความประมาทอันใหญ่, ประโยชน์อะไรของเราด้วยราชสมบัติที่เราครอบครองแล้ว’ ลำดับนั้นแหละเสด็จเข้าไปยังป่าใหญ่ ผนวชเป็นดาบส เทียวเสด็จไปเฉพาะพระองค์เดียวในอิริยาบถทั้ง ๔ **ฉันได;** บุคคลก็พึงเที่ยวไปเฉพาะผู้เดียว **ฉันนั้น.**”

สองบทว่า **มาตงครณญว นาโค** ความว่า เหมือนอย่างว่า พญาช้างตัวนี้ได้นามว่า “มาตังคะ” เพราะพิจารณาเห็นอย่างนี้ว่า “เราแลยอมอยู่นัวเนียดด้วยพวกช้างพลาย ช้างพัง ช้างสะเทิน และลูกช้างทั้งหลาย, เราย่อมเคี้ยวกินหญ้าที่เขาเด็ดปลายแล้ว, และเขาย่อมเคี้ยวกินกิ่งไม้^๑อันพอหักได้ ที่เขาหักลงแล้วๆ, และเราย่อมดื่มน้ำที่ชุ่น, เมื่อเราหยั่งลง (สู่ท่าน้ำ) และก้าวขึ้น (จากท่าน้ำ) เหล่าช้างพังยอมเดินเสียดสีกายไป, ถ้าอย่างไร เราตัวเดียวเท่านั้น พึงหลีกออกไปจากโคลงอยู่” ดังนี้แล้ว ดำเนินไปด้วยความรู้ ละโคลงแล้ว ย่อมเที่ยวไปในป่านี้ตามสบาย ตัวเดียวเท่านั้น ในอิริยาบถทั้งปวง **ฉันได;** บุคคลพึงเที่ยวไปคนเดียวเท่านั้น **แม้ฉันนั้น.**

บทว่า **เอกสส** ความว่า ความเที่ยวไปแห่งบรรพชิตผู้ยินดีอยู่แล้วในเอภิกภาพ ตั้งแต่กาลที่ตนบวช ชื่อว่า ผู้ๆ เดียวเท่านั้น ประเสริฐ.

บาทพระคาถาว่า **นตฺถิ พาเล สหายตา** ความว่า เพราะคุณธรรมนี้ คือ “จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล กถาวัตถุ ๑๐ รุตงคคุณ ๑๓ วิปัสสนาญาณ มรรค ๔ ผล ๔ วิชชา ๓ อภิญญา ๖ อมตมหานิพพาน” ชื่อว่าคุณเครื่องเป็นสหาย.

บุคคลไม่อาจบรรลुकคุณเครื่องเป็นสหายนั้น เพราะอาศัยเหล่าพาลชน เพราะฉะนั้น คุณเครื่องเป็นสหาย จึงชื่อว่าไม่มีในพาลชน.

บทว่า **เอโก** เป็นต้น ความว่า เพราะเหตุนี้ บุคคลพึงเป็นผู้ๆ เดียวเท่านั้นเที่ยวไปในอิริยาบถทั้งปวง, และไม่พึงทำบาปทั้งหลาย แม้มีประมาณน้อย.

อธิบายว่า “บุคคลนั้น พึงเป็นผู้ๆ เดียวเท่านั้นเที่ยวไป เหมือนช้างชื่อมาตังคะ ตัวมีความขวนขวายน้อย คือ ไม่มีอาลัย เที่ยวไปตามสบายในสถานที่ๆ ตนปรารถนาแล้วๆ ในป่านี้ ฉะนั้น, และไม่พึงทำบาปทั้งหลายแม้มีประมาณน้อย.

เพราะฉะนั้น พระศาสดา เมื่อจะทรงแสดงเนื้อความนี้ว่า “แม้ท่านทั้งหลาย เมื่อไม่ได้สหายมีรูปเช่นนี้ พึงเป็นผู้เที่ยวไปคนเดียวเท่านั้น” จึงทรงแสดงพระธรรมเทศานี้แก่ภิกษุเหล่านั้น.

ในกาลจบเทศนา ภิกษุเหล่านั้นแม้ทั้ง ๕๐๐ รูป ดำรงอยู่ในพระอรหัตแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องสัมพหุลภิกษุ จบ.

๑ สาขาภงค์ ซึ่งรุกขาวัยวะอันบุคคลพึงหักคือกิ่งไม้. Faggots แขนงกิ่งไม้เล็ก ๆ

๘. เรื่องมาร

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ ณ ภูมิจึงตั้งอยู่ในป่า ที่ข้างป่าหิมพานต์ ทรงปรารภมาร ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “อตมฺหิ” เป็นต้น.

[มารทูลให้พระศาสดาทรงครองราชสมบัติ]

ได้ยินว่า ในกาลนั้น พระราชาทั้งหลายทรงครอบครองราชสมบัติเบียดเบียนเหล่ามนุษย์.

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าทอดพระเนตรเห็นมนุษย์ทั้งหลายถูกเบียดเบียนด้วยการลงอาชญา ในรัชสมัยของพระราชา ผู้มิได้ตั้งอยู่ในธรรม ทรงดำริด้วยสามารถแห่งความกรุณาอย่างนี้ว่า

“เราอาจเพื่อจะครอบครองราชสมบัติโดยธรรม ไม่เบียดเบียนเอง ไม่ให้ผู้อื่นเบียดเบียน ไม่ชนะเอง ไม่ให้ผู้อื่นชนะ ไม่เศร้าโศกเอง ไม่ให้ผู้อื่นเศร้าโศก^๑ หรือหนอ?”

มารผู้มีบาป ทราบพระปริวิตกข้อนั้นของพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว จึงดำริว่า

“พระสมณโคดมทรงดำริว่า ‘เราอาจเพื่อครอบครองราชสมบัติหรือหนอ?’

บัดนี้ พระสมณโคดมนี้ จักเป็นผู้ใคร่เพื่อครอบครองราชสมบัติ,

ก็ชื่อว่าราชสมบัตินี้ เป็นที่ตั้งแห่งความประมาท, เมื่อพระสมณโคดมครอบครองราชสมบัตินี้, เราอาจเพื่อจะได้โอกาส; เราจะไป, จักยังความอดสาหัสให้เกิดขึ้นแก่พระองค์.” แล้วเข้าไปเฝ้าพระศาสดา กราบทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าจงทรงครอบครองราชสมบัติ, ขอพระสுகตเจ้าจงทรงครองราชสมบัติโดยธรรม ไม่เบียดเบียนเอง ไม่ให้ผู้อื่นเบียดเบียน ไม่ชนะเอง ไม่ให้ผู้อื่นชนะ ไม่เศร้าโศกเอง ไม่ให้ผู้อื่นเศร้าโศก.”

[พระศาสดาตรัสถามเหตุผลที่มารทูล]

ครั้งนั้น พระศาสดา ตรัสกะมารนั้นว่า “มารผู้มีบาป ก็ท่านเห็นอะไร ของเรา ผู้ซึ่งท่านกล่าวอย่างนี้?”

เมื่อมารกราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระผู้มีพระภาคเจ้าแล ทรงอบรมอิทธิบาททั้ง ๔ ดีแล้ว,

ก็พระผู้มีพระภาค เมื่อทรงจำนงหวัง พึ่งทรงน้อมนึกถึงเขาหลวงหิมวันต์ว่า “จงเป็นทอง” และเขาหลวงที่ทรงน้อมนึกถึงนั้น

พึ่งเป็นทองทีเดียว, แม้ข้าพระองค์จักทำกิจที่ควรทำด้วยทรัพย์เพื่อพระองค์,

เพราะเหตุนี้ พระองค์จักทรงครอบครองราชสมบัติโดยธรรม” ดังนี้แล้ว ทรงยังมารให้สังเวชด้วยคาถา^๒ เหล่านี้ว่า

“บรรพต พึ่งเป็นของล้วนด้วยทองคำที่สุกปลั่ง

แม้ความที่บรรพตนั้น (ทวีขึ้น) เป็น ๒ เท่า^๓ ก็ยังไม่เพียงพอแก่บุคคลหนึ่ง,

บุคคลทราบดังนี้แล้ว พึ่งประพฤติแต่พอสมควร.

ผู้เกิดมาคนใด ได้เห็นทุกข์ว่า มีกามใดเป็นแดนมอบให้ (เป็นเหตุ),

โฉนผู้ที่เกิดมาคนนั้น จะพึงน้อมไปในกามนั้นได้เล่า?

๑ โดยพยัญชนะแปลว่า เราอาจหรือหนอแลเพื่ออันเป็นผู้ไม่เบียดเบียนเอง ... ครอบครองราชสมบัติโดยธรรม.

ศัพท์ อนุต ปัจจัย ๖ ศัพท์ มี อหน เป็นต้น เป็นปฐมวิภัติลงในอรรถติยวิภัติ เป็นวิภัติกัตาในหตุวาจา สมานกาลกิริยาใน การเรตุ.

๒ ส. ส. ๑๕/๑๗๐.

๓ แม้ประชุมแห่งบรรพต ๒ ลูก ก็ว่า.

ผู้เกิดมารู้จักอุปธิ (สภาพเข้าไปทรงไว้) ว่า ‘เป็นธรรมเครื่องข้อง’ ในโลกแล้ว
พึงศึกษาเพื่อนำอุปธินั้นนั่นแล ออกเสีย.”

แล้วตรัสว่า “มารผู้ลามก โอวาทของท่านเป็นอย่างอื่นที่เดียวแล, ของเราก็เป็นอย่างอื่น (คนละอย่างกัน),
ขึ้นชื่อว่าการปรีชาธรรมกับท่านย่อมไม่มี, เพราะเราย่อมสอนอย่างนี้” แล้วได้ภาษิตพระคาถาเหล่านี้ว่า

“เมื่อความต้องการเกิดขึ้น สหายทั้งหลายนำความสุขมาให้,
ความยินดีด้วยปัจจัยนอกนี้ๆ (ตามมีตามได้) นำความสุขมาให้,

บุญนำความสุขมาให้ในขณะสิ้นชีวิต,
การละทุกข์ทั้งปวงเสียได้นำความสุขมาให้.

ความเป็นผู้เกื้อกูลแก่มารดา นำความสุขมาให้ในโลก,
อนึ่ง ความเป็นผู้เกื้อกูลแก่บิดา นำความสุขมาให้.

ความเป็นผู้เกื้อกูลแก่สมณะ นำความสุขมาให้ ในโลก,
อนึ่ง ความเป็นผู้เกื้อกูลแก่พรหม นำความสุขมาให้.

ศีลนำความสุขมาให้ตราบเท่าชรา, ศรัทธาที่ตั้งมั่นแล้ว นำความสุขมาให้,

การได้เฉพาะซึ่งปัญญา นำความสุขมาให้,

การไม่ทำบาปทั้งหลาย นำความสุขมาให้.”

[แก้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **อตถมฺหิ** ความว่า

ก็เมื่อกิจ มีการทำจิวรเป็นต้นก็ดี มีระงับอธิกรณ์เป็นต้น บังเกิดขึ้นแก่บรรพชิตบ้าง,
(หรือ) เมื่อกิจ มีกสิกรรมเป็นต้นก็ดี มีการถูกเหล่าชนผู้อาศัยร่วมด้วยฝักฝ่ายที่มีกำลังย่ำยีก็ดี บังเกิดขึ้นแก่คฤหัสถ์บ้าง,
สหายเหล่าใดสามารถเพื่อยังกิจนั้นให้สำเร็จได้ หรือให้สงบได้, สหายผู้เห็นปานนั้นนำความสุขมาให้.

สองบทว่า **ตฺถุญฺหิ สุขา** ความว่า

ก็แม้คฤหัสถ์ทั้งหลาย ผู้ไม่สิ้นโทษแล้วด้วยของแห่งตน จึงปรารถนา ทุจริตกรรมมีการตัดที่ต่อเป็นต้น,
แม้บรรพชิตทั้งหลายผู้ไม่สิ้นโทษแล้วด้วยปัจจัยของตน จึงปรารถนาเนสนามีประการต่างๆ,
เพราะเหตุนี้ คฤหัสถ์และบรรพชิตทั้ง ๒ นั้น จึงไม่ประสบความสุขเลย;
เพราะฉะนั้น ความสิ้นโทษด้วยของมีอยู่แห่งตนนอกนี้ๆ คือเล็กน้อยหรือมากมายนี้เอง นำความสุขมาให้.

บทว่า **บุญญ** ความว่า ก็บุญกรรมที่เริ่มทำไว้ตามอัธยาศัยอย่างไรมันนั่นแล นำความสุขมาให้ในมรรณกาล.

บทว่า **สพฺพสฺส** ความว่า อนึ่ง พระอรหันต์ กล่าวคือการละวิภวทุกขทั้งสิ้นได้นั่นแล ชื่อว่านำความสุขมาให้ในโลกนี้.

การปฏิบัติชอบในมารดา ชื่อว่า **มตเตยฺยตา**.

การปฏิบัติชอบในบิดา ชื่อว่า **เปตเตยฺยตา**.

การทะนุบำรุงมารดาบิดานี้แล พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสแล้วด้วยบทแม่ทั้งสอง.

อันที่จริง มารดาและบิดาทราบว่าบุตรทั้งหลายไม่บำรุงแล้ว ย่อมฝังทรัพย์อันเป็นของมีอยู่แห่งตนเสียในแผ่นดินบ้าง
ย่อมสละให้แก่ชนเหล่าอื่นบ้าง,

อนึ่ง การนินทาย่อมเป็นไปแก่บุตรเหล่านั้นว่า “คนพวกนี้ไม่ทะนุบำรุงมารดาบิดา,”

บุตรเหล่านั้นย่อมบังเกิดแม่ในคุณนรก เพราะกายแตกทำลายไป;

ส่วนบุตรเหล่าใดทะนุบำรุงมารดาบิดาโดยเคารพ, บุตรเหล่านั้นย่อมได้รับทรัพย์อันเป็นของมีอยู่ของมารดาบิดาเหล่านั้น
ทั้งย่อมได้ซึ่งการสรรเสริญ, เพราะร่างกายแตกทำลายไป ย่อมบังเกิดในสวรรค์;

เพราะฉะนั้น แม่ทั้งสองข้างนี้ พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “นำความสุขมาให้” ดังนี้.

การปฏิบัติชอบในบรรพชิตทั้งหลาย ชื่อว่า **สามณญฺตา**.

การปฏิบัติชอบในพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธ และพระสาวกแห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ผู้มีบาปอันลอยเสียแล้วเท่านั้น
ชื่อว่า **พรหมณญฺตา**.

ความเป็นคือการบำรุงพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธ และพระพุทฺธสาวกทั้งหลายเหล่านั้น ด้วยปัจจัย ๔ พระผู้มีพระภาคเจ้า
ตรัสแล้วแม่ด้วยบททั้ง ๒.

แม่ข้อนี้ พระองค์ก็ตรัสว่า ชื่อว่า นำความสุขมาให้ในโลก (นี้).

บทว่า **สิลํ** เป็นต้น ความว่า

แท้จริง เครื่องอสังการทั้งหลายมีแก้วมณี คุ้มหู และผ้าแดง เป็นต้น ย่อมงดงามสำหรับเหล่าชนผู้ตั้งอยู่แล้วในวัยนั้นๆ เท่านั้น,
เครื่องอสังการของคนหนุ่ม จะงดงามในกาลแก่ หรือเครื่องอสังการของคนแก่ จะงดงามในกาลหนุ่ม ก็หาไม่,
อนึ่ง (เครื่องอสังการที่ตกแต่งไม่ถูกกาลนี้) ย่อมก่อให้เกิดความเสียหายถ่ายเดียว เพราะให้การครหาบังเกิดขึ้นว่า “คนนั้น
ชะรอยจะเป็นบ้า;”

ส่วนศีลมีศีล ๕ และศีล ๑๐ เป็นต้นเป็นประเภท ย่อมงดงามในทุกๆ วัย ทั้งแก่คนหนุ่ม ทั้งแก่คนแก่ที่เดียว, ย่อมนำมาแต่
ความโสมนัสถ่ายเดียว เพราะให้ความสรรเสริญบังเกิดขึ้นว่า “แม่! ท่านผู้นี้มีศีลหนอ”

เพราะฉะนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสว่า “**สุขํ ยาว ชรา สิลํ**.”

สองบทว่า **สทฺธา ปติฏฺฐิตา** ความว่า ศรัทธาที่เป็นโลกียะและโลกุตระแม่ทั้ง ๒ อย่าง เป็นคุณชาติไม่หวั่นไหว
ตั้งมั่นแล้วเทียว นำความสุขมาให้.

บาทพระคาถาว่า **สุโข ปณญฺาปฏิลาโก** ความว่า การได้เฉพาะปัญญาแม่ที่เป็นโลกียะและโลกุตระ นำความสุขมาให้.

สองบทว่า **ปาปานํ อกรณํ** ความว่า อนึ่ง การไม่กระทำบาปทั้งหลาย ด้วยอำนาจแห่งเสตุชาติวิริตี^๑

นำความสุขมาให้ในโลกนี้.

ในกาลจบเทศนา ธรรมาภิสมัยได้มีแก่เทวดาเป็นอันมาก ดังนี้แล.

เรื่องมาร จบ.

นาควรรค วรรณนา จบ.

วรรคที่ ๒๓ จบ.

๑ ด้วยสามารถแห่งวิริตีเครื่องฆ่าซึ่งบาปธรรมนับเนื่องแล้วในอริยมรรคชื่อว่า เสตุ. แปลเป็นภาวสาธนะก็ได้.